

C.S. LEWIS

Caspian herceg

NARNIA legendájának második kötetét tartja kezében az olvasó. A történetből megtudhatjuk, hogyan győzi le a bátor és jószívű *Caspian herceg* Narnia kegyetlen urait, a trónbitorló *telmarinokat*.

A gonosz *Miraz* király udvarában él egy *Cornelius* nevű tudós törpe, aki még emlékszik Narnia fénykorára. Az ő segítségével Caspian megismerkedik a telmarinok üldözése miatt bujkáló „narniai őslakosokkal”, a *beszélő állatokkal*. Caspiant eleinte csupán az események sodorják, később azonban egyre nagyobb örömmel és elszántsággal áll az elnyomottak élére, hogy végül szervezője és irányítója legyen igazságos harcuknak.

A szerencsés, vidám befejezésig rengeteg fordulat, izgalom, jó barát és rosszakaró kíséri útján a herceget. Az első kötetből már jól ismert négy testvér (Peter, Edmund, Susan és Lucy) ezúttal sem marad távol az eseményektől. Aktív segítői lesznek Caspiannak és a beszélő állatoknak. *Aslan*, az oroszlán pedig a legreménytelenebbnek tűnő pillanatban jelenik meg ismét, hogy igazságot tegyen a jók és a gonoszok között.

C. S. LEWIS

CASPIAN HERCEG

C. S. LEWIS

Caspian herceg

AZ APOSTOLI SZENTSZÉK KÖNYVKIADÓJA
BUDAPEST, 1988

A mű eredeti címe:
PRINCE CASPIAN
C. S. LEWIS

© 1970 By Macmillan Publishing Company, New York.
COLLIER BOOKS

FORDÍTOTTA:
K. NAGY ERZSÉBET

A RAJZOKAT KÉSZÍTETTE:
KOHL ATTILA

LEKTORÁLTA:
FARKAS OLIVÉR

*Minden jog fenntartva,
beleértve a bárminemű eljárással
való sokszorosítás jogát is.*

Az ismeretlen sziget

Élt egyszer négy gyerek — Peter, Susan, Edmund és Lucy. Már jól ismeritek őket *Az oroszlán, a boszorkány és a különös ruhásszekrény* történetéből. Véletlenül, bújócskázás közben kinyitották egy régi, kopott ruhásszekrény ajtaját. Csak később derült ki, hogy ez nem akármilyen szekrény volt. Hirtelen egy egészen más világba csöppentek. Később Narnia, e csodálatos ország királyai, királynői lettek, ahol sokáig uralkodtak békében és nagy egyetértésben. Egyszer aztán vége szakadt ennek a boldog időszaknak, és egy véletlen folytán, a már ismeretes úton, visszatértek Angliába (a szobájukba), vagyis a valóságos életbe. Úgy érezték, mintha egy perc sem telt volna el az átélt „csoda” óta. Megfogadták egymásnak, hogy soha nem említik sehol és senkinek ezt a kalandot. Mindez egy évvel ezelőtt történt. Ebben a percben éppen egy vasúti váróteremben ülnek, körös-körbe pakolva csomagokkal. Visszatérőben vannak a nyári szünetről. Eddig együtt utaztak, de most elválnak útjaik, mert más-más irányba kell átszállniok. Percek múlva már fut a lányokkal a vonat, aztán a fiúkkal siet az iskola felé. Most még a nyári szünet élményeinek hatása alatt állnak. Mintha kirándulnának éppen valamelyik gyönyörű vidékre! Bármennyire is vidámak, óhatatlanul eszükbe jut, hogy végérvényesen vége a vakációnak. Egyre hallgatagabban ülnek egymás mellett. Különösen Lucy ül magába roskadva, hiszen most

először fog megismerkedni a kollégiumi élet örömeivel.

A hely, ahol várakoznak, egy álmosító, csendes vidéki város vasúti váróterme. Rajtuk kívül egy terem-tett lélek sincs, se kint, se bent.

Lucy hirtelen felnyögött, mintha megcsípte volna valami.

— Mi van? — fordult feléje Edmund, de abban a pillanatban ő is felnyögött: „Huuu...”

— Mi ütött belétek? — szólt rájuk Peter, és éppen rendre akarta utasítani őket, mikor Susan kezdett dűnnyögni mellette.

— Susan! Mi van veled? Miért cibálsz a ruhámat?

— Hozzád sem értem! Valaki lökdös. Hagyd abba!

— kiabált Susan kezeivel hadonászva. Egymásra néztek és elsápadtak.

— Úgy érzem, engem is lökdös valaki — suttogta Edmund. — Sőt, mintha vonszolni akarna valahova.

— Engem is! — kiáltott fel Lucy és felugrott a helyéről. — Jaj, ez fáj!

— Figyeljete rám! — szólt Edmund remegő hangon. — Fogjuk meg egymás kezét és álljunk szorosan egymás mellé. Ez valami varázslat lehet. Gyorsan!

— Csak lenne már vége! — nyafogott Susan.

A következő pillanatban a táskák, a padok, a váróterem, az egész állomás úgy, ahogy volt — köddé vált. A négy gyerek egymás kezét fogva, remegve állt egy *erdő* közepén! Mozdulni is alig bírtak a sűrűn nőtt növényzettől. Dörzsölték a szemüket (mint amikor első álmunkból ébredünk), és nagyokat ámultak meglepetésükben.

— Jaj, Peter! — siránkozott Lucy. — Gondolod, hogy újra Narniába kerültünk vissza?

— Lehet, de az is lehet, hogy egészen máshol vagyunk. Sehol egy ösvény. Próbáljunk valahogy kijutni, ha egyáltalán van innen kiút.

Nagy nehézségek árán, össze-vissza karcolták, szúrták magukat, kivergődtek a sűrűből. Ekkor érte őket a második meglepetés! Napfényben fürdött minden. Egy magaslaton álltak, körös-körül pedig végtelen kék tenger! A homokos part elnyelte a hullámok robaját. Az égen sehol egy felhő; a messzeségben sehol szárazföld. A nap állásából ítélve még délelőtt lehetett. A tenger vakítóan kéklett. Önkéntelenül nagyokat szippantottak a tengeri levegőből.

Percek múlva már a tengervízbe mártogatták a lábukat.

— Meg kell hagyni, hogy ez sokkal kellemesebb, mint zsúfolt vonaton utazni az iskola felé. Hát még ha a matekra és a történelemre gondolok! — örvendezett Edmund a vizet fröcskölve. Mindannyian átadták magukat az ugrándozás, a játék örömének. Amelyik ügyesebb volt, még kagylót, apró rákokat is talált az átlátszó, kristálytishta vízben.

— És most hogyan tovább? — tette fel a maga józan kérdését Susan. — Először is ennünk kellene, mielőtt besötétedik.

— Anyu csinált szendvicseket az útra. Ott van a táskámban, ugyanis az enyém még megvan — válaszolta Edmund.

— Az enyém sajnos eltűnt — sóhajtott Lucy.

— Az enyém is — vágta rá Susan.

— Ezek szerint csak két adag van. Hát, nem valami fényes uzsonna lesz, az biztos! — állapította meg Peter.

— Inkább szomjas vagyok, mint éhes — kezdte újra Lucy.

Hirtelen mindegyikükre rátört a szomjúság. (Tudjátok, ha sokáig úszkál valaki a sós tengervízben, miközben tűz rá a nap, utána úgy érzi magát, mint a szivacs, amit kifacsartak.)

— Olyan érzésem van, mintha hajótöröttek lennénk egy ismeretlen szigeten. Az ilyen történetekben úgy szokott lenni, hogy találnak valahol a szigeten egy tiszta vizű forrást. Gyerünk mi is és keressünk! — indítványozta Edmund a többieknek.

— Csak nem azt akarod, hogy újra abba a lehetetlen, sűrű erdőbe menjünk vissza? — rémült meg Susan.

— Nem azt mondtam. De végigsétálhatnánk a parton, hátha szerencsénk van és a hegy felől valahol rábukkanunk egy forrásra. Aztán majd meglátjuk.

Kifelé gázoltak a vízből, és a puha, nedves homokban lépkedve fölfelé kapaszkodtak. A száraz homokban már nehezebben haladtak, cipőjük, zoknijuk telis-tele lett homokkal. Edmund és Lucy le akarták csatolni a szandáljukat a könnyebb menetelés kedvéért, de Susan rájuk szólt.

— Őrütség, ne csináljátok. Sose fogjátok megtalálni a cipőtöket, ha itt hagyjátok. Mi lesz veletek este, ha sokkal hidegebb lesz?

A két gyerek szó nélkül engedelmeskedett. Megálltak, hogy jól körülnézzenek. Tőlük balra a tenger morajlott, jobbra erdő sötétlett. Sehol egy élőlény,

kivéve egy sirályt, amely a víz fölött keringett. Az erdő áthatolhatatlan és félelmetes volt. Alig mertek odanézni.

Semmi nem mozdult, még egy bogár sem zümmögött. Enniük pedig kellett! A kagyló, az apró rák, a hal jó ennivaló, de míg az ember előkotorja a sziklarepedések közül, addig éhen hal. Alaposan megizzadtak mind a négyen, lábuk elzsibbadt a fáradtságtól, a víz pedig érezhetően hidegebb lett. Az eső is eleredt, dideregni kezdtek. Susan és Lucy örömmel fedezték fel, hogy esőkabátjuk nem maradt az állomáson. Edmundé és Peteré azonban ott maradt.

A tengerpart enyhén jobbra kanyarodott, ők pedig szorosan a part mentén haladtak tovább. Egy órai menetelés után sziklás hegyoldal állta útjukat, amin fel kellett kapszkodniuk. Majd éles kanyarulat követ-

kezett; így megkerülték az erdőt, s szembe találták magukat a nyílt tengerrel. Messze a távolban, a sziget ellenkező oldalán egy másik erdősáv húzódott.

— Sziget lehet vagy csak félsziget? — töprengett hangosan Lucy. — Körbejárjuk?

— Mit tudom én! — nyögte Peter. A többiek a fáradtságtól megszólalni sem tudtak. Azért csak neki-indultak.

A másik part közeledni látszott. Keresték azt a helyet, ahol a két part összeér egymással. Sajnos, csalódniuk kellett. Már csak néhány alacsonyabb szikla volt, amin át kellett mászniuk, amikor a várva várt látvány eléjük tárult.

— Hú, a mindenség! — ámuldozott elkeseredve Edmund. — Ezt jól megcsináltuk! Oda át nem jutunk, az biztos. Sajnos ez sziget.

Mindenki jól láthatta, hogy itt, ezen a ponton a két sziget körülbelül fél kilométer távolságra elválik egymástól. Ez volt a legközelebbi pont a két part között. A part, ahol álltak, jobb felé eltávolodott a nyílt tenger irányába. Nyilvánvalóvá lett, hogy majdnem sikerült körbejárniuk a szigetet.

— Figyelitek?! Mi az ott? — mutatott egy csillogó kigyószerű valamire Lucy, néhány méterre tőlük.

— Patak! — kiáltották egyszerre, aztán mint akik napok óta nem ittak egy kortyot sem, úgy vetették magukat a friss vízre. Azt már megtanulták az iskolában, hogy ott kell inni a forrásból, ahol távolabb van a parttól.

Szomjukat legyűrve, fölfelé szaladtak, hogy rábukkanjanak a forrás eredő helyére. Így viszont be kellett menniük az erdőbe. Szinte látni sem lehetett a sűrű

növényzettől. A patak óriási lapulevelek, bokrok alatt megbújva kanyargott, keskeny mélyedést vájva a hegyoldalba. Az első tisztáson óvatosan letérdeltek, a víz fölé hajoltak és tenyerükből szürcsölték a kristálytiszta, jéghideg forrásvizet.

— Hol vannak azok a szendvicsek? — fordult csuromvizes, de vidám arccal Edmund a lányok felé.

— Nem kéne inkább meghagyni későbbre? Lehet, hogy még holnap sem találunk ennivalót — hangzott Susan józan felelete. — Gondoljunk arra, hogy nem vagyunk éhesek. Úgy, mint az előbb, amikor még csak szomjasak voltunk. Kibírtuk, nem?

— Engem nem érdekel, én éhes vagyok és kész. Ide a szendvicseket! — parancsolta Edmund türelmetlenül. — Különben is, megbüdösödnek, ha sokáig állni hagyjuk a táskában. Itt melegebb van, mint Angliában, és órák óta cipeljük becsomagolva.

Susan ellenvetés nélkül beadta a derekát, a két táskából szétosztotta az ennivalót négyfelé. Bár egyikük sem lakott jól, mégis jobb volt, mint üres hassal kóborolni az ismeretlen szigeten. Evés után összedugták a fejüket, hogyan lehetne ennivalót szerezni. Lucy azt sütötte ki, hogy menjenek vissza a partra és fogjanak apró halakat, amit könnyedén el lehet készíteni. Leszavazták, mert hálójuk nem volt, a nélkül pedig lehetetlen halat fogni. Edmund szerint sirálytojásokat kellene felkutatniuk a sziklahasadékokban. Ez megvalósítható ötletnek látszott, de aztán eszükbe jutott, hogy fogalmuk sincs, milyen a sirálytojás, mivel a biológiakönyvüben még nem jutottak el addig az anyagig. És hátha nem is úgy kell sütni, mint a csirketojást! Peter nem mondta, de azt gondolta: „Leg-

feljebb feltörjük és nyersen megesszük.” Susan ekkor újra a kárba vesztett szendvicsek miatt bosszankodott:

— Ugye megmondtam, hogy ne együk meg a szendvicseket! De nektek beszélhet az ember!

Válasz nélkül hagyták. A helyzet reménytelennek látszott. Edmund törte meg a csendet:

— Csak egy megoldás maradt. Be kell járnunk az erdőt. Mások is maradtak már így erdőben egyedül, elhagyatva, eltévedve, és mindig találtak valamit: édesgyökereket, szedret meg hasonlókat.

— Milyen gyökerekről beszélsz te itt? — értetlenkedett Susan.

— Csak nem fagyökereket akarsz velünk megetetni? — siránkozott Lucy.

— Hagyjátok abba! Edmundnak igaza van. Valamit tennünk kell. Még mindig jobb az erdőben keresgélni, mint itt tehetetlenül nyavalyogni — zárja le a vitát Peter.

Felkerekedtek és bár nehezen, de beljebb mentek az erdőbe, a patak folyását követve. Egyre beljebb és beljebb nyomultak a sűrűbe. Sokszor kellett megállniuk a szúrós bokrok, összenőtt ágak miatt. Óriásira nőtt lapulevelek között bujkáltak, itt-ott ledőlt fatörzseken másztak át. Ruhájukat rongyosra tépték az ágak, cipőjük átázott a nedves talajon. Némán haladtak előre. Csupán a patak csörgedező hangját és saját lépéseik zaját hallották. Már majd' elájultak a kimerültségtől, a fáradtságtól, amikor semmihez sem hasonlítható fenséges illat csapta meg az orrukat. Szaglászta körbe-körbe, de semmit sem láttak. Mígnem fölpillantottak; közvetlenül fölöttük óriásira nőtt almafa terebélyesedett, és rajta gyönyörű nagy almák csüggték, szinte kínálták magukat.

— Almafa! — csapta össze a kezeit Lucy.

Alig tudtak betelni a látvánnyal.

— És ez nem is az egyetlen ilyen fa! — mondta teli szájjal Edmund, egymás után tüntetve el az aranysárga, mézédese almákat. — Nézzetek csak jól körül!

— Biztos valamikor gyümölcsös volt itt, aztán benőtt az erdő — válaszolta Susan, miközben buzgón messzire hajigálta az almacsutkákat és már nyúlt is a másik alma után.

— Talán nagyon régen laktak is itt — jegyezte meg Peter.

— Mi az ott? — mutatott előre Lucy.

— Bolond legyek, ha nem kőkerítés, vagy valami hasonló. Nagyon réGINEK látszik — válaszolta érdeklődéssel Peter.

Odavergődtek valahogy a bozóton át. Valóban egy régi kőfalat találtak, itt-ott beomolva, megrepedezve. Borostyán és egyéb kúszónövények sűrűn benőtték. Érdekes volt, hogy közről magasabbra nyúlt, mint a legmagasabb fák az erdőben. Tüzetes vizsgálódás után felfedezték a valamikori bejáratot, sűrűn benőtt növényzettel. Szét kellett tördelniük az ágakat, kitépni a bokrokat, hogy átjuthassanak rajta. Ahogy beléptek, hirtelen vakító fény tűzött a szemükbe. Egy nyitott várudvaron találták magukat, amit magas fal zárt körül. Fa nem volt itt, csak moha, vadvirágok, fű és kisebb bokrok nőttek szerteszét. Nyugodt, csöndes, világtól teljesen elzárt területnek látszott, és valami alig érezhető szomorúság lengte be ezt a helyet. A közepén megálltak és élvezték, hogy szinte az övéké az egész terület. Szabadon kinyújtóztathatták tagjait a fárasztó erdei gyaloglás után.

A romvár és kincsei

— De szép lehetett itt valamikor! — járkált körbe Susan az udvaron.

— Az meg ott egy torony volt. Nézzétek! Egy ajtónyílás van itt, meg lépcsők és úgy látom, a tetőre vezetnek... — merészkedett egyre beljebb Peter, miközben hadonászva magyarázott a többieknek. — Itt lehetett az egyik terem bejárata. Vigyázatok, a lépcsők nagyon el vannak korhadva!

— Olyan furcsán érzem magam — nyöszörgött Lucy.

— Ugye? Én is — vágta rá rögtön Peter és Lucyra nézett.

— Nem tudom, mi ez, de ennek a furcsa napnak a legfurcsább érzése. Vajon miért? Mit jelenthet ez?

Beszélgetés közben egy nyitott előtérbe jutottak, mely giz-gazzal, mindenféle növényzettel volt benőve. Innen újabb lépcsősor futott fölfelé, és egy tágas teremnél ért véget.

— Vajon mire használhatták? Szerintem tanácskozóterem lehetett — mutatott a terem végében álló emelvényre Susan.

— Tudhatnád, hogy azon állt a Nagy Asztal, ahol a király és lovagjai összegyűltek — felelte meglepően idegesen Peter. — Csak nem felejtetted el, hogy valamikor igazi uralkodók voltunk és ugyanilyen emelvényen ültünk egy ugyanilyen teremben?

— A várunkban. a Cair Paravelben — válaszolt

álmodozó hangon Susan. Látszott rajta, hogy erősen próbál koncentrálni valamire.

— Hogy is felejthetném el? Most is magam előtt látom, ahogy ott magasodik a folyó partján. Különös... valahogy úgy érzem, újra Cair Paravelben vagyunk. A terem is olyan, mint amilyen az volt, ahol az előkelő vendégeket fogadtuk.

— Elég az álmodozásból! — rántotta vissza a valóságba társait Edmund. — Különben is kezd sötétedni. Hideg is lett.

— Rakjunk tüzet, ha nem akarunk megfagyni éjszaka a szabad ég alatt — ajánlotta Peter. — Gyufám van, gyűjtsünk száraz gallyakat.

A következő fél órában nagy volt a sürgés-forgás. Először is megfelelő helyet kellett keresni. A volt gyümölcsös nem látszott ideális nyugvóhelynek, így a vár másik oldalához vonultak. Egy pici helyiségen kellett átmenniük, majd hosszú folyosón keresztül jutottak ki a vár túlsó felére. A kőfal omladékai kisebb-nagyobb kupacokban heverték, bokrok, vékony törzsű fák nőttek ki a valamikori helyiségekben, a falak mentén, a benyílókbán. Az egyik falban óriási lyuk tátongott, így mind a négyen könnyen át tudtak bújni rajta. Óvatosan leereszkedtek a köveken. Lejjebb a fák sűrűbben nőttek, világosság alig szűrődött át a lombokon. Óriási, korhadt fatörzsek heverték a földön, a talajt vastag tobozszőnyeg borította. Ahányan voltak, annyifelé mentek, hogy a legjobb helyet kutassák föl a tűzrakáshoz. Közben szorgalmasan szedegették a száraz gallyakat, fadarabokat. Az egyik épen maradt fal mentén, ahol sík, füves volt a talaj és a levegő tiszta — letelepedtek. Egy romjaiban is még használható,

kőből rakott járda futott végig a fal mentén. Amíg a lányok elszaladtak almát szedni, addig a fiúk halomba rakták a fát. Közel tették a falhoz, mert úgy gondolták, így lesz a legbiztonságosabb és a legmelegebb éjszákára. Sokáig kínlódtak, sok gyufát elhasználtak, míg sikerült a tüzet életre kelteni. De aztán már vígan lobogott, s a négy gyerek, hátát a falnak fordítva, arccal a tűz felé letelepedett a fűbe. Az almákat szépen sorba rakták és a parázson megsütötték. Azt már ők is tudták, hogy a sült alma cukor nélkül alig élvezhető, sőt azt is, hogy amíg forró, kézbe nem lehet venni, ha meg már kihűlt, kár hozzáfogni.

Be kellett érniük a félig nyers almával, ami viszont arra jó volt, hogy gondolatban Edmund összehasonlítsa az állandóan szidott menzai ebédekkel.

— Visszagondolva, azok a menzai ebédek egészen tűrhetőek voltak. Mit nem adnék most egy szelet vajás kenyérért! Edmund megjegyzését a többiek elengedték a fülük mellett, mert az iskola most olyan távolinak tűnt számukra. Mikor az utolsó sült almát is megették, Susan elment, hogy vizet hozzon a kútról. Hamar visszajött azonban és valamit tartott a kezében.

— Nézzétek! — szólott elfúló hangon. — A kútnál találtam. Odanyújtotta Peternek és jelentősegteljesen nézett a többiekre. Úgy tűnt, mindjárt sírva fakad. Edmund és Lucy is odafurakodtak, mert látni akarták, mi a csoda lehet az ... Egy kis fényes valami volt, ami szinte szikrákat szórt a tűzvilágnál.

— Nem is tudom, mit mondjak — szólalt meg Peter meglepődve, és odanyújtotta a többieknek. Most ismertek rá! Egy apró ló — sakkfigura, ami nem lett volna különösebben érdekes, ha nem színaranyból

készült volna, a szemei pedig nem rubinból. Illetve csak az egyik szeme, mert a másiknak csupán a helye látszott.

— Ugyanilyen sakkfigurákkal játszottunk Cair Paravelben! — kiáltott fel Lucy és kikapta bátyja kezéből a kis figurát.

— Ne kiabálj! — intette nyugalomra testvére.

— Folyton csak arra gondolok — szólalt meg Susan —, de szép évek is voltak azok ... mikor a kis faunokkal és a jóságos, de butuska óriásokkal vívtuk az izgalmas sakkcsatáinkat, miközben a szirének énekét hallgattuk a tenger felől ... hát a gyönyörű lovainkra ... emlékeztek-e?

— Vége az álmodozásnak! Vegyük elő a józan eszünket és beszéljük meg a továbbiakat! — szólt határozottan Peter.

— Miért ne ábrándozhatnék? — kérdezte sértődötten Susan.

— Először is nézz körül, hol vagyunk — vágta rá Peter.

— Valami megmagyarázhatatlan érzés uralkodik rajtam egész este — suttopta Lucy.

— Csak folytasd Susan, ne törődj Peterrel — biztatta Edmund.

— Hát ide figyeljetek! Lehet, hogy most kinevettek, de én úgy érzem, hogy *Cair Paravel várának* romjainál állunk!

— Micsoda? Honnan veszed ezt? — csodálkozott Edmund. — Ez a vár legalább kétszáz éve romokban heverhet. Nézd az óriás fákat, a köveket. Nem kell tudósnak lennünk, hogy megállapítsuk: évszázadokkal ezelőtt lakhattak csak benne.

— Tudom. Ez az egyetlen bökkenő — sziszegte a fogai között Susan. — Próbáljunk most eltekinteni ettől egy kicsit. Lépésről lépésre akarom megvédeni az állításomat. Először is: az előcsarnok (emlékeztek, amin először átmentünk) méretre, alakra teljesen olyan, mint a mienk volt valamikor. Képzeljétek bele a festmények, a gyönyörűen festett padlót, a színes üvegablakokat — és mindig igazat adtok nekem.

A többiek szó nélkül hallgatták. Susan kipirult arccal folytatta: — Másodszor: a kút is pontosan ugyanazon a helyen állt, kicsit délre a főbejárattól; ugyanaz a forma, ugyanaz a méret.

Még mindig csend volt a válasz.

— Harmadszor: megtaláltuk az egyik sakkfiguránkat. Negyedszer: emlékeztek arra a napra, amikor Calormen királyának követe keresett fel minket és ti éppen a kertben sétáltatok? És Pomona, az erdőlakó beszélgetni kezdett veletek. Elfelejtettétek a kicsi öreg vakondot, Lilyglovot, aki hátsó lábaira támaszkodva, mancsait összezsapva azt mondta: „Higgyetek a szavaimnak felséges királynéim! Egy napon nagyon örülni fogtok ezeknek az almafáknak.” És lám, igaza lett.

— Emlékszem, emlékszem! — ugrándozott, sikongott boldogan Lucy.

— Szerintem meg butaság az egész — rázta meg a fejét Peter. — Nézz megint körül. Annak idején nem a kapuval szemben ültették a gyümölcsöst. Ilyen bolondok nem lehettünk.

— Persze hogy nem. Azóta terjedt el odáig — bólintott Susan.

— És még valami — makacskodott tovább Peter. — Cair Paravel nem szigeten volt. Erre mérget veszek.

— Tudom. Ezt is számításba vettem — és látszott, hogy Susan nem engedi könnyen meggyőzni magát. — Akkor félszigeten volt, ami már akkor éppen hogy szigetnek nem látszott. Nem lehetett azóta sziget belőle? Esetleg valakik csatornát ásattak.

— Várj csak! Várj! — állította meg a testvérét Peter. — Állandóan azt mondd, a mi ittlétünk óta. De csak egy éve, hogy Narniából visszatértünk. És te ezt akarod elhiteni velünk — emelte fel a hangját Peter és egy pillanatnyi hatásszünetet tartott. — Nevetséges, hogy alig egy év alatt ment így tönkre a várunk, a kis gyümölcsfáink meg óriásivá terebélyesedtek (sőt! elkorhadtak!). A gyümölcsös hatalmas területet borított be..., és ki tudja, még mi minden történt! Ez egyszerűen marhaság! Csak még egy dolgot — rugaszkodott neki utoljára Peter a mutatóujját fölemelve. — Ha ez Cair Paravel, ahogy Susan állítja, úgy lennie kell itt egy ajtónak, ami a kincstárba vezet. Nevetnék, ha ez lenne itt a hátunk mögött — mutatott rá egy bokrokkal, vadvirágokkal benőtt nyílásra Peter.

— Ez nem is ajtó — legyintett Lucy.

— Ezt könnyen eldönthetjük — morgott Edmund, felkapva egy hosszú fadarabot a földről. Elkezdte ütögetni a sűrű bozótot, hogy hozzáférjen a hajdani nyíláshoz. „Tap-tap-tap” — potyogtak a kódarabok szanaszét. Aztán egyszerre csak bumm... — egy óriási kódarab nekiütődött valaminek, ami mintha vasajtó lett volna.

— Jóságos ég! — hüledezett Edmund. — Gyerünk, tisztítsuk meg a terepet!

— Ugyan! Hagyjátok! Sötét van már. Majd holnap reggel megnézzük. Ha itt éjszakázunk (márpedig úgy

néz ki), akkor jobb szeretném, ha nem tátonguna mögöttem egy nyílás, amin keresztül bármi kimászhat a sötétben. Különben is álmos vagyok — zárta le maga részéről a vitát Susan.

— De Susan! Hogy tudsz te most...? — neheztelt szemrehányó hangon Lucy.

De a fiúk csöppet sem figyeltek a lányokra, annál sokkal izgatottabbak voltak. Lázba hozta őket ez a váratlan fordulat. Először kézzel próbálták kitépkedni a bokrokat és egyéb növényeket az ajtó elől. Kevés sikerrel. Peter elővette a zsebkését, de egy-két csapás után a penge kettétört. Most Edmundon volt a sor. Az ő kése erősebbnek bizonyult. Alig látszottak ki a gallyakból, levelekből, viszont sikerült az ajtó előtti részt tökéletesen megtisztítani. Régi, rozsdás vasajtóra bukkantak.

— Természetesen zárva — állapította meg Peter —, bár a fakeret teljesen el van korhadva. Könnyen szétverhetjük, jó tűzifa lesz belőle.

Nekiláttak. Tovább tartott azonban, mint gondolták. Sűrű füst és porfelhő szállt mindenfelé. A fiúkra alig lehetett ráismerni, mert kezük, arcuk, ruhájuk csupa por és piszok lett. A tűz fényénél furcsán néztek ki. Susan testén apró borzongás futott végig, félelmet érzett, miközben figyelte őket. Kínlódva, szuszogva, erejüket megfeszítve, de óvatosan elvonszolták a súlyos vasajtót és a fal mellé támasztották.

— Fényt ide! — parancsolta Peter.

— Muszáj bemennünk? — kérdezte félénken Lucy.

— Ezen nem vitatkozunk most — mordult rá mérgesen Edmund.

— Nem tudom, mi ez és hova vezet, de nem is

érdekes. Ráérünk később is beszélni róla. Bemegyünk és szét-nézünk. Igazam van, Peter?

— Naná! Gyerünk, lányok! Szégyelljétek magatokat, hogy királynő létetekre úgy viselkedtek, mint a gyerekek. Különben is ki tudna aludni egy ilyen felfedezés után!

Végükön meggyújtott hosszú botokat próbáltak fáklyaként használni; sajnos kevés sikerrel. Alig tettek néhány lépést előre, már ki is aludtak a botok. Szemüket, orrukat csípte, marta a füst. Keservesen kínlódtak. Egyszer csak Edmund a homlokára csapott.

— Megvan! Hogy ez eddig nem jutott az eszembe!

Kiszaladt a táskájához és kivett belőle egy elem-lámpát. Erős fénnel világított, mert alig egy hete kapta a születésnapjára, így az elem még új volt benne. Most ő vette át az irányítást. Mögötte Lucy, Susan, végül Peter zárta a sort.

— Látom a lépcsőt — szólt hátra Edmund.

— Számold meg — súgta előre Peter.

— Egy..., kettő..., három... — számolta hangosan Edmund, ahogy óvatosan lépkedett lefelé, egészen tizenhatig. — Vége! — kiáltotta.

— Akkor ez Cair Paravel vára — szólt Lucy. — Tizenhat lépcső. — Csöndben tapogatóztak, szorosan egymás sarkában haladva. Edmund lassan körbepásztázta a helyiséget a lámpával.

— Ó...! Hűha...! Jé...! Figyeljétek! — egymás szavába vágva, egyfolytában ámuldoztak a látottakon. Most már kimondatlanul is tudták, hogy ősi kastélyukban vannak, és a kincstárban állnak. Köröskörül a falak mentén harci díszbe öltöztetett figurák vigyázták a sok kincset, drága holmit. Mennyezetig érő polcok borították a falakat, értékesnél értékesebb ékszerekkel, drágakövekkel telerakva: nyakláncok, karkötők, gyűrűk, aranytálak, elefántcsontfaragványok, brossok, királyi fejékek sorakoztak rajtuk. Aztán mint a krumpli a kamrában, kupacokban felhalmozva gyémántok, rubintok, gránátkövek, smaragdok, topázok, ametisztek. Az egyik polc alatt felfedezték a sakktáblát, rajta a figurákkal. Hideg volt idelent, leheletüket is látták. A kincseket vastag porréteg borította, szinte a felismerhetetlenségig. Érezhető szomorúság lengte be a helyiséget. Félelmetes volt ez az elhagyatottság. Percek futottak el teljes némaságban. Lassan

odamerészkedtek a kincsekhez, sőt némelyiket kézbe is vették, nézegették, forgatták. Olyan érzésük volt, mint amikor valaki régen látott, jó barátjával találkozik újra. Egymást túlkiabálva mutogatták a kincseket:

— Nézzétek! A koronázáskor kapott gyűrűm! — kiáltott fel Susan. — Emlékeztek, amikor először húztuk föl az ujjunkra?

Lucy egy brosstút szorongatott a kezében: — Ez az a kis bross, amiről azt hittük, végképp elveszett. Emlékeztek? És itt vannak a fegyverek, amiket a nagy Long Island-i hadjáratban viseltetek! Ezt a gyönyörű palástot meg a törpe varrta nekem. Óh, Istenem! Felismeritek a kupát, amiből ittunk? És a tálakat, poharakat...?

Lucy alig bírta sorolni az ismerős tárgyakat! A végén már csak azt ismételte: — Emlékeztek, emlékeztek...?

Edmund vetett véget az ujjongásnak.

— Itt vacakolunk, a lámpa meg teljesen kimerül. Ki tudja, meddig és hányszor lesz még rá szükségünk. Inkább fogjuk meg és vigyük, amit akarunk. Csak gyérünk már ki innen!

— A varázserővel bíró kincseket feltétlenül meg kell keresnünk — ajánlotta Peter. — Sok évvel ezelőtt egyik karácsonykor, itt, Narniában olyan ajándékokat is kaptunk, amelyekből egy darabka is többet ért, mint az egész birodalmunk. Csak Edmund nem kapott, mert akkor még nem volt velünk. (Ha olvastátok az első kötetet, akkor tudjátok, mire gondolt Peter.) Kutatni kezdtek a tárgyak között. Meg is találták őket a kamra bal sarkában. Ott függtek sorban, hiánytalanul. Lucyé volt a legkisebb, egy pici üvegcsé. De az üveg

gyémántból készült, és még félig volt varázsitallal, amiből néhány csepp képes volt a legszörnyűbb sebeket is begyógyítani, és mindenféle betegségből megszabadítani a szenvedőt. Lucy némán és királyi méltósággal emelte le az üvegét a polcra és kötötte az övéhez, úgy, mint annak idején. Susan ajándéka egy kürt volt, és tegez, nyilakkal. Az elefántcsonttal díszített, drágakövekkel gazdagon kirakott tegez ott díszelgett, de a kürt..., a kürt nem volt sehol.

— Őh, Susan. Hol lehet a kürt? — és Lucy szája rögtön sírásra görbült.

— Várj csak egy kicsit. Hadd gondolkozzam... Már emlékszem! Magammal vittem azon az emlékezetes utolsó napon, amikor a Fehér Szarvasra vadásztunk. Akkor veszíthettem el, amikor eltévedtünk és visszajutottunk Angliába.

Edmund rosszállóan csóválta a fejét. Ez most katasztrófális veszteségnek tűnt. Ennek a kürtnek ugyanis az volt a varázsereje, hogy ha belefűjtál, azonnal segítség érkezett.

— A legjobbkor jött volna — sóhajtozott Edmund.

— Oda se neki! — vigasztalta Susan. — A nyilak viszont hiánytalanul megvannak. Sőt! Éppolyan jók, annyi idő után is. Biztos a varázserő miatt.

Az íjsport és az úszás volt Susan legerősebb oldala. Szakavatott kézzel nyúlt az íjhoz, tegezhez, hogy a fességet megvizsgálja. Megpengette, és a húr kellemes, bűgő hangot adott. Egy pillanatra visszavarázsolta a régi vadászatok hangulatát. Most Peter következett. A pajzs ott díszelgett, a vörös oroszlán képével. Királyi kardja feküdt mellette. Nagyokat fűjt rá, hogy megszabadítsa kedvenc kincseit a rárakódott por-

rétegtől. Aztán karjára helyezte a pajzsot, a kardot pedig oldalára kötötte. Kicsit félt, hogy időközben a rozsdá kikezdte a kardot, esetleg a hüvelybe is bera-
gadt. Kellemesen csalódott. Egy mozdulattal kirántot-
ta a kardot, ami nemhogy rozsdás nem volt, hanem
megcsillant a világosságnál.

— Drága kis kardom! Ezzel döftem le a Fehér
Boszorkányt! — kiáltotta büszkén. Hangja most olyan
volt, mint régen, amikor Narnia uralkodója volt. Aztán
valahogy mindegyiküknek egyszerre jutott eszébe,
hogy spórolni kell az elemmel.

Fölbaktattak a lépcsőn, majd újra meggyújtották az
időközben kialudt tüzet. Átfáztak a hideg, nyirkos
pincében. Jó közel ültek a tűzhöz, hogy fölmelegedje-
nek. Kényelmetlen, göröngyös volt a talaj, mégis
azonnal álomba merültek.

3. fejezet

A törpe

A szabad ég alatti éjszakázásban a korai ébredés a legrosszabb. Az még hagyján, hogy korán ébred az ember, de föl is kell kelni, mert a fekhely ekkor válik igazán kényelmetlenné. Ezt fokozza még, ha reggelire csak almát kapsz (úgy, mint előző este). Lucynak volt egyedül ereje és hangulata ahhoz, hogy a hajnali erdő látványában gyönyörködjék. Edmund csak annyit nyögött:

— Jobb lenne minél előbb eltűnnünk erről a szigetről.

Megettek egy-egy almát, megmosták arcukat a hideg kútvízben (legalább fölébredtek), és elindultak a patak mentén a tengerpart irányába. Hosszasan bámulták a csatornát, ami elválasztotta a két szárazföldet egymástól.

— Nincs mit tenni, úsznunk kell — szólalt meg Edmund.

— Susan még külön örül is ennek — nevetett Peter. (Susan szobája tele volt különféle érmekkel, amiket úszóversenyeken nyert.)

— Sajnos nem mindenki mondhatja ezt el magáról — humorizált tovább Peter. (Tudták, ez a „nem mindenki” elsősorban Edmundra vonatkozik, akinek eddig még életében egyszer sem sikerült egy teljes hosszat oda-vissza végigúszni a medencében.)

— Reméljük, nem kell ár ellen úsznunk — bátorította társait Susan. — Bár apa mindig azt tanácsolta,

hogy ismeretlen helyre lehetőleg ne merészkedjünk.

— Figyelj, Peter! — fogta meg unokatestvére kezét Lucy, és a szemébe nézett. — Mi nem nyertünk érmeket, még helyezést sem az úszóversenyeken otthon, de emlékszel, hogy mikor Narnia uralkodói voltunk, akkor nemcsak hogy jól úsztunk, de lovagoltunk, vívtunk, meg mindenféle egyéb ügyességi játékokban is részt vettünk, s nem is akárhogyan. Így...

— De akkor felnőttek voltunk és minden másképpen volt — vágott szavába Peter. — Éveken át tanultunk, míg igazán belejöttünk. Csak nem azt akarod mondani, hogy most is ez a helyzet?

— Most értettem meg! — csapott a homlokára váratlanul Edmund. Olyan furcsa volt a hangja, hogy a többiek kérdőn néztek rá.

— Mit értettél meg? — kérdezte Peter.

— Ezt az egészet. Tegnap sehogy se ment a fejünkbe, hogy alig egy éve hagytuk el Narniát, mégis úgy néz ki itt minden, mintha évszázadok óta nem járt volna erre ember. Hát nem értitek? Nem emlékeztek? Bár hosszú évekig uralkodtunk itt, mégis, a szekrényből újra kibújva úgy tűnt, mintha egy perc sem telt volna el a „szökésünk” óta.

— Folytasd! Kezdem érteni — ráncolta össze a homlokát Susan, mint aki nagyon koncentrálni vala-mire.

— Ez azt jelenti — folytatta Edmund —, hogyha egyszer elkerülsz Narniából, nem tudhatod, ott hogyan múlik tovább az idő. Miért ne lehetne, hogy itt több száz év Angliában egy évnek felel meg?

— Meg kell hagyni, ezt jól kifundáltad — hagyta rá Susan.

— Vagyis több száz évvel ezelőtt uralkodtunk Cair Paravel várában, és mostani itt-létünk olyan, mintha a mai Angliába angolszászok, britek vagy keresztes vitézek látogatnának.

— Hogy fognak bámulni minket! — nevetgélt Lucy. Hirtelen arcukra fagyott a mosoly. Egy távoli pontra szegeztek tekintetüket, ahol váratlan látvány zavarta meg őket.

Messze, a szárazföldön keskeny erdősáv húzódott, s mögötte a folyó kanyarulata látszott. Lassan, de jól láthatóan egy csónak közeledett a csatorna torkolatához. Nem kötött ki, hanem a csatornán át közeledett a sziget felé. Ketten ültek a csónakban. Az egyik evezett, a másik szemben ült vele, kezében tartva egy rángatózó, ide-oda ficáncoló valamit. Külsejükből ítélve katonák lehettek. Fémsisak volt a fejükön, kabátjukon fémláncok csillogtak; szakállas arcuk, egész megjelenésük marcona, durva benyomást keltett. A gyerekek ijedten hátráltak az erdőbe, de azért félelemmel vegyes kíváncsisággal lestek ki a bokrok mögül, hogy mi történik.

— Itt jó lesz — mordult az egyik katona éppen velük szemben, és kikötöttek a parton.

— Kössünk a nyakára egy jó nagy követ! Mit szólsz az ötlethez, Corporal? — röhögött a másik.

— Marhaság! — morogta a társa. — Nincs is itt akkora kő. — Különben is, megfullad ez magától, ha erősen megszorítjuk nyakán a hurkot. — Közben fölemelte és jól megrázta azt a valamit, amit egész idő alatt a kezében szorongatott. Peter álmélkodva fedez-

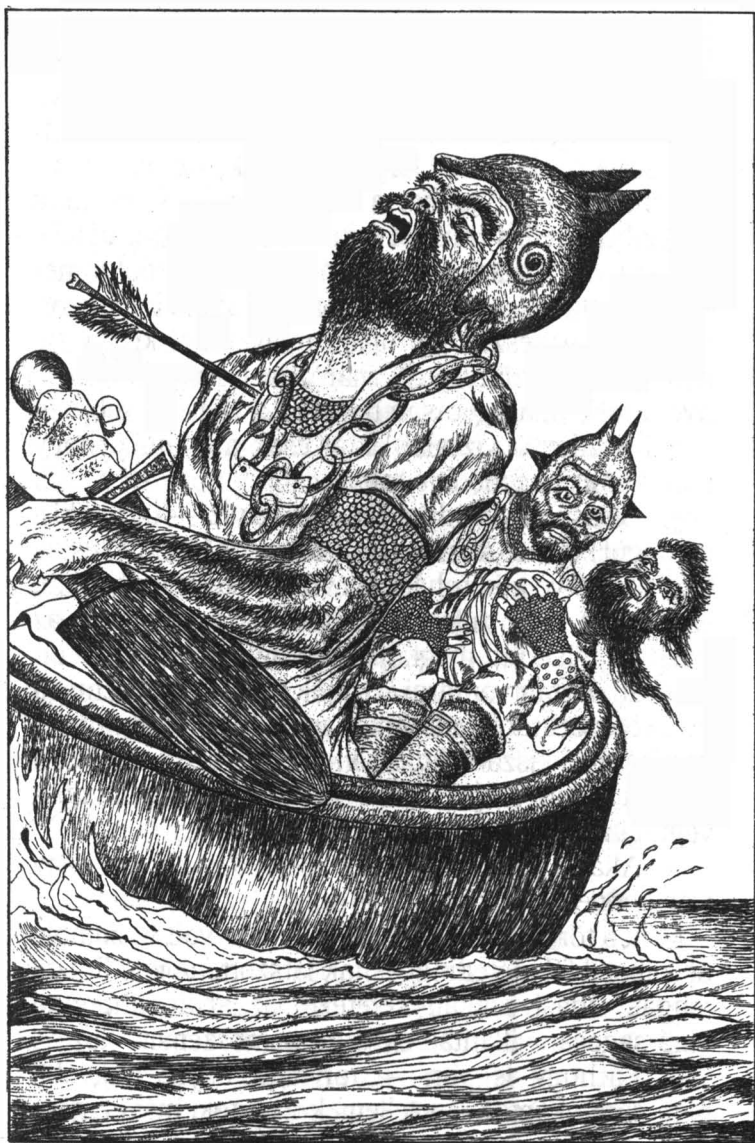
te fel, hogy az nem más, mint egy élő törpe. Bár kezét-lábát szorosan összekötözték, mégis teljes erejéből próbálta magát kiszabadítani. Peter egy pillanat múlva vibráló hangot hallott, valami közvetlenül a füle mellett suhant el. Láttá, hogy az egyik katona arccal előrebukik a csónakba, a másik beleveti magát a tengerbe és teljes erejéből úszni kezd a másik part felé. Susan nyíla a hátát súrolta. Társa a csónakból fölnézett és látta, hogy Susan sápadt arccal, de határozott mozdulattal készül egy újabb nyílveesszót kilőni. De nem volt rá szükség. A marcona legény hatalmas üvöltéssel, villámgyorsan beugrott a vízbe és sebesen úszni kezdett a víz alatt. Már csak azt látták, hogy partot ér és az erdő felé rohan.

— Siessünk! Mindjárt elsodorja a víz! — ugrott ki a fa mögül Peter és a csónak felé rohant. Mögötte Susan. Úgy ahogy voltak, ruhástól a vízbe vetették magukat, és mielőtt még túlzottan elsodorta volna őket az áramlás, sikerült megkapaszkodniuk a csónak oldalában. Aztán vontatni kezdték a csónakot, benne a megkötözött törpével. Mikor partra értek, Edmund a zsebkésével kiszabadította a különös foglyot. Mikor a szerencsétlen törpe már szabadon mozgathatta a végtagjait, így kiáltott fel:

— Akárki akármit mond, a szellemek nem így viselkednek!

Mint a törpék általában, ez is kicsike volt és zömök, körülbelül fél méter magasnak látszott, ha jól kihúzta magát. Óriási szakáll keretezte az arcát, ahonnan barátságosan villantak elő apró gombszemei.

— Bárhogy is van — folytatta egyre nagyobb bátorságra kapva —, szellemek vagytok, mégis meg-

mentettétek az életemet. Ezért viszonzásul: rendelkezetek velem.

— Miért lennének mi szellemek? — kérdezte csodálkozva Lucy.

— Egész életemben mást sem hallottam, mint hogy ebben az óriási erdőben, itt a szigeten, annyi szellem van, mint fű a réten. És ezért, ha itt valakitől meg akarnak végleg szabadulni (vagyis halálra ítélik), akkor ide hozzák a tengerpartra (mint engem), és a szellemek akaratára bízzák. Az igazat megvallva, mindig csodálkoztam, miért nem harapják el a torkukat vagy csinálnak egyéb szörnyűséget velük. A lelkem mélyén nem hittem bennük. Meg kell hagyni, jól elintéztétek azt a két gyáva alakot. Jobban féltek attól, hogy ide kell jönni, mint attól, hogy engem elpusztítsanak.

— Szóval ezért menekültek olyan fejvesztetten? — szólt Susan. Tessék? — csodálkozott a törpe.

— Elmenekültek a szigetre. A nyíl csak megsebezte, de nem ölte meg őket. Különben sem tudnék közvetlen közelről halálra sebezni bárkit is. Gyávaság lenne, úgy gondolom.

— Hm... — nézett maga elé elgondolkozva a Törpe. — Rosszul tetted. Később bosszút állhatnak, bár saját érdekükben tartani kell a szájukat.

— Miért akartak megölni? — faggatta a törpét Peter.

— Veszélyes bűnöző vagyok a szemükben. Hosszú és régi história ez... Nem akartok megkínálni reggelivel? El se tudjátok képzelni, milyen éhes lehet az, akit ilyen hosszú ideig fogságban tartanak!

— Csak almánk van — mentegetőzött Lucy.

— Jobb, mint a semmi, de rosszabb, mint a sült hal — nevetgélt vidáman a törpe. — Úgy látom, nekem kell gondoskodnom a reggeliről. Van néhány merítőháló a csónakban. Most megmutatom nektek, hogyan kell halat fogni. Nem lesz nehéz.

— Az jó lesz! — örvendezett Peter.

Peter és a törpe nagy ügyel-bajjal továbbtuszkolták a csónakot a sziget másik kanyarulatához. A többiek gyalog követték őket. Olyan kitűnő helyet sikerült találniuk, ahonnan belátták a sziget nagy részét és a tengerre is ragyogó kilátás nyílt. Az erdő, változatlanul, fenyegetően sötétlett mögöttük. Most következett a neheze — a halfogás. Eleinte elkeserítően ment, nem fogtak semmit, de aztán hirtelen — ők sem tudták, mikor és hogyan — tele lett a két háló szivárványszínű apró halakkal. Rögtön eszükbe jutott, milyen jókat lakmároztak belőlük annak idején Cair Paravel kastélyában. Kivontatták a csónakot a vízből és egy fatörzshöz támasztották száradni. A törpe, aki nagyon életrevaló lénynek bizonyult, azonnal neki látott a halpucolásnak. Mintaszerűen csinálta, mint aki egész életében mással sem foglalkozott.

— Most tüzet rakunk — adta ki a parancsot vidáman.

— A várnál már raktunk egyet — szólt Edmund.

A törpe nagyot ugrott.

— Jóságos ég! Tényleg létezik egy vár az erdő mélyén?

— Csak a romjai — nyugtatta meg Lucy.

A törpe különös arckifejezéssel, hunyorgó szemekkel nézett végig a négy gyereken.

— És kicsoda... á, hagyjuk — és legyintett egyet.

— Előbb együnk. Azért még kérek előtte valamit. Tegyétek szívetekre a kezeteiket és esküdjétek meg, hogy nem álmodom, hogy élek, és ti nem vagytok szellemek.

Természetesen örömmel teljesítették a kérést. Ennél nagyobb problémának látszott: hogyan cipeljék a halakat a várhoz? Se kosár, se táska, semmi nem volt náluk. Végül Edmund sapkája mentette meg a helyzetet (azért csak az övé, mert a többieké az állomáson maradt). Más körülmények között óriási hűhót csapott volna miatta, de most annyira éhes volt, hogy ő maga ajánlotta fel e célra.

A romos falakhoz érve, a törpe láthatóan nyugtalanná vált. Körülszimatolt mindent, végigfutkosta a helyiségeket.

— Hm. Kissé dohos. Mintha szellemek lagnák.

Csak akkor nyugodott meg, amikor a többiek közé telepedett a tűz mellé, és élvezettel magyarázta a sült hal elkészítésének módozatait. Képzeljétek csak magatok elé, amint kés és villa nélkül, egyetlen bicskán osztózva, öten vetik rá magukat a forró halra. Nem csoda, ha kezüket össze-vissza égették, mire megreggeliztek. Egyikük sem bánta. Sőt! Nagyon kellemesen érezték magukat. Ittak a kút vizéből, ettek még egy kis almát, majd jóllakottan végigheveredtek a puha fűben. A törpe elővette hosszú pipáját, megtömte, rágyújtott és óriásiakat pőfékelt. Lassan, karikákban eregette ki a füstöt a száján.

— És most... — dőlt hátra kényelmesen elhelyezkedve, ahogy mi szoktuk a fotelban, a vasárnapi ebéd után.

— Mesélj magadról — kérlelte őt Peter. — Aztán majd mi is mesélünk.

— Megtiszteltek azzal, hogy meghallgatjátok életem történetét — mondta a törpe, s hangja fátyolos volt a meghatódottságtól. — Azt sem tudom, hol kezdjem. Először is, én Caspian királyfi követe vagyok.

— Ó kicsoda? — kérdezték egyszerre.

— X. Caspian, Narnia királya. Éljen soká! — ugrott föl és állt vigyázzba a törpe. — Vagyis Ő Narnia törvényes uralkodója és reméljük, marad is. Jelenleg csak Narnia őslakosai ismerik el királyuknak.

— Hogyhogy őslakosok? — függesztette rá csodálkozó szemeit Lucy.

— Mi... illetve én is közéjük tartozom. A király lázadóknak, árulóknak tart bennünket.

— Értem — szólt közbe Peter. — És Caspian az őslakosok vezetője.

— Bizonyos szempontból — ingatta a fejét a törpe. — Ő ugyanis csak félig őslakos, félig azonban betolakodónak számít. Telmarin — más szóval. Tudtok követni?

— Attól tartok, nem — válaszolta Peter.

— Úgy látom, ez nehezebb lesz, mint a Rózsák háborúja, a középkorban! Kedveseim — szólt nyájas hangon a törpe. — Úgy látom, rosszul magyaráztam. Az elején kellett volna kezdenem. Onnan, hogyan nőtt fel Caspian a nagybátyja udvarában, meg hogyan és miért állt a mi oldalunkra. Félek, hogy túl hosszúra nyúlna e történet, és nem lenne türelmetek végighallgatni.

— Dehogynem! Szeretjük a kalandos történeteket — helyezkedett el kényelmesen Susan.

A törpe mesélni kezdett. Hogy miről, megtudhatjátok ti is a következő fejezetekben.

A törpe elmeséli Caspian herceg történetét

Caspian herceg nagybátyjának, Miraznak, Narnia királyának udvarában nevelkedett. A királynét (nagy-nénjét), Prunaprismiának hívták. Caspian kicsi gyerek volt még, amikor elvesztette a szüleit. Egyedül öreg dajkáját szerette és végtelenül ragaszkodott hozzá. Rengeteg szép és értékes játékkal játszhatott, mégis alig várta, hogy jöjjön az este, dajkája az ágya mellé telepedjen, és meséljen. Egyáltalán nem kötődött királyi rokonaihoz; a hetente kétszeri sétán viszont becsületesen részt vett, ahol is nagybátyja és egyben nevelőapja sok — általa hasznosnak vélt — tanáccsal látta el. Ezek a „kihallgatások” pontosan másfél óráig tartottak. Egyik nap, séta közben így szólt a király Caspianhoz:

— Elérkezett az idő, hogy megtanulj vívni, lovagolni. Utódunk nincs, aki a trónt örökölhethné, ezért te követsz engem az uralkodásban. Mit szólsz hozzá?

— Nem tudom — hangzott az alázatos felelet.

— Mit nem tudsz? Ennél többet ember fia nem is kívánhat! — fortyant föl Miraz.

— Igenis — hangzott újra az udvarias válasz.

— Mégis mit képzeltél a jövőről? — kérdezte rikácsoló hangon Miraz.

— Én... én azt szeretném, ha minden úgy lenne, mint régen — dadogta Caspian.

Eddig Miraz úgy beszélt az unokaöccséhez, mint egyik hű alattvalójához. Kimért volt vele és udvarias,

egyáltalán nem érdekelte, unokaöccse mit felel, mond vagy gondol. Most úgy érezte, mintha villám sújtott volna le rá.

— Mit fecsegsz itt össze? Milyen régi időket emlegetsz?

— Hát te nem tudod, királyom? — nézett rá őszinte meglepődéssel Caspian. Nagy hévvel magyarázni kezdett, kezeivel gesztikulálva hozzá. — Akkor minden másképp volt. Az állatok beszélni tudtak, a fák (Naidnak és Dryadnak hívták őket) és a halak emberek módjára viselkedtek. Sok törpe, faun is élt az erdőkben. A lábukon patát viseltek. És...

— Elég! Ezek badarságok és gyerekeknek való mesék! — vágott közbe Miraz fagyos hangon. — Megértetted? Te már kinőttél ezekből. A te korodban háborúval, vadászattal, tudományokkal kell foglalkozni. Ezt jegyezd meg egyszer s mindenkorra.

— Abban az időben is voltak vadászatok, háborúk, tudományok — folytatta tovább makacsul Caspian. — Gondolj csak a Fehér boszorkányra, aki leigázta az egész országot. Nem világított a nap, nem voltak évszakok, örökös tél uralkodott. Aztán jött két fiú és két lány valahonnan, akiknek sikerült megölniük a Boszorkányt és ők lettek Narnia uralkodói. Még a nevüket is tudom: Peter, Susan, Edmund, Lucy. Sokáig uralkodtak békében és dicsőségben. És mindezt Aslannak, az Oroszlánnak köszönhatték, aki...

— Kinek? — nézett rá villogó szemekkel Miraz.

Caspian, ha egy kicsit öregebb és tapasztaltabb lett volna, akkor könnyen kitalálhatta volna, hogy a legjobban teszi, ha most abbahagyja a meséjét és úgy

csinál, mint aki nem tud többet az egészlől. Ehelyett megállás nélkül fecsegett tovább:

— Ezt sem tudod? Aslan, a Nagy Oroszlán, akiről senki sem tudja, hogy mikor és honnan, de jön és segít.

— Ki mesélte neked ezeket? — kérdezte nyájas hangon Miraz, de ettől a hangtól Caspiannak hideg futkosott a hátán.

Nem válaszolt.

— Királyi herceg — szólt ellentmondást nem tűrő hangon Miraz —, nézzen a szemembe és úgy válaszoljon! Kitől hallotta ezeket a történeteket?

— A... a dajkámtól — nyögte Caspian, és már zokogott is.

— Azonnal hagyd abba! — parancsolta Miraz, és vállánál fogva megrázta a fiút. — Meg ne tudjam, hogy a jövőben ilyen történeteket hallgatsz vagy csak rájuk is gondolsz! Vedd tudomásul, ilyen nevű uralkodók sosem léteztek. Hogy is lehetne egy országnak egyszerre két királya és királynője? Nem igaz? Az Aslan nevű oroszlán pedig szintén csak mese, soha nem létezett. Oroszlánok nincsenek Narniában. És persze az sem igaz, hogy az állatok beszélni tudtak. Remélem, világos, amit mondtam.

— Igenis — hajtotta le szomorúan a fejét Caspian.

— Többet nem akarok hallani róla! — fejezte be a hivatalos beszélgetést a király. Magához hívatta az egyik palotaórt és kiadta az utasítást:

— Kísérd a herceget a lakosztályába, a dajkát pedig hozzám, de AZONNAL.

Másnap Caspian rájött, mit tett, de már késő volt. Miraz azonnal elzavarta a dajkát anélkül, hogy Cas-

pian csak egy szót is válthatott volna vele, vagy legalább még utoljára láthatta volna. Pár nap múlva jelentették neki, hogy tudós professzor érkezik a palotába.

Caspiannak nagyon hiányzott a dajkája és szünet nélkül sírt utána. Annyira el volt keseredve, hogy egyetlen vigasza az volt, ha a tőle hallott történetekre gondolt. Elevenebben éltek benne, mint bármikor. Éjjelente faunokkal, törpékkel álmodott, és minden igyekezetével azon volt, hogy a palota kutyáit és macskáit szóra bírja. De a kutyák csak a farkukat csóválták, a macskák a legjobb esetben is csupán doromboltak.

Caspian már előre gyűlölte a tudós professzort, látni se akarta. De megérkezése után pár nappal be kellett látnia, hogy nem lehet nem szeretni ezt az embert. Életében még nem látott ilyen apró termetű és kövér emberkét. Dús, ősz szakálla a hasát verdeste, arca ráncos volt és csúnya. De a szemei! Nagy bölcsességet, jókedvet, derűt sugároztak. Hangja mély volt és rekedtes, és Caspian sose tudta pontosan, mikor viccelődik és mikor komoly. Ezt a fura figurát Doktor Corneliusnak hívták.

Caspian a történelemórákat szerette a legjobban. Eddig — kivéve dajkája történeteit —, alig tudott valamit Namia történelméről. Nagyon meglepődött, amikor professzora közölte vele, hogy a királyi család bevándorlónak számít. — I. Caspian, az ön dédnagyapja volt az első, aki meghódította Namiát és megalapította a királyságot, majd összes rokonait betelepítette az országba. Így te sem az őslakosoktól származol.

Cornelius teljes átéléssel magyarázott. Caspian csüngött a professzorán.

— Ti telmarinok vagytok. Ez azt jelenti, hogy Telmar földjéről telepedtetek át ide. Telmar földje messze van innen, a Nagy Nyugati hegység mögött található. Ezért hívják I. Caspiant Caspian, a Nagy Hódítónak.

— Kik lakták Narnia földjét a hódítás előtt? — kíváncsiskodott az egyik történelemórán Caspian.

— Nem emberek... illetve kevés volt itt az ember... — válaszolt bizonytalanul Cornelius.

— Akkor kik ellen harcoltak a hódítók? — faggatta tovább Caspian.

— Mára végeztünk a történelemmel. Vedd elő a nyelvtankönyvedet! — parancsolta a professzor, miközben nyugtalanul járt le-föl a szobában.

— Kérlek, még ne — könyörgött a tanítvány. — Mondd el, hogy történt valójában. Miért hívták I. Caspiant a Nagy Hódító Caspiannak, ha nem kellett senkivel harcolnia?

— Én csak azt mondtam, kevés ember élt akkor Narniában — pislogott apró szemeivel a szemüvege mögött Cornelius mester. Caspian nem értette a professzor válaszát, de érezte, hogy a szíve hevesebben kezd verni.

— Úgy értsem — nézett mesterére kerekre nyílt szemmel Caspian —, hogy más lények éltek itt? Hát igaz lenne, amit a dajkám mesélt? Uram Isten!

— Csöndesebben! — tette a mutatóujját a szájára Cornelius, és egészen közel hajolt kedves tanítványához. — Egy szót se többet! Tudod jól, hogy a dajkát is azonnal száműzték, mikor megtudták, hogy ezekről a dolgokról mesélt neked! A király ki nem állhatja. Ha rájönne, hogy tőlem is hallhatsz erről, akkor téged megkorbácsoltatna, nekem pedig a fejemet venné.

— De miért? — suttogta ijedten Caspian.
— Itt az ideje, hogy az igeragozásról beszéljünk
— emelte föl a hangját Cornelius. — Fenség, legyen
szíves elővenni Pulverulentus Siccus nyelvtankönyvét
és kinyitni a 40. oldalon.

Ebédig agyonnyaggatta a professzor Caspian, bár a tanítvány esze ezúttal egészen máshol járt. Túlságosan izgatott volt ahhoz, hogy figyelni tudjon az igeragokra, képzőkre. Biztos volt abban, hogy Cornelius előbb-utóbb visszatér az általa oly fontosnak tartott témára. Nem is csalódott, mert néhány nap múlva mestere így szólt hozzá:

— Ma éjjel a csillagvizsgáló toronyban tartom az órát. Pontban éjfélkor két égitest, a Tarva és az Alambil néhány száz méterre megközelítik egymást. Kétszáz évenként történik hasonló, ezért nem szabad elmulasztanunk a látványt. Kérem, ma korábban feküdjön le a szokásosnál. Amikor itt az ideje, önért megyek.

Ennek ugyan semmi köze nem volt Narnia történetéhez, Caspian mégis úgy érezte, hogy izgalmas és tanulságos lesz a jelenséget megfigyelni. Hálásan megköszönte professzorának a figyelmességet.

Egy kissé tartott attól, hogy hétalvó szokásához híven nem fog felébredni e szokatlan időben. Úgy érezte, néhány perce van csak, hogy lefeküdt és máris valaki gyöngéden rázogatja a takarót. Kinyitotta a szemét. A hold bevilágított az ablakon, és Doktor Cornelius prémes kabátjába burkolózva, kezében lámpást tartva állt az ágya mellett. Rögtön kiszaladt szeméből az álmoság és eszébe villant a megbeszélte találkozó. Kiugrott, magára kapkodta a ruháit. Nyári éjszaka volt, Caspian mégis vacogott. Jólesett, amikor

mestere ráterített egy meleg köpenyt, lábait pedig prémmel bélelt papucsba bújtatta. Kiléptek a folyosóra. Csönd honolt mindenütt. Zaj nélkül, nesztelenül haladtak végig, majd kiléptek a palota ajtaján. Caspian azt sem tudta, merre járnak, de gondolkodás nélkül követte professzorát folyosókon, lépcsőkön, átjárókon át. Az egyik lépcsőfeljárat végén kicsiny ajtó bújt meg a falban. Cornelius apró kulcsot dugott a zárba, és az ajtó hangtalanul feltárult. Kilépve, az egyik oldalon a lóréses oromzat körvonalait lehetett látni a holdfényben, a másikon pedig meredek lépcső vitt tovább, fölfelé. Alattuk sok-sok kémény hosszúra nyúlt árnyéka sötétlett, amott a kastély kertjének körvonalai rajzolódtak ki a homályban. Fölöttük a hold és a végtelen csillagos égbolt.

Most egy másik ajtóhoz értek, ami a palota legnagyobb (középső) tornyába vezetett. Cornelius mester egy kattintással kinyitotta a zárat, s már lépkedtek is fölfelé a meredek, kanyargós lépcsősoron. Caspian szíve az izgalomtól hevesen vert. Soha nem járt még erre. Hosszú és fárasztó volt az út, de végül is feljutottak a torony tetejére, ahol fantasztikus és félelmetes érzés kerítette hatalmába a herceget, amikor körülnézett. Messze, jobb kéz felől, sejtelmes ködbe burkolva rajzolódott ki a nyugati hegyvonulat. Balra a Nagy Folyó ezüstcsíkja csillogott, visszaverve a hold sugarait. Olyan csönd volt, hogy hallani vélte a beaversdami vízesés zúgását, több kilométer távolságból. Nem volt nehéz kiválasztani azt a két csillagot, aminek megfigyelésére idejöttek. Alacsonyan ragyogtak a déli égbolton, fényük erősebb volt, mint a többieké, és főleg(!) közel voltak egymáshoz.

— Összeütköznek? — kérdezte reszkető hangon Caspian.

— Dehogy, hercegem — válaszolta suttogva Cornelius. — Ő tudja, mit lehet és mit nem. Jól nézd meg ezeket a csillagokat. Közelségük azt jelzi, hogy szerencse és szabadság köszönt Narnia sokat próbált és szenvedett népére. Tarva, a Győzelem istene üdvözli Alambilt, a Szabadság istennőjét, talán éppen most, ebben a pillanatban.

— Kár, hogy a fák elveszik a kilátást. Talán jobb lenne a nyugati toronyból, bár az nem ilyen magas — jegyezte meg Caspian.

Látszott, hogy Cornelius se lát, se hall. Mereven a két csillagra függesztette a szemét, szinte lélegzetet sem vett. Percekig állt így. Aztán fölsóhajtott és Caspianra nézett.

— Most olyat láthattál, amit rajtad kívül a világon senki se látott és nem is fog.

Cornelius minden szót jelentősegteljesen hangsúlyozott, hangja fátyolos lett az izgalomtól!

— Ennek így kellett történnie. Igazad van, hogy jobb lett volna a nyugati toronyból megfigyelni, de én elsősorban nem ezért hoztalak ide.

Caspian ránézett mesterére, de a kámzsa Cornelius egész arcát elfödte.

— Ez a torony azért a legmegfelelőbb hely számunkra, mert alattunk hat üres szoba van, hosszú, meredek lépcsősor, az ajtók pedig zárva vannak. Vagyis senki sem hallhat vagy zavarhat minket.

— Arról akarsz beszélni, amit valamelyik nap félbeszakítottál? — kérdezte Caspian.

— Igen. Jól jegyezd meg, amit most mondok. Ezekről a dolgokról sehol másutt, csakis itt, ebben a toronyszobában beszélhetünk.

— Megigérem. Csak kérlek szépen, folytasd.

— Hallgass ide. Mindaz, amit Narniáról, annak történelméről hallottál, igaz. Sosem volt emberi élőlények tulajdona, hanem Aslan, a beszélő fák, faunok, szatírok, törpék, óriások, kentaurok, beszélő vadállatok hazája. Ezek ellen harcolt, ezeket győzte le I. Caspian. Ti, emberek (a mi nyelvünkön), telmarinok voltatok azok, akik örökre elhallgattattátok a vadállatokat, a fákat, a forrásokat, és akik megöltétek és

elűztétek a törpéket, faunokat, sőt még az emléküket is kiirtottátok.

— Bárcsak ne tették volna! — sóhajtott fel őszinte sajnálattal Caspian. — Mégis örülök, hogy igaz a történet, még ha szomorú is.

— A te fajtád sajnos így gondolkozik — válaszolta Cornelius.

— Miért mondod, hogy a „te fajtád”? Te is közénk tartozol, te is ember vagy!? — csodálkozott Caspian.

— Azt hiszed?

— Hát nem?

— Hát akkor idenézz! — rikoltotta a professzor és egy hirtelen mozdulattal lerántotta fejéről a csuklyát.

Az éles holdfényben Caspian tisztán láthatta az arcát. Ijedtében még a szívverése is elhallgatott. Előtte állt egy kövér, alacsony valaki, hosszú szakállal. Az első pillanatban két dologra gondolt. Először: nem ember, hanem törpe, és azért hozta ide, hogy megölje. Másodszor: hogyan lehetséges, hogy eddig ezt nem vette észre.

— Látom rajtad, hogy kitaláltad — mondta nyugodt hangon Cornelius. — Azt még meg kell mondanom, hogy nem hétköznapi törpe vagyok, mert emberi vér is csörgedezik az ereimben. A nagy háborúból sok törpe megmenekült és valahogy tovább kellett élniük. Leborotválták a szakállukat, cipőt húztak a lábukra és minden igyekezetükkel azon voltak, hogy embereknek lássák őket. Természetesen idővel keveredtek is, így lettem én is félig ember, félig törpe utód. Ha rokonaim, az igazi törpék még élnének valahol és véletlenül összefutnánk, mint árulót biztosan azonnal kiközösítenének és elítélnének. Bármennyien is ma-

radtunk, azokat a boldog éveket, a szabadságot sosem feledjük.

— Bocsáss meg, drága mesterem — kérlelte őt Caspian —, de nem tehetek róla.

— Nem is azért mondtam el mindezt, hogy bármiért is hibáztassalak — és a törpe lágyan megsimogatta kis tanítványa fejét. — Két okom is volt rá, hogy felfedjem a titkot. Az egyik: olyan régóta rejtőzködöm, hogy meg kellett osztanom valakivel e terhet, máskülönben a szívem nem bírta volna tovább. Másodszor: mikor király leszel, talán segíteni fogsz nekünk, bár ember vagy, de látom, hogy szíveddel a régi dolgokhoz kötődsz.

— Igen, így van — örvendezett felszabadultan Caspian és nagy figyelemmel hallgatta a törpe minden szavát. — Mit tanácsolsz, hogyan segíthetnék nektek?

— Legelőször is légy kedves ahhoz a néhány megmaradt törpéhez, amilyen én is vagyok. Törd az agyad, hogyan lehetne újra felkelteni tetszhalott állapotukból a fákat. Minden zeg-zugot át kellene kutatnod, hátha léteznek még valahol elbújva faunok, beszélő állatok.

— Gondolod, hogy találnék ilyeneket? — kérdezte némi kétkedéssel Caspian.

— Nem tudom, sajnos nem tudom — ingatta a fejét a törpe. — Néha már azt gondolom, hiába. Elkéstünk. Azt viszont tudom, hogy amíg élek, keresem őket. Vannak napok, mikor hallani vélem a törpék dobolását a hegyek felől. Ha az erdőben sétálok, hirtelen egy faun körvonalait látom elillanni valamelyik bokor mögött, vagy szatírok énekét hallom a közelben. Mire odaszaladok, széttörik a varázslat. Hányszor kétségbeestem! De valami apróság mindig történt körül-

löttem, ami újból táplálta bennem a reményt. Hát így állunk! Ezek után az is nagy eredmény, ha te leszel a királyunk. De olyan légy, mint Nagy Peter volt valamikor, és ne olyan, mint a nagybátyád.

— Ezek szerint a királyok, királynők és a Fehér Boszorkány is léteztek valamikor? — kérdezte Caspian.

— De még mennyire! Susan, Lucy, Peter és Edmund uralkodása volt Narnia fénykora, és hazájuk sosem felejtí el őket.

— Ők is ebben a várkastélyban laktak? — érdeklődött tovább Caspian.

— Nem, gyermekem. Ez nem abból a korból való. Még dédnagyapád építtette a sikeres invázió után. Amikor a két király és királynő, valamint Aslan, a Nagy Oroszlán uralkodása elkezdődött, akkor Cair Paravel kastélya volt a székhelyük. Azóta se látta senki azt az áldott helyet, talán már a romjai sem léteznek. Azt tudom, hogy innen messze, valahol a Nagy Folyó kanyarulatánál kell keresni, ahol a folyó a tengerbe ömlik.

Caspian megborzongott.

— A Fekete Erdőn túl? Ahol a szellemek laknak?

— Mintha a nagybátyádat hallanám! — csóválta a fejét Cornelius. — Tudom, így hallottad tőle, de ez hazugság. Ott semmiféle szellemek nem laknak. Ezt a telmarinok hirdetik. Azóta a királyok nagyon félnek a tengertől, mert tudják (bár nem mondják), hogy Aslan mindig a tenger felől érkezik. Nem akarnak ahhoz a helyhez közel lenni, és senkit sem engednek oda. Inkább hagyják, hogy az erdő terjeszkedjen, sűrűn benője ezt a hatalmas területet, mindenkit elzárva így

a parttól. Mivel a fákat is gyűlölik, ezért félnek az erdőtől is. Ez az oka annak, hogy azt híresztelik: az erdő hemzseg a szellemektől. Így lassan saját maguk is, nemcsak az alattvalóik, elhiszik, amit elhitetni akarnak velük. Jobb, ha távol tartják magukat a gyűlölt dolgoktól, mert így biztonságot élveznek.

Cornelius elhallgatott. Mindketten némán bámulták az égboltot. Teljes csönd borult rájuk. Aztán Cornelius gyengéden átfogta kedves tanítványa vállát és így szólt: — Gyere. Mára elég volt. Ideje, hogy ágyba bújj.

— Muszáj? Úgy szeretnék még hallgatni. Maradjunk még egy kicsit.

— Nem lehet, gyermekem. Hátha észrevette azóta valaki, hogy ide jöttünk. Óvatosnak kell lennünk.

Azzal úgy, ahogy jöttek, észrevétlenül visszatértek a szobájukba.

Caspian kalandjai

Az emlékezetes éjszaka után még sokszor volt együtt mester és tanítványa a toronyszobában. Hála Cornelius részletes magyarázatainak, Caspian egyre többet és többet tudott meg Narnia régi életéről s így állandóan arra gondolt, milyen jó lenne olyan szabadon élni, olyan boldognak lenni, mint akkor. Vágyódott a „furcsa élőlények” után, minden szabad percében rájuk gondolt.

Egyéb tanulmányait sem hanyagolhatta el azonban. Közeledett a szóbeli vizsga ideje is. Valamint jeleskednie kellett a kardforgatás, lovaglás, úszás, vívás, nyíl-lövészet és vadászat ismereteiben, nem beszélve a csillagászat, retorika, mértan, matematika, történelem, jog, fizika, alkémia tudományairól. Ezekhez járult még a varázslás művészete, amit Cornelius titokban tanított neki. (Sajnos kevés gyakorlati képzéssel.) A mester kitért a kísérletek elől, mondván, nem szakképzett varázsló, csupán az elméletben járatos. A hajózás tudományától „megmenekült”, mivel Miraz király eltiltotta országát a hajózástól, illetve a tengertől.

Caspian nemcsak a professzor mellett kezdett tanulni. Kiskora óta nyitott szemmel járt a világban, korán észrevette, kik azok, akik — bár nyájasak vele szemben — nem szeretik őt. (Elsősorban a király és a királyné.) Azt is látta, hogy Narnia boldogtalan ország. Az adó magas, a törvények szigorúak és Miraz kegyetlen király. Évek teltek el így. Egy napon híre futott,

hogya a királynő beteg. Híres orvosok, tudósok adták egymásnak a kilincset, tárgyaltak a palota minden zugában. Kora nyár volt. Egyik éjszaka, amikor a sok hűhó, zaj, futkosás végre elcsendesedett, Caspian arra ébredt, hogy valaki rázogatja a karját. Doktor Cornelius állt az ágya mellett.

— Megint a csillagdába megyünk? — kérdezte két ásítás közben Caspian.

— Dehogya! — legyintett idegesen a professzor. — Tedd, amit mondok. Vedd magadra a ruháidat, mert nagy út áll előtted.

Caspiant meglepte a dolog, de megtanulta feltétel nélkül tisztelni mesterét és engedelmeskedni neki, bármit is parancsoljon. Azt tette, amit kellett. Mikor készen állt, következtek a további parancsok.

— Itt van ez a tarisznya. Most bemegyünk a király szobájába és megrakjuk étellel-itallal. Kell az útra.

— És az őrség? — kérdezte Caspian.

— Mélyen alszanak, és ígérem, nem fognak egyharmar felébredni — válaszolta Cornelius mosolyogva, mint aki tud valamit, de nem akarja elárulni. — Pedig nem sokat értek a varázslás tudományához... — ezt már csak fogai között dünnyögte.

Elindultak. A két őr, nekitámaszkodva az ajtófélfának, hangosan hortyogott. Cornelius belépett a szobába, szorosan mögötte Caspian. Rögtön meglátták a gazdagon terített asztalt. A professzor fölnyalábolta a sült csirke épen maradt darabjait, egyéb sülteket, bort egy flaskával, és odanyújtotta a fiúnak. Aztán vállára erősítette a jól megrakott tarisznyát, erősen megkötötte, hogy el ne veszítse.

— A kardod? — suttogta Cornelius.

— Itt van — mutatott Caspian a kabátja alá.

Cornelius most levette magáról a saját köpenyét és ráterítette Caspianra, tökéletesen eltakarva így a kardot és a degeszre tömött tarisznyát.

— Most pedig gyerünk a toronyba, mert még van mondanivalóm — szólt hátra a mester, fürgén szedve apró lábait, kifelé a szobából.

Mikor fölérték a csillagvizsgálóba és az égboltra néztek, nem láttak semmit a gomolygó, rohanó felhőkön kívül. (Borús éjszaka volt, egyáltalán nem olyan, mint amikor Tarvát és Alambilt figyelték.) Cornelius sietve beszélt.

— Hercegem! Tüstént el kell hagynod a palotát és ezzel földönfutóvá leszel a világban. Mától kezdve itt életveszélyben vagy.

— Miért? Mi történt? — ijedt meg Caspian.

— Te vagy Namia törvényes uralkodója, IX. Caspian fia. Éljen a király! — és Cornelius térdre ereszkedett tanítványa előtt és kezet csókolt neki.

— Mit jelentsen ez? Azonnal álljon fel! — kiáltott meglepetésében Caspian.

Cornelius lassan fölemelkedett. Mosoly bujkált az arcán.

— Sosem tudtam megérteni — kezdte vidáman —, miért nem kérdezed meg, mi az oka, hogy nem te vagy az uralkodó, pedig az édesapád király volt. Mindenki (rajtad kívül) tudja, hogy Miraz bitorolja a trónt. Mikor győzött, még csak kormányzónak nevezte magát. Aztán édesanyád, a királyné meghalt, az egyedüli ember, aki jó volt hozzám. Utána lassanként azok a főurak, udvari emberek, akik még ismerték az öreg királyt, kezdtek meghalni vagy eltűnedezni. Biztos

vagyok benne, hogy nem véletlenül; Miraz kiirtotta őket. Belizart és Uvilast, a két legderekből vitézt nyíl ölte meg egy vadászaton, de ez csak álca volt. A Passarid család tagjai az óriásokkal vívott keserves csatákban estek el. Arlian és Erimon börtönben végezték, koholt vádak alapján. A Beaversdam fivérek belezavarodtak a zaklatásokba. Végül révette Miraz a volt Királyi Tábla hét tagját — akik vállalták a keleti-óceáni felfedező utat —, hogy szálljanak tengerre és kutassanak ismeretlen földrészek után. Sosem tértek vissza. Mikor már senki sem maradt, aki ellenkezzen vagy emlékezzen, akkor a tanácsadóitól támogatva megkoronáztatta magát. Így történt.

— Most meg velem akar végezni? — kérdezte egész testében remegve Caspian.

— Igen — hangzott a rövid és kegyetlen válasz.

— De hát miért? Miért nem tette meg eddig? Mit vétettem én neki?

— Alig két órája történt valami, ami gyökeresen megváltoztatta a helyzetet. Miraznak fia született.

— Nem értem, mi köze ennek az én további sorsomhoz.

— Jóságos ég! Használd az eszedet! — kiáltott föl Cornelius és összecsapta a kezét. — Ennyit tudtam a történelem- és politikai órákon megtanítani neked? Hallgass ide! Ameddig gyereke nem volt, addig úgy gondolta, megfelelő „kezelés” mellett jó király lesz belőled halála után. Bár nem sokat törődött veled, mégis jobbnak látta ezt a megoldást, mintha idegen kerülne a trónra. Természetesen most, hogy utódja született (fiú!), ő lesz az örökös. Neked pedig pusztulnod kell. Drága fiam, nincs veszteni való idő.

— Képes lenne megölni? Engem? Tényleg ilyen kegyetlen, szívtelen, gonosz?

— Az apádat is ő ölte meg, ne felejtsd el — válaszolta ridegen Cornelius.

Caspian zavaros hangulatban állt mestere mellett. Egy szót sem szólt.

— Majd legközelebb, más körülmények között részletesen elmondok mindent. Most nincs erre idő. Tüstént indulnod kell.

— Ugye velem jössz? — kérdezte Caspian.

— Sajnos nem. Még nagyobb veszélybe sodornád magad. Egyedül jobban boldogulsz. Drága hercegem, kedves kicsi fiam, légy óvatos, vigyázz magadra.

Cornelius hangja fátyolossá vált és remegett. Alig bírta könnyeit visszatartani.

— Dél felé indulj, ott kelj át a határon és próbálj Archenland király udvarába eljutni. Ő jó barát, biztosan segíteni fog.

— Sosem látlak többé? — kérdezte Caspian és könnyei végigcsorogtak az arcán. Hirtelen mozdulattal átölelte mesterét, arcát a köpenyébe fúrta.

— Reménykednünk kell, drága fiam. Tudd meg, te vagy nekem a legdrágább ezen a földön. Talán egyszer még a varázslói tudományom segíteni fog nekünk. De most az a legfontosabb, hogy gyorsan eltűnj innen. Ezt a két kis ajándékot pedig fogadd el tőlem. Az egyik egy erszény, tele arannyal (egyszer úgyis minden kincs a tied lesz itt!). A másik ennél sokkal értékesebb — szólt Cornelius és Caspian kezébe nyomott egy pici, ezüsből készült kürtöt. — Ez Namia legféltettebb kincse. Sok gyötrelmet elviseltem, sok varázslatot kipróbáltam, míg sikerült megszereznem. Régi történet. Vala-

mikor Susan királynő tulajdona volt. Itt hagyta, miután váratlanul eltűnt Narniából. Ha bárhol, bármilyen komoly veszedelemben kerülsz, csak fújj bele és segítség fog érkezni. Lehet, hogy maga Susan jön a társaival, lehet, hogy más. Sőt, talán Aslan, az Oroszlán siet hozzád. Vidd magaddal és ne feledd: csak végveszély esetén használd. És most szedd a lábad. Tudok egy rejtékajtót a toronyszobában, amin keresztül akadály nélkül kijutsz a kertbe. Odáig még elkísérlek.

— Legalább hadd vigyem magammal kedvenc lovatam, Destriert! — kérlelte mesterét Caspian.

— Már felnyergelve vár a kert végében — felelte mosolyogva Cornelius.

Még sok egyéb tanáccsal ellátta tanítványát a mester, mialatt lefelé haladtak a meredek lépcsősoron. Caspian szíve majd kiugrott a helyéről, de próbált uralkodni magán. Kiértek a friss éjszakai levegőre, keresztülváltak a kerti ösvényen és a csendesen várakozó Destrierhez siettek. Utoljára még megölelték, megcsókolták egymást, aztán a királyi herceg vágtatva hagyta maga mögött ősei kastélyát. Ahogy visszanézett, látta az örömtüzeket, amelyek a trónörökös születését ünnepelték.

Égész éjszaka úton volt. Kerülte a kitaposott utakat; a nehezebben járható, de biztonságosabb ösvényeket kereste. Elég jól ismerte Narnia útjait, csupán Destrier volt a szokásosnál idegesebb a szokatlan utazás miatt. Caspian egyre jobban erőt vett magán, s bár könnyek áztatták az arcát, bátorsága nőttön-nőtt. Szíve mélyén büszkeséget érzett, hogy ő, alig ifjúvá serdülve, mint szökött királyfi fogja meghozni orszá-

gának a régen várt boldogságot, békét, szabadságot. Érezte, hogy sikerülnie kell, hiszen oldalán lóg a kardja és tarisznyájában Susan királynő varázserejű kürtje lapul.

Éjszaka után jött a reggel, szitáló esővel, és Caspian nem látott mást maga körül, csak ismeretlen tájat, sűrű erdőket, magas hegyeket. Félelem szállta meg és folyton azt érezte: milyen hatalmas is a világ és ő milyen kicsiny benne!

Déltájban nagy, füves tisztásra ért. Megállt, hogy rövid pihenőt tartson. Destriert megszabadította a nehéz nyeregtől és hagyta, hadd legeljen szabadon a friss fűből. Elővette elemózsiával teli tarisznyáját, evett egy keveset a sült csirkéből, ivott rá néhány kortyot, aztán jóllakottan leheveredett a fűbe és egy szempillantás alatt édes álomba zuhant.

Napnyugta volt már, mikor felnyitotta a szemeit. Evett megint egy keveset, aztán nyeregbe szállt. Déli irányba folytatta az útját. Meredek sziklák között kapaszkodott egyre feljebb és feljebb. Minden csúcsnál megállt, hogy szétnézzen. Láta, hogy a hegy egyre magasabban emelkedik előtte és egyre sötétebbé és félelmesebbé válik. Este volt már, mire a lejtőhöz ért. Hirtelen szélvihar kerekedett, amit pillanatokon belül záporosó kísért. Caspian alig bírta féken tartani Destriert. Szegény állat a dörgéstől, villámlástól minden ízében remegett. Nehezen, de sikerült bejutniuk a sűrű, sötét fenyőerdőbe, ahol Caspiannak minden az eszébe jutott, amit e barátságtalan, gyűlöletes erdőről valaha is meséltek neki. Arra gondolt, hogy végül is ő ember (a törpe szavával telmarine), akinek ősei pusztították ki a gyönyörű

erdőket, a benne lakókkal együtt. Bár ő nem tenné ezt, de attól félt, hogy az erdő ezt nem tudja. És most egyedül van itt.

A szélvihar fokozódott, az erdő zúgott és ropogott körülötte. Aztán hatalmas csattanást hallott, majd egy fa közvetlenül mellette zuhant a földre.

— Nyugalom, Destrier, nyugalom — próbálta simogatni lova nyakát, de az változatlanul egész testében remegett.

A halál ott kaszált mellettük. Villámok cikáztak az égen hatalmas dörgések kíséretében. Mintha az ég és föld erői mind összeesküdtek volna, hogy a világot elveszejtsék. Destrier nagyot rántott a kötőféken és szélsebesen elvágatott az erdőben. Caspian nem vesztette el a lélekjelenségét, bár tudta, hajszálon függ az élete. Előtte, mögötte csapkodott a villám, a fák közvetlenül mellette zuhantak a földre. Hirtelen éles fájdalom hasított a fejébe és elsötétült előtte a világ. Ájultan esett össze.

Mikor magához tért, egész testében kibírhatatlan fájdalmat érzett. Távolból hangokat hallott; mintha valahonnan a fűből jött volna.

— Addig kell eldöntenünk, mit kezdünk vele, míg magához nem tér.

— Öljük meg — szólt egy másik hang. — Ha nem tesszük meg, ő öl meg minket.

— Rögtön ezt kellett volna tennünk, vagy magára hagyni. Most már nem ölhetjük meg, hiszen a sebeit kimostuk, bekötöztük. Védtelen embert nem gyilkolhatunk meg.

— Uraim — szólalt meg Caspian erőtlen hangon. — Köszönöm, hogy segítettek rajtam. Kérlek benneteket, keressétek meg a lovamat.

— A lovatat egy villám agyonütötte — szólt az első hang.

— Mit társalogtok vele? Intézzük el és kész! — türelmetlenkedett a második hang tulajdonosa.

— Hagyd már abba! — intette le a társát egy másik. — Nem fogjuk elpusztítani, Nikabrik, bármennyire is akarod. Szégyellném magam a helyedben. Te mit szólsz hozzá, Trufflehunter?

— Adjál neki inni — szólt halkan az első.

Sötét árnyalak közeledett Caspian fekhelyéhez. Érezte, hogy gyengéden a válla alá nyúl valaki és megitatja. Nem látta tisztán az arcát, de valahogy csúnyának tűnt. Annyit megfigyelt, hogy bozontos szőrzet fedi az arcát, amiből hosszú orr nyúlik előre, „Talán csak lázas vagyok és álmodom az egészet” — nyugtatta magát. Az édeskés ízű forró ital jólesően áradt szét benne. Közben a tüzet fölélesztették és hirtelen fény áradt szét a helyiségben. Caspian majd meghalt ijedtében attól, amit látott. A tűz fénye megvilágította a furcsa élőlény arcát. Nem ember volt, hanem állat. Egy borz. Caspian néhányszor látott már életében ilyen állatot, de ez valahogy nagyobbnak, értelmesebbnek tűnt. Most vette észre azt is, hogy ketrecben fekszik. A tűz mellett ült még két másik szakállas figura is. Törpék voltak. Kisebbek, kövérebbek, mint Cornelius. „Ezek valódi törpék — gondolta. — Uramisten! Narnia őslakosai között vagyok!” Nem tudta, féljen-e vagy örüljön. Aztán újra zavaros lett körülötte minden.

A következő napokban megtanulta nevükön szólítani őket. A borzot Trufflehunternek hívták, ő volt a legidősebb és a legkedvesebb a három közül. A fekete

törpe, aki rögtön meg akarta ölni Caspian, Nikabrik névre hallgatott. Mogorva, rideg, rosszkedvű volt mindig. (Mellesleg nagyon csúnya is.) A másik törpét, a vörös szakállút, Trumpkinnak hívták.

— Most, hogy látom, meggyógyultál — fordult a széken ülő sápadt Caspianhoz Nikabrik —, határozunk kell a sorsod felől. Talán jól tettétek — szólt két társához a fekete törpe —, hogy lebeszéltetek a gyilkolásról. Többet ér, ha fogolyként tartjuk. Nem engedjük szabadon, mert lesni fogja a kedvező alkalmat, hogy bosszút álljon rajtunk.

— Hagyd abba ezt a bolond beszédet! — parancsolt rá Trumpkin. — Miért vagy ilyen rosszindulatú? Nem ő az oka annak, hogy a viharban eltévedt és a sötétben éppen a mi rejtekhelyünk előtt szaladt neki egy fának és eszméletét veszítette. Különben is, nem néz ki bűnözőnek.

— Látom, még mindig nem tudjátok, kivel van dolgotok — magyarázta Caspian. — Jegyezzétek meg jól. Egyáltalán nem akarok elmenni tőletek. Se haza, se máshova. Veletek szeretnék maradni, feltéve, ha megengeditek. Egész életemben ilyen társak között szerettem volna élni.

— Szépen vagyunk, mondhatom — morogta Nikabrik. — Te telmarine vagy, vagyis ember. Ne akard elhitetni velünk, hogy ránk vártál mostanáig.

— Pedig így igaz. Csak eddig nem sikerült találkoznom veletek. Otthonról szöknöm kellett, mert a király életemre tört. Ha ti most megöltök, ezzel neki tesztek jót.

— Mivel tudod mindezt bizonyítani? Ha jól értem, a nagy, erős király hirtelen félni kezdett a fiatal fiútól? — szólt gúnyosan Trumpkin.

— Miraz a nagybátyám... — kezdte volna a történetet Caspian, mikor váratlanul Nikabrik felugrott, felkapott egy éles kést az asztalról és rá akart rohanni, hogy megölje. Közben artikulátlanul üvöltött:

— Mire vártok még? Nem elég, hogy ember, de a legveszélyesebb ellenségünk is! Ne legyünk olyan örültek, hogy életben hagyjuk!

A borz és Trumpkin alig bírták visszatuszkolni a helyére.

— Egyszer s mindenkorra elég ebből! — üvöltött rá Trumpkin. — Vagy viselkedsz, vagy kimész innen! Megértetted?

Nikabrik majd szétpukkadtt mérgében, de azért bölintott, hogy engedelmeskedik. Trufflehunter intett Caspiannak, hogy ne zavartassa magát és folytassa a történetét. Mikor Caspian egy percnyi pihenőt tartott, Nikabrik újra kihasználta a csend adta lehetőséget és mogorván megszólalt:

— Nekem akkor se tetszik ez az egész, bármit is mondtok. Például eddig nem tudtuk, hogy rólunk mendemondák keringenek (ha kimondatlanul is) az emberek között. Még jó, hogy csak keveset tudnak. Aztán ott van az a fecsegő vénasszony, a dajka. Inkább tartotta volna a száját, akkor nem lenne most ekkora kalamajka. A legrosszabb ez az áruló Cornelius. Gyűlölöm! Rosszabb, mint az emberek. Jegyezzétek meg jól, amit most mondok. Valami rossz fog történni velünk.

— Ne üsd bele az orrod abba, amihez nem értesz — torkolta le újra Nikabrikot Trufflehunter. — Ti törpék éppolyan kétszínűek és feledékenyek tudtok lenni, mint az emberek. A vadon élő állatok, mint amilyenek

mi vagyunk (mutatott magára és Trumpkinra) sosem változunk. Olyanok vagyunk, mint amilyennek születtünk. Én pedig úgy sejtem, valami jó fog történni körülöttünk. Ő mégiscsak a törvényes királya az ősi Narnia földjének, a mi drága hazánknak. Nem felejtjük el (ha a törpék feledékenyek is), hogy Narnia csak akkor volt szabad és boldog ország, amikor Pèter, Edmund, Susan és Lucy ültek a trónon.

— Te elvesztetted az eszed, Trufflehunter! — csapta össze a kezait Trumpkin, és erőteljesen megcsóválta a fejét. — Csak nem azt akarod mondani, hogy Narniát át kell engedni az emberek kezébe?

— Félreértettél, barátom — hangzott a válasz. — Nem a jelenlegi uralkodóról beszéltem (igazán tudhatnád), hanem egy igaz emberről, aki a törvényeink szerint kell hogy uralkodjon. Peter és a többiek vajon nem emberek voltak?

— Te elhiszed az egész történetet? — kérdezte Trumpkin.

— Megmondtam már előbb, hogy nekünk, vadon élő állatoknak, jó az emlékezetünk, hisszük, hogy Peter és társainak uralkodása jelentette Narnia aranykorát, és hisszük azt is, hogy majd egyszer újra visszatérnek. Mint ahogy hisszük Aslan, a nagy Oroszlán eljövételét is.

— A helyedben én nem lennék ennyire derűlátó. Manapság ki hisz Aslan visszatérében, az aranykorban, és effélékben? — vitatkozott tovább Trumpkin.

— Én igen — szólt bele a vitába magabiztos hangon Caspian. Majd így folytatta: — Ha eddig nem hittem volna, most hinném csak igazán. Volt idő, amikor kételkedni kezdtem a régi történetek valódiságában,

bennetek is, vagy hogy egyáltalán léteznek-e olyan teremtmények valahol, mint ti vagytok. És lám, most itt álltok körülöttem. Ez bizonyosság. Miért ne lehetne igaz a többi is?

— Jól beszélsz — bólintott komoly arccal Trufflehunter. — Ameddig az igaz ügyet, Narnia sorsát a szíveden viseled, addig te vagy az én uralkodóm és parancsolóm, bárki bármit is mondjon. Soká éljen Caspian, Narnia királya! — kiáltotta Trufflehunter és féltérdre ereszkedett.

— Te megőrültél! — rikácsolt Nikabrik. Bár Peter és a többiek emberek voltak, de másmilyen emberek. Ez itt telmarine — mutatott Caspianra. — Gondolom, sokat vadászott a magunkfajtára eddig életében. Csak úgy szórakozásból. Gondolkozzatok már!

— Sajnos, ebben igazad van. Nem tagadom, mindenféle állatra vadásztam eddigi életem során, de azok nem tudtak beszélni, erre mérget vehettek.

— Az teljesen mindegy — legyintett Nikabrik.

— No nem egészen — emelte föl a mancsát Trufflehunter. — Ezt neked is tudnod kéne. Manapság Narniában a vadállatok nem azok és nem olyanok, mint annak idején. Kisebbek is, butábbak is, beszélni pedig egyáltalán nem tudnak. Akkor köztük a különbség, mint Nikabrik és Cornelius mester között.

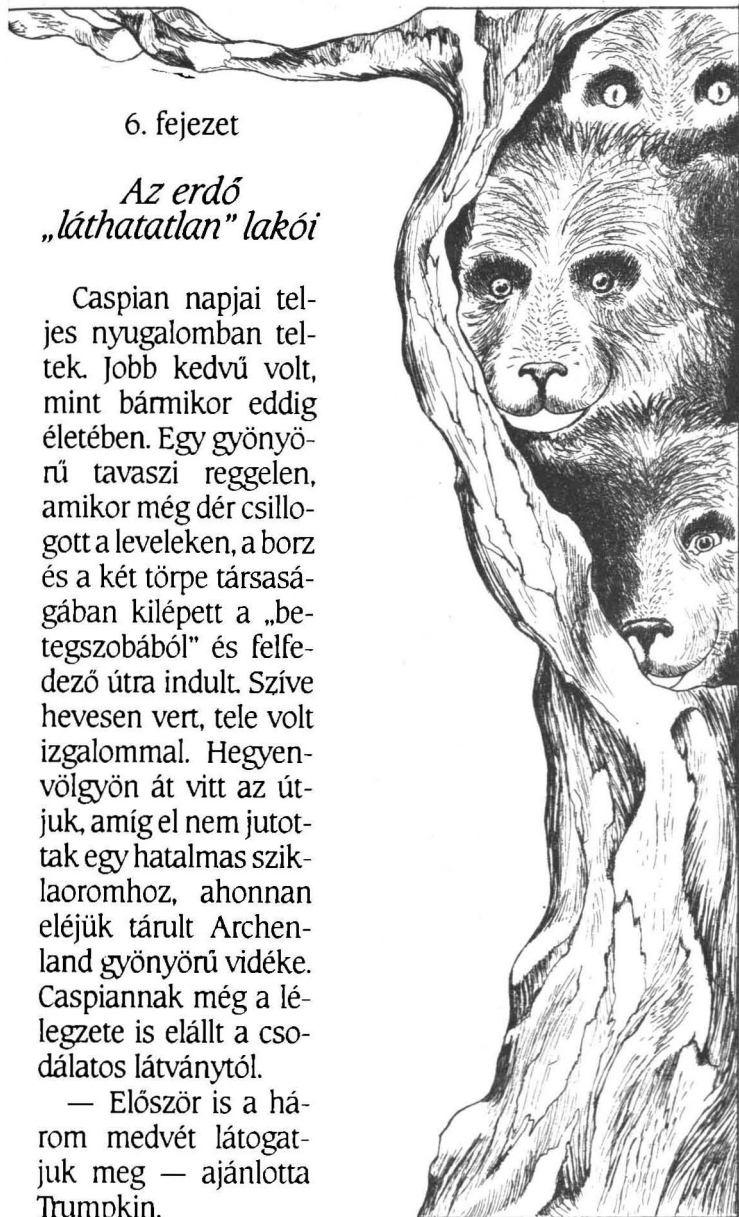
Még sokáig vitatkoztak, hadonásztak, de a végén arra a megállapodásra jutottak, hogy Caspian köztük maradhat, sőt(!) ha teljesen felgyógyul, a „többieknek” is bemutatják. Mert ez az a bizonyos hely, ahol a régi Narnia őslakói elrejtőzve élnek.

6. fejezet

Az erdő „láthatatlan” lakói

Caspian napjai teljes nyugalomban teltek. Jobb kedvű volt, mint bármikor eddig életében. Egy gyönyörű tavaszi reggelen, amikor még dér csillogott a leveleken, a borz és a két törpe társaságában kilépett a „betegszobából” és felfedező útra indult. Szíve hevesen vert, tele volt izgalommal. Hegyenvölgyön át vitt az útjuk, amíg el nem jutottak egy hatalmas sziklaoromhoz, ahonnan eléjük tárult Archenland gyönyörű vidéke. Caspiannak még a lélegzete is elállt a csodálatos látványtól.

— Először is a három medvét látogatjuk meg — ajánlotta Trumpkin.

Kis tisztásra érkeztek, ahol körös-körül óriásira terebélyesedett tölgyfák sorakoztak. Odamentek az egyikhez, amelyik a legvastagabb volt, és hatalmas üreg tátongott benne. Trufflehunter háromszor kopogtatott rajta, de válasz nélkül maradt. Újra megpróbálta, ezúttal sikerrel. Valahonnan messziről, nagyon mélyről kiszólt egy hang:

— Ne zavarj. Még nincs itt a felkelés ideje.

Trufflehunter azonban makacsul tovább zörgetett, mire égzengés-földindulás támadt, óriási robajjal három barna medve jelent meg a nyílásban. Nehezen értették meg, mi járatban van a négy hívatlan látogató. Annál nagyobb volt az örömük és meglepetésük, hogy Peter és társai utódját üdvözölhetik. Össze-vissza puszilgatták, nyálazták az arcát, csontjait majd összetörték a nagy ölelgetésben. Tüstént mézzel kínálták. (Caspian a mézet soha nem ette meg kenyér nélkül, de most udvariatlanság lett volna visszautasítani a szívélyes kínálást. Később alig bírt megszabadulni a sok ragacstól, amit a mézezés közben „ügyesen” összeszedett.)

Hosszadalmas búcsúzkodás után végre elindulhattak a hatalmas bükkerdő felé. Amint beértek az erdőbe, Trufflehunter elrikkantotta magát:

— Pattertwig! Pattertwig!

Pillanatokon belül szárnycsattogás, surrogás hallatszott, és fáról fára, bokorról bokorra ugrálva, hipp-hopp előttük termett egy óriásira nőtt, vörös bundás mókus. Ilyen szépet Caspian még életében nem látott. Sokkal nagyobb volt, mint azok a mókusok, amiket nap mint nap láthatott a palota kertjében. (Rögtön tudta, hogy beszélő mókussal áll szemben.) Sőt! Az okozott nehézséget, hogy hallgatásra bírják. Be nem állt a szája.

Üdvözölte Caspian-t és udvariasan megkérdezte, akar-e gesztenyét enni. Caspian örömmel elfogadta, mert a gesztenye mindig is kedvenc csemegéje volt.

Pattertwig elillant gesztenyenézőbe, Trufflehunter meg Caspian fülébe súgta:

— Ne nézz oda. Fordulj háttal neki. Mókussal szemben a legnagyobb tiszteletlenség, ha meglesik, hol tárolja a finom ennivalót

Pattertwig villámgyorsan lekúszott a fáról és odanyújtotta Caspiannak a gesztenyét. Elégedetten figyelte, hogy vendége milyen jóízűen falatozik. Illedelmesen megvárta, míg vendége az utolsó gesztenyét is eltünteti, majd így szólt:

— Ha akarod, örömmel átadok bármilyen üzenetet. Sokfelé járok, mindenkit ismerek. Rendelkezz velem.

Trufflehunter és a törpék örültek a jó ötletnek és Pattertwiget megbízták az összes többi állat értesítésével. Úgy gondolták, a Nagy Táncréten lenne a gyűlésre legalkalmasabb hely.

— A három medvéről nehogy elfeledkezz! — kiabált a tovaíramodó mókus után Trumpinkin.

Következő útjuk a Sötét erdő hét testvéréhez vezetett. Trufflehunter ment legelő. Délkeleti irányban haladtak lefelé a hegyoldalon. Meredek völgybe értek, amit mindkét oldalon sűrű fenyőerdő borított. Innen már sokkal lassabban és óvatosabban meneteltek. Valahogy más lett még a levegő is. A föld puhább volt és időnként mintha meg-megmozdult volna alattuk. Valahol kalapácsütések zuhogtak a föld mélyén. Trufflehunter egy nagy, sima, hordó alakú kőtömbhöz vezette a csapatot, fölállt a tetejére és toppantott az egyik lábával. Rögtön le is ugrott, mert a következő pillanatban a kő elmozdult és

alatta hatalmas, sötét nyílás tátongott. Egy törpe dugta ki rajta a fejét és rövid beszélgetést folytatott Trumpkinnal, mialatt sűrűn pislogott a többiek felé. Nagyon meglepték a hírek, mert még a szája is nyitva maradt a csodálkozástól. Intett, hogy kövessék. Sötét lépcsőkön ereszkedtek lefelé a föld belsejébe. Rövidesen leértek az aljára, ahol tűz fénye világított. Kovácműhelybe érkeztek, az olvasztókemence fénye bevilágította a helyiséget. Nem messze onnan keskeny patakocska csörgedezett. Két törpe kezelte a fűjtatót, a harmadik hosszú fogóval egy darab izzó vasat tartott az üllőre. A negyedik nagy kalapáccsal hatalmasakat ütött rá. Két másik törpe, üdvözlésképpen, karjával hadonászva közeledett feléjük. Nem volt könnyű elhíttetni velük, hogy Caspian nem ellenség, hanem jó barát. Mikor végre megértették, könnyek között hálálkodtak, és hosszú életet kívántak a királynak. Térültek-fordultak és elővarázsoltak egy gyönyörűen megmunkált páncélinget, hozzávaló sisakot, kardot (utóbbit Trufflehunter és Nikabrik is kapott). A két törpe azt is megmutatta, hogyan készítik a különböző fegyvereket. Caspian nagyon élvezte, hiszen itt minden újdonság volt neki. Örömmel tette le régi kardját és csatolta derekára a törpéktől kapott másikat. (Első látásra játékszernek tűnt ügyetlen botformájával.) A hét fivér (más néven a hét Vörös Törpe) természetesen megígérte, hogy ott lesz a Nagy Táncreten.

A kis csapat jókedvűen indult tovább. Távolabb, egy sziklás, meredek szurdokban találtak rá az öt fekete törpe barlangjára. Ők is meglepetten hallgattak egy ideig, aztán a legidősebb szólalt meg először:

— Ha tényleg Miraz ellen van, akkor elfogadjuk királyunknak.

A másik így vélekedett:

— Elkísérünk a szikláig? Az óriás és egy boszorkány lakik ott. Bemutatnánk őket is, feltéve, ha kívánod.

— Inkább nem. De azért köszönöm — válaszolta udvariasan Caspian.

— Igazad van — erősítette meg Trufflehunter. — Nem akarunk ilyen barátokat.

Nikabrik megint ellenkezni próbált, de Trumpkin és a borz beléfojtották a szót. Caspian elgondolkozott és beleborzongott abba a tudatba, hogy az igazán félelmetes és erős lények nem szerepeltek soha a régi történetekben, és mint ahogy e kedves kis állatok elrejtőzve élnek, úgy azok is létezhetnek valahol, talán nem is kevesen.

— Aslan biztosan nem segítene, ha mindenféle csőcselékkel szövetkeznénk — mondta Trufflehunter társainak, ahogy kifelé jöttek a fekete törpék barlangjából.

— Ó, Aslan! Hol lehetsz! — nyögött fel hangosan Trumpkin, keserűséggel és türelmetlenséggel a hangjában.

— Te is hiszed, hogy újra eljön? — fordult feléje Caspian.

— Nekem mindegy, kicsoda, micsoda jön. A fő, hogy kiüzzük ezt a barbár betolakodó népséget Narniából. Bárki legyen az, csak megtegye. Aslan vagy a Fehér Boszorkány, egyre megy.

— Tartsd a szád! — mordult rá Trufflehunter. — Nem tudod, mit beszélsz. A boszorkány még Miraznál is gyűlöletesebb ellenség.

— A törpékre mondom, hogy nincs igazad — válaszolta Nikabrik.

Közben gyönyörű, pázsitos helyre értek. Még lejjebb ereszkedtek a hegyről. Itt már mindenütt növényzet

borította a talajt, az erdő ritkább lett, bokrok, virágok, füves tisztások tarkították a látképet. Széles medrű, sebes sodrású patak csobogott, hatalmas sziklatömböket kerülgetve. Vadrózsák, gyűszűvirágok, kikericsok virítottak a fű között, méhek zümmögtek fölöttük. Trufflehunter belekiabált a levegőbe:

— Glenstorm! Glenstorm!

Alig múlt el egy-két perc, Caspian paták dobogását hallotta valahonnan messziről. Az egész völgy érezhetően remegni kezdett. Szél süvített, bokrok, fák zúgtak és egyszerre csak ott állt előttük a két kentaur és három fia. Testüket vörös szőrzet borította, hangjuk szinte hasította a levegőt. Teli tüdőből ordították:

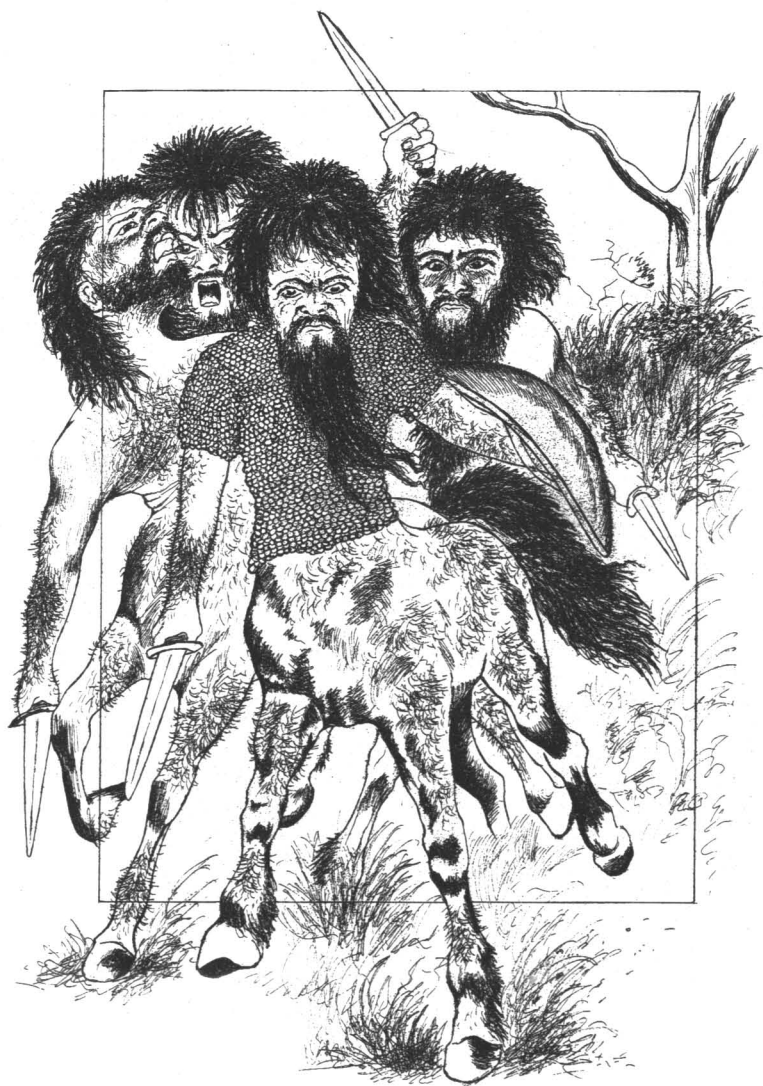
— Éljen a király! Készen állunk a háborúra. Mikor kezdjük?

Caspian és társait meglepte ez a hirtelen felhívás. Néhányszor ugyan szóba került a háború lehetősége, de pontos terv még nem készült róla. Beszéltek arról is, hogy rajtaütésszerű támadást indítanak Miraz serege ellen, de csak abban az esetben, ha azok túl messzire merészkednek az erdőbe. Eddig a legfontosabb feladatuk a rejtőzés, az életbenmaradás, az önfenntartás, s a régi dicsőség emlékének ébrentartása volt. Glenstorm váratlan kitörése után azonban érezték, hogy a helyzet komolyra fordult. Lépnüik kell.

— Szabályszerű ütközetre gondoltál Mirazzal? — kérdezte Caspian.

— Mi másra? A királyunk páncélt, sisakot, kardot visel! Mire várunk még?

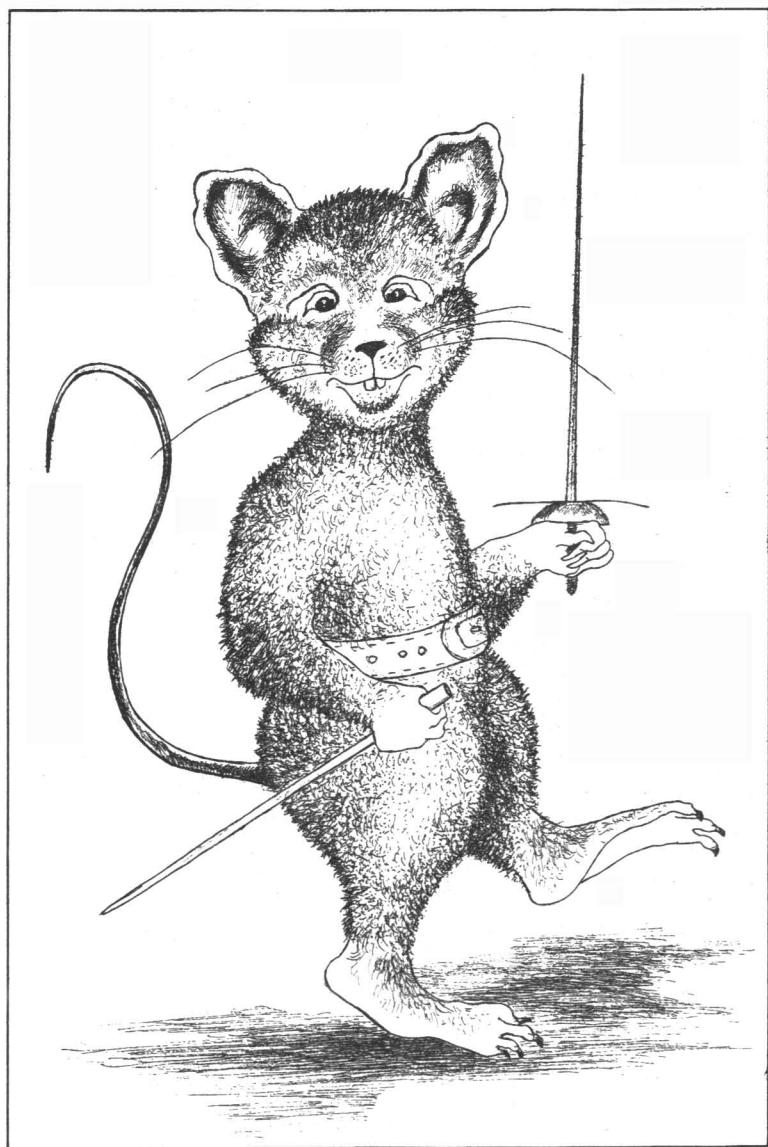
— Vajon elég erősek vagyunk egy háborúhoz? — hangzott a kérdés.

— Nincs veszteni való időnk — toppantott lábával a kentaur apa. — Az én feladatom, hogy állandóan figyeljem a csillagok állását. Bizzatok a jóslatomban. Tarva és Alambil találkoztak az égbolton, és ez azt jelenti, hogy elérkezett az ideje Peter király és társai visszatérésének. Nekünk, alattvalóinak pedig az a feladatunk, hogy készen álljunk a fogadásukra. Ütött az óra. Gyűlésünk egyben harci készülődés is lesz. — Olyan parancsolóan, hatásosan, ellenvetést nem tűrő hangon beszélt, hogy Caspian és a többiek egy pillanatra sem kételkedtek; biztosra vették, hogy rövidesen háború lesz, és abban a háborúban győzniük kell.

Dél felé járt már az idő. A kentaurok ebédhez invitálták a királyt és kíséretét: gyógyfűvekből főzött teát, valamint almát és sajtot tálaltak fel.

Megköszönve a kitűnő vendéglátást, a csoport újra útra kelt. A következő állomás közel volt ugyan a kentaurok otthonához, mégis nagyot kellett kerülniük, mert ez a terület már veszélyesen közel esett Miraz birodalmához. Nem akartak gyanút kelteni, vagy okot adni az esetleges találkozásra. A nap hanyatlóban volt, mikor egy sík mezőre értek, amit élősövény vett körül. Apró, alig észrevehető földhányás emelkedett a közepén. Trufflehunter odalépett és belekiabált a közepébe. Olyan élőlény bukkant föl, amilyenre Caspian sose gondolt volna — egy *beszélő egér!* Már nem is csodálkozott, hogy ez is jóval nagyobb, mint a szokásos egerek. Különösen akkor tűnt nagyknak, amikor a hátsó lábaira támaszkodott. Fülei a nyúléhoz hasonlítottak. Reepicheepnek hívták, és vidám, de harcias egér benyomását keltette. Rövid tör volt az oldalára kötve, s állandóan néhány szálnyi bajuszkáját pödörgette.

— Tizenketten vagyunk, uram — jelentette katoná-
san, mélyeket hajlongva. — Urunkat, királyunkat
szolgáljuk!

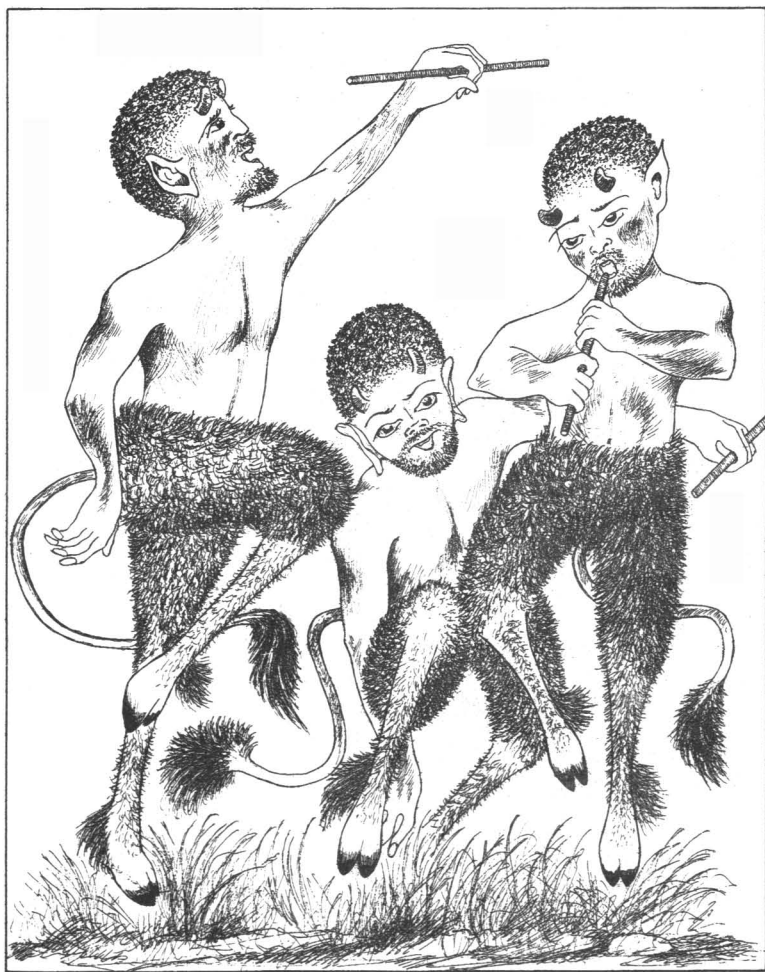
Caspian alig bírta visszafojtani a nevetését. E ma-
roknyi egércsapat belefért volna egy nagyobb ruhás-
kosárba. Még hogy készen állnak a háborúra!?

Sokáig tartana felsorolni mindazokat az állatokat,
akiket Caspian még aznap megismert. Csak néhányat
említek közülük: Clodsley, a vakond, Camillo, a nyúl,
Hogglestock, a sün. A fárasztó körút végén megpi-
hentek egy régi kútnál, majd leheveredtek a puha fűbe
az óriás szilfák alá. A nap már lebukóban volt, az
árnyékok hosszúra nyúltak. A kikerics, tátikák,
harangvirágok becsukták szirmaikat, a természet is
nyugovóra készülődött. Ettek és ittak egy keveset
(egész nap vendégségben voltak!), majd Trumpkin
pipára gyűjtött. Pöfékelt néhányat és így szólt:

— Ha ezeket az óriásfákat és ezt a kutat is életre
bírnánk kelteni, akkor azt mondhatnánk, ma ered-
ményes napot zártunk.

— Ez lehetséges lenne? — kérdezte Caspian.

— Nem — válaszolt Trumpkin helyett Trufflehunter.
— Nincs hatalmunk felettük. Mikor Miraz és népe
betette a lábát az országba, amennyit csak tudott, kiirtott
a fákból és összezavarta a patakok, források vizét. Akkor
az őslakók mély álomba menekültek. Ki tudja, talán föl
sem tudnak többé ébredni. Ez a tény mindenesetre nem
kedvez most nekünk. Miraz és katonái borzasztóan
félnek az erdőktől, és ha egyszer (bárcsak így lenne!) a
fák nagy haragra gerjednének, az ellenségből hírmondó
sem maradna. Úgy menekülnének Namiából, hogy még
a lábuk sem érné a földet.

— Micsoda rémálom! — legyintett Trumpkin, aki egyáltalán nem hitt az ilyen dolgokban. — Miért a fák és patakok segítsenek? Nem lenne okosabb, ha óriási köveket zúdítanánk rájuk a magas sziklákról?

Valahogy nem volt kedvük most vitatkozni Trumpkinnal. Fáradtak voltak, az álom ott keringett fölöttük. Csönd volt. Olyan csönd, hogy a bogarak zümmögését lehetett csak hallani. Caspian éppen álomra hajtotta a fejét, amikor távolból, valahonnan az erdő mélyéből muzsikaszó foszlányait vélte hallani. Először azt hitte, álmodik, és a másik oldalára fordult. De így is hallotta. Mintha doboltak és énekeltek volna. Fülelni kezdett. Újra hallotta az ütemes dobolást, a zene pedig egyre erősebb lett. Mintha kürtöket fújtak volna meg. Láta, hogy Trumpkin is abba az irányba fordul. A hold bevilágította az erdő szélét és a vad, ütemes, de mégis fülbemászó dallam egyre közeledett feléjük. Aztán hirtelen, az éles holdfényben láthatóvá vált minden. Caspian érezte, hogy erre a pillanatra várt egész életében! Magas, vékony alakok árnyai mozogtak a füves térségben. Nagyobbak voltak a törpéknél, de sokkal törekenyebbek, kecsesebbek. Kicsi, göndörkés üstökükből két szarvacska bújott elő, csupasz testük szinte világított az éjszakai fényben. Láruk patában végződött.

— Faunok! — kiáltotta Caspian és feléjük rohant.

Azok olyannyira nem csodálkoztak ezen, hogy örömeikben rögtön táncolni kezdtek. Trumpkin és Trufflehunter nehezkesebben, döcögőbb mozdulatokkal szökdécselt, forgolódott. Csak Nikabrik maradt a helyén, távol a táncolóktól, gondolataiba merülve. A faunok körbetáncolták Caspiant, nádsípokat fújva.

Furcsa arcuk, alkatuk különösnek, de nagyon megnyerőnek látszott. Itt volt mind, akiket Pattertwig értesített: Mentius, Obentinus, Dumnus, Voluns, Voltinus, Girbius, Nimienus, Nausus és Oscuns.

Amikor Caspian reggel felébredt, alig hitte el, hogy nem álom volt az éjszakai találkozás. Körülnézett és a fűben apró patanyomokat fedezett fel.

Narnia veszélyben

A hely, ahol Caspian és társai a táncoskedvű faunokkal találkoztak, a Nagy Táncrét volt, ahová a gyűlést is meghirdették. Caspian rendkívül élvezte a szabad ég alatti alvást, és azt is, hogy forrásvizet ihat, erdei gyümölcsöt ehet. Mennyire más volt ez, mint otthon a kényelmes párnák közt aludni, későn kelni, a legfinomabb falatok között unottan turkálni, utána sétálni, beszélgetni a palota hatalmas parkjában. Ha látták volna most Caspiant azok, akik jól ismerték, bizonyára elcsodálkoztak volna, mennyire kipihent, friss, tetterekész és jókedvű.

Közeledett a gyűlés kezdetének időpontja. Egymás után érkeztek a tiszásra az állatok — kettes, hármas, négyes vagy nagyobb létszámú csoportokban. A hold teljes fénnel világított. Caspian annál izgatottabb lett, minél több állatot látott és minél több torokból hallotta, hogy az új királyt éljenzik. Az érkezési sorrend a következő volt: óriás medvék, vörös törpék, fekete törpék, borzok, sünök és nyulak. Később csatlakozott hozzájuk a beszélő egerek kis csapata, teljes harci felszerelésben, továbbá a vörös szatírok, néhány bagoly és egy holló. A sort a kentaurók és a butácska, de hatalmas testű óriás, Wimbleweather zárta. Hátán kosarat cipelt, benne néhány tengeribeteg törpével (gondoljátok el, milyen magasan és ide-oda himbálózva kellett megtenniük az utat). Már megbánták ezer-

szer, hogy elfogadták az óriás udvarias ajánlatát, miszerint örömmel elviszi őket a hátán a gyűlésre.

A három medve büszke volt, hogy elsőnek érkeztek a gyülekezőhelyre. Remélték, hogy így bőven lesz idejük beszélgetni a régen látott kedves ismerősökkel. Reepicheep és társai azt ajánlották, hogy gyűlés helyett azonnal tegyenek valamit, vagyis az éjszaka leple alatt saját kastélyában törjenek rá a gaz, bitorló Mirazra és híveire.

Pattertwig és a többi mókus ellenben azzal érvelt, hogy mindkettőt elvégezhetik még az éjjel (vagyis a gyűlést és a rajtaütést is). Mások lövészárkok ásását indítványozták. A faunok a nyitótáncot helyezték a legelső helyre, a hollók pedig hol az egyik, hol a másik csoport mellett szavaztak. Kezdett a helyzet zűrzavarossá válni. Caspian és kis csoportja nehezen, de végül is csöndre intette a hangoskodókat. Majd haditanácsülésre szólítottak fel mindenkit. Morgás, zúgolódás, zörgés, kiabálás hallatszott mindenfelől. Voltak, akik leültek a fűbe, mások makacsul folytatták a megkezdett vitát. Pattertwig kitartóan rohangált le-föl, hogy csöndre intse a gyülekezetet.

— Csönd legyen! A király kíván szólni!

Caspian lassan fölállt a helyéről és idegességtől remegő hangon nagyot kiáltott:

— Híveim! Barátaim!

Tovább nem folytathatta, mert abban a szent pillanatban Camillo elüvöltötte magát:

— Állj! Emberszagot érzek!

Mindenkiben megállt a lélegzet. Döbbenet néztek egymásra és már többen is egy irányba szimatoltak.

— Mintha közeledne — kezdte újra Camillo. — A két borz és a két törpe feltűnés nélkül közelítsék meg! — suttogta.

— A többi maradjon nyugton! — csendesítette le az egyre jobban felélénkülő állatseregletet a fekete törpe, és minden eshetőségre készen megmarkolt egy jókora husángot.

— Ne bántsátok, hanem fogjátok el és hozzátok ide! — kiáltott a felderítők után Caspian.

Mindenki feszülten várakozott, és figyelte a kis csapatot, ahogy eltűnnek északnyugati irányban az erdőben. Valahonnan éles rikoltás hasított a csendbe: „Állj! Ki vagy?” Ismeretlen hang válaszolt: „Rendben van, fogjátok el. Fegyvertelen vagyok. Tessék, itt a töröm, de vigyázzatok rá! Vezessetek a királyhoz, beszédem van vele.”

— Doktor Cornelius! — pattant föl a helyéről Caspian, mintha puskából lőtték volna ki. A többiek értetlen képpel, de éppolyan fürgén rohantak utána.

— Fúj! Az áruló törpe! A félnótás! Megleckéztessem a kardommal? — gúnyolódott Nikabrik.

— Csönd legyen, Nikabrik! — intette le ki tudja hányadszor Trumpkin. — Senki nem tehet a származásáról.

— Legjobb barátom és tanítómesterem! Mindent neki köszönhetek — szólt közbe könnyeivel küszködve Caspian. — Kijelentem itt mindenki előtt — húzta ki magát és hangja váratlanul éles és parancsoló lett —, aki ellensége Corneliusnak, az most azonnal elmehet, nincs rá szükségem! Drága professzorom — hajolt le gyöngéden a törpéhez —, olyan boldog vagyok, hogy újra látlak. Hogy találtál ide?

— Egy kis varázslattal! Semmiség az egész, szóra sem érdemes — felelte ziháló lélegzettel a mester, mert a kiállt izgalmak, a váratlan találkozás teljesen megviselték az idegeit. — Ilyesmire most nincs idő, fontosabb dolgokkal kell foglalkoznunk. Először is azonnal el kell hagynunk ezt a területet. Talán már késő is, mert Miraz és csapatai a sarkunkban vannak. Valaki elárult bennünket. A háború megkezdődött, és fel kell készülnünk a holnapi ütközetre.

— Áruló?! Kicsoda? — hüledezett Caspian.

— Egy másik hűtlen törpe! — vágta rá Nikabrik, kihasználva újra az alkalmat, hogy ellenvéleményének hangot adjon.

— A lovad volt az, Destrier! — hangzott a furcsa válasz. — A szegény állat ismerte a visszafelé vezető utat, és amikor elvesztetted (illetve ő téged), visszanyargalt az istállójába. Ekkor figyeltek föl a szökésedre. Borzasztóan megijedtem, hogy Miraz emberei valatóra fognak a kastély valamelyik kínzókamrájában. Ekkor vettem elő a kis varázsgömböt, ami megmutatta, merre talállak. Egy percre sem késlekedtem. Egész nap (tegnapelőtt) a sarkamban voltak Miraz emberei. Tegnap megtudtam, hogy útra keltek. Sajnos, sok nyomot találtam az erdőben, ami mind ide vezetett, főleg a törpéké könnyen felismerhető. Tele van velük az erdő. Nagyon vigyázatlanok voltak, gyermekem. Valami azt súghatta Miraznak, hogy az ősi Narnia és annak lakói nem pusztultak el teljesen, és így veszélyt jelentenek birodalmára. Ezért állította csatarendbe összes katonáját.

— Hurrá! — visított éles hangon egy apró állatka Cornelius lába mellett. — Csak hadd jöjjenek! Hagy-

játok meg nekem a királyt, a többit meg a katonáimnak!

— Ki a csoda ez? — pillantott le a fűbe Cornelius. — A felség még szúnyogokat is alkalmaz a hadseregében?

Cornelius alaposan szemügyre vette a bátor kijelentés tulajdonosát és hatalmas nevetésben tört ki.

— Aslan nevére, ez egy egér! Uram, bátorkodom bocsánatáért esedezni az előbbi udvariatlanságomért. Végtelenül megtisztelő rám nézve a találkozás egy hős vitézzel.

— Megbocsátok, sőt hajlandó vagyok szemet hunyni a történetek felett — sipítozott Reepicheep. — És ha bárhol, bármikor, akár törpe, akár óriás miatt bántódásod esnék, számíthatsz baráti segítségemre.

— Meddig hallgatjátok még ezt a sok sületlenséget? — kérdezte bosszúsan Nikabrik. — Mi a terv: háború vagy megfutamodás?

— Harcolunk, ha úgy hozza a sors — felelte higgadtan Trumpkin. — Viszont attól tartok, még nem vagyunk felkészülve, és ez a hely itt nem is megfelelő a szervezkedésre.

— Semmi áron nem futamodunk meg! — mondta Caspian.

— Igaza van! Igaza van! — kiabálták a medvék, mancsukkal hadonászva. — Bármi jobb, mint gyáván megfutamodni. Pláne így, vacsora után. Nem tesz jót a gyomornak.

— Ebben a döntő helyzetben egységesnek kell lennünk. Miért az ellenség szabja meg, mit tegyünk? Mi tervezzük azt el saját magunk, saját elhatározásunkból. Menjünk és keressünk alkal-

mas helyet a gyűlésre — szónokolt meggyőző erővel Cornelius.

— Nem is olyan buta ez a törpe — dünnyögte a fogai között Trufflehunter.

— Hova menjünk? — kérdezték többen is a tömegből.

— Felség és alattvalók! — ragadta újra magához a szót a professzor. — Azt tartanám a legjobb lépésnek, ha most kelet felé vonulnánk, aztán a folyónál lefelé, a Nagy Erdő irányába. A telmarinok gyűlölik ezt a vidéket, és félnek is tőle. Rettegnek a tengertől, és attól, ami (vagy aki?) onnan várható. Ezért is hagyták, hogy sűrű erdő válassza el őket ettől a területtől. Ha a régi legendáknak hinni lehet, akkor Cair Paravel kastélya valahol a folyó torkolatánál magasodott. Ezért ez a vidék és itt minden a mi oldalunkon áll. Vagyis: veszély esetén számíthatunk rájuk. Most pedig menjünk Aslan sziklájához.

— Aslan sziklájához? Nem is hallottunk róla! — kiáltották az állatok.

— A Nagy Erdő szélén fekszik, egy magas domb tetején. Valamikor, nagyon régen, Narnia lakói tiszteletből és emlékeztetőül állították arra a helyre. A régi krónikák szerint varázserővel bír. A domb belseje tele van üregekkel, folyosókkal. A szikla a legnagyobb üregben található. Külön raktárhelyiség is van, ahol felhalmozták mindazt, amire szükségük volt azoknak, akik kénytelenek voltak sokáig a föld alatt bujkálni, rejtőzködni. Néhányan visszavonulhatnak ide (főleg az óriás, nehogy valami galibát csináljon!), a többiek pedig kint maradhatnak az erdőben. Reméljük, tudunk magunknak élelmet szerezni.

— Milyen jó, hogy van egy okos ember a seregünkben — szólt Trufflehunter.

Trumpkin ezúttal is morgolódott magában. „Bardóság! Kevesebbet kellene a mesékkel foglalkozni és többet azzal, hogy mi lesz holnap.”

Minden Cornelius elgondolása szerint történt. Ezen az éjszakán, fél órával később már csatarendben meneteltek. Napkelte előtt elérték a sziklát. A hely félelmet keltett mindannyiukban. Magas hegy tetején, zöld füves térség terült el. Mögötte hatalmas sziklacsúcs meredt az ég felé. Mindenütt óriásira nőtt, ősrégi fák susogtak. Az egyik fa mögött rejtekajtó vezetett a mélybe. Bizony hozzá kellett szokniuk a furcsa látványhoz és érzéshez, hogy föld alatti folyosókon vonulnak keresztül. Boltíves tetejük volt, a falakat apró szürke kövekből emelték. Furcsa volt látni, hogy Aslan képe különféle változatban hol itt, hol ott bukkan fel. Caspian ekkor érezte igazán az ősi Narnia levegőjét. Ez az élmény erősebben hatott rá, mint az eddig hallott összes történet.

Már éppen elszállásolták magukat a megfelelő helyeken (az ajtóknál, a nyílásoknál és az erdőben), amikor az események tragikus fordulatot vettek. Miraz előőrsei „szimatot kaptak”, és az egész sereg megindult az erdő felé. Sajnos, most beigazolódott az a mondas, hogy beszélni a háborúról vagy harcolni, két különböző dolog. Messziről már látni lehetett az ellenséget, amely sokkal félelmesebbnek tűnt, mint amire számítottak.

Caspiant rosszullet kerülgette, ahogy figyelte az egyre nagyobbra duzzadó sereget. Bár Miraz katonái nem kívántak behatolni az erdőbe, de még ennél is

jobban féltek Miraz haragjától. Így beljebb és beljebb nyomultak, egész közel a föld alatti rejtekhelyhez. Caspiannak támadnia kellett, ha nyerni akart. Kikicsaptak az ellenségre, hol sikerrel, hol sikertelenül. Éjjel-nappal, szünet nélkül folyt a küzdelem. Minden erőfeszítés és bátorság ellenére azonban Caspian seregének rosszul állt a szénája. Elérkezett az az éjszaka, amikor a helyzet kezdett tragikussá válni. Az eső egész nap esett, és szakadatlanul ömlött éjjel is. Nyirkos, hideg idő volt.

Reggel Caspian tudta, hogy döntő ütközet előtt állnak. Ettől függ a további sorsuk, Narnia sorsa. Ő a törpékkel állt fel a jobbszárnyn, és úgy tervezte, hogy elsőként támadnak. Bekerítés esetén az óriás, Wimbleweather, a kentaurok és még néhány vadállat sietne a segítségükre a másik irányból. Feladatuk volt még leválasztani Mirazt és a közvetlen mellette harcoló katonákat a seregből. Sajnos ebből semmi sem lett. Először is: senki sem figyelmeztette Caspiant arra, hogy az óriások — bár segítőkészek —, de nagyon buták, ezért bonyolultabb feladatok megoldására nem alkalmasak. Szegény Wimbleweather, bár olyan bátor volt, mint egy oroszlán, de sajnos minden eredmény nélkül. Rosszkor és rossz helyről tört ki, és miatta az egész sereg érzékeny veszteséget szenvedett. A legderekabb medvék közül sok megsérült, egy kentaur pedig halálos döfést kapott. Kevesen úszták meg sebesülés nélkül. Egy megvert, erőtvessztett, csalódott állatsereglet ült le a nedves fűbe kipihenni az ütközet fáradalmait. A legszomorúbb Wimbleweather volt. Tudta, hogy a vereség elsősorban az ő hibájából történt. Külön ült a többiektől, egy fa mögé húzódott.

Az ágakról rácsöpögött a víz, de bánatában észre sem vette. Hatalmas könnycseppek gördültek végig az arcán, a ruháján, és patakként folytak tovább, szerencsétlenségükre a szegény egereknek, akik éppen kényelmesen elhelyezkedtek nem messze a fától, s betakaróztak az egyetlen, szárazon maradt takarójukba. Nagy sikoltozással ugráltak föl, s rázogatták az átázott takarót. Udvarias, de ellentmondást nem tűrő hangon kikérték maguknak ezt a nagyfokú szemtelenséget, és mint ékes bizonyítékot, a kicsavart takarókat meglebegtették az óriás szeme előtt. Ez a lárma másokat is felébresztett, és nem éppen a legkedvesebb szavakkal figyelmeztették az egereket, hogy nem koncerten, hanem háborúban vannak. Szegény Wimbleweather jobbnak látta máshová húzódni, ahol senki nem látja bánatát és nem zavarja nagy szomorúságában. Sajnos, ez sem ment zavartalanul. Figyelmetlenségében rálépett valakinek a farkára, aki éktelenül ordítani kezdett fájdalmában. Ez már olaj volt a tűzre. Mindenki egyszerre kezdett kiabálni.

Ezalatt messze lent, a föld alatt titokban haditanácsot tartottak. Caspian király, Cornelius, a borz, Nikabrik és Trumpkin. A vastag falak fölfogtak minden zajt. Középen feküdt a hatalmas sziklatömb, formája olyan volt, mint egy asztal. Valamikor írást véstek bele, de az idő vasfoga ezt sem kímélte, elolvasni már nem lehetett. A hó, eső, jég és az időjárás egyéb viszontagságai lekoptatták a tetejét. Így is a régmúlt időkre emlékeztette őket, amikor a kőasztal még ott állt a hegy tetején, és nem volt szükség föld alatti rejtékhelyre. Most sem ültek mellé, sőt(!) még közelíteni is alig mertek hozzá. Túl erős volt a varázs, a félelem,

hogya a közelében vannak. Alacsony tuskókra telepedtek, közel egymáshoz. Volt egy másik asztal is a teremben, nehéz tölgyfából készült. Fölöttük durva anyagból készített lámpa függött. Pislákoló fénye megvilágította sápadt arcukat és óriási árnyékokat rajzolt a falra.

— Felség! Ha valaha is gondolt arra, hogy a kürtöt használja, most elérkezett az ideje — szólalt meg Trufflehunter. — Ez az egyetlen megoldás maradt.

Caspian közvetlenül a háború előtt beszélt barátjának a varázserejű kütről.

— Természetesen nagy szükségünk van rá — felelte Caspian —, de nehéz eldönteni, hogy mikor vagyunk igazán a legnagyobb szükségben. Talán lesz ennél rosszabb is. Akkor mit csinálunk?

— Ezek szerint sosem fogja felség használni, csak ha már túl késő lesz — jegyezte meg Nikabrik.

— Egyetértek — vágta rá Cornelius mester.

— És te Trumpkin? Neked mi a véleményed? — fordult feléje a király.

— Ami engem illet, felség jól tudja, hogy én soha nem hittem sem abban a darab kőben ott (mutatott Aslan asztalára), sem Susan, Peter és a másik kettő valamikori királyságában. Nekem teljesen mindegy, hogy ezt a követ féltett kincsként óvják vagy darabokra törik. Az egyetlen biztos dolog, hogy az ellenség a kürt létezéséről nem tud. Egyébként pedig nem jó csodákban hinni, amikor azok eredményessége bizonytalan.

— Akkor most jól figyeljete! — dörögte Caspian. — Aslan nevében megfújom a kürtöt!

— Van még egy dolog, felség, amit előtte meg kellene tennünk. Nem tudjuk, a segítség milyen formában fog érkezni; talán Ashlant hívja a messzi tengerekről. Valószínűbb azonban, hogy Petert és Susant szólítja a messzi múltból. Éppen ezért nem biztos, hogy rögtön... — mondta a törpe.

— Nagyon jól mondod! — vágott a szavába Trumpkin.

— Úgy gondolom — folytatta a törpe —, nem a közelből érkeznek. Ahol most vagyunk, az legősibb és legszentebb helye a régi Narniának. Ezen kívül van még kettő, hasonlóan jelentős pont. A Lámpástisztásnál, fönt a folyó torkolatánál, Nyugat-beaversdamnál, ahol a királyi uralkodók (Peter, Susan, Edmund, Lucy) először bukkantak fel Narnia területén. A másik ellenkező irányban található, keletre, ahol Cair Paravel kastélya állt valamikor. Ha Aslan jön, ez a hely lenne a legjobb a találkozásra, hiszen a krónikák úgy írják, a tenger felől jön. Márpedig a kastély közvetlenül a tengerparton állt. Jó lenne mindkét helyre megfigyelőket küldeni, hogy időben értesítsenek bennünket.

— Megjósoltam — dünnyögte Trumpkin. — Ennek a hókusz-pókusznak első eredménye, hogy segítség még mindig nincs, de elveszítjük néhány kitűnő harcosunkat.

— Kit küldenél, mester? — hagyta válasz nélkül Trumpkin epés megjegyzését a király.

— A mókusokra gondoltam. Akadály nélkül és jól rejtőzködve tudnak az ellenséges területeken is átjutni.

— Nagy hiba lenne mindnyájukat elküldeni. Az egyetlen, akire ezt bízhatjuk, az Pattertwig — tanácsolta Nikabrik.

— Akkor legyen Pattertwig! — egyezett bele Caspian. — De ki lesz a másik? Tudom, drága Trufflehunter, te szíves örömet mennél, azonban be kell látnod, hogy ehhez a feladathoz nem vagy elég gyors. És te sem, mesterem.

— Én meg nem megyek! — tiltakozott Nikabrik. — Ilyen félig ember, félig törpe állatokkal körülöttem, nem vállalkozom semmiféle haszontalan feladatra.

— Teringettét! — kiáltott fel Trumpkin felháborodva. — Hogy beszélsz te a királyod előtt? Küldjön engem, felség!

— Úgy tudom, te sem hiszel a kürt varázserejében — válaszolt szelíden Caspian.

— Őszintén megvallva, nem. De ez most egyáltalán nem számít. Számomra mindegy, hol halok meg. Itt, a csatában, vagy máshol. Uralkodóm és parancsolóm vagy, tudom, mik a jogaim és mik a kötelességeim. Itt az idő, hogy bizonyítsak.

— Sosem felejttem el neked, Trumpkin — ölelte át Caspian. — Szalajts Pattertwigért! Mikor fűjjam meg a kürtöt?

— Napkeltekor, felség — szólalt meg Cornelius.

Néhány perccel később Pattertwig már nagy figyelemmel hallgatta az utasításokat. Alig bírta féken tartani magát. Csak azt a pillanatot leste, mikor tűnhet el a lombok között. A Lámpás-tisztáshoz kell mennie, mialatt Trumpkin majd rövidebb úton próbál eljutni a folyó torkolatához. Bekaptak néhány falatot és rövid, de érzékeny búcsú után útnak indultak.

Menekülés a szigetről

— És ezek után — sóhajtott Trumpkin (hiszen ő volt az, aki ezt az egész történetet elmesélte a négy gyereknek, Cair Paravel kastély romjainál, a fűben heverészve) — megtömettem elemózsiával a tarisznyámat, fegyvereimet pedig ott hagytam, kivéve a törömet. A nap első sugarai már a sűrű erdőben találtak. Órák teltek el anélkül, hogy bármi említésre méltó történt volna körülöttem. Egyszer csak különös hangokra lettem figyelmes, amelyek furcsa érzéseket keltettek bennem. Kisgyerekkoromban hallottam hasonlót. Rögtön eszembe jutott minden. Az egész levegő megtelt dübörgéssel, de valahogy nagyon messziről jött mindez. Libabőrös lettem tőle. Édes és keserű, vidám és szomorú érzések kavarogtak bennem. Az egész erdő enyhén remegett. „Fejemet rá, hogy ez a kürt hangja” — gondoltam. Olyan boldognak éreztem magam...

— Mikor volt ez pontosan? — kérdezte Edmund.

— 9 és 10 óra között.

— Mikor a vasútállomáson voltunk! — kiáltottak fel egyszerre a gyerekek, és izgatottan lestek egymásra.

— Mond tovább! — szólt Lucy a törpéhez.

— Ahogy már említettem, nagyon meglepődtem, de annál jobban szedtem a lábaimat. Másnap reggelig meg sem álltam. Most már tudom, hogy butábban cselekedtem, mint szegény Wimbleweather szokott. Megpróbáltam megfontolás nélkül lerövidíteni az utat,

és így letértem a biztonságos útvonalról. Persze hogy elfogtak. Nem az ellenség, hanem egy nagyképű, beképzelt telmarin, aki egy eldugott kastélyban, magányosan éledgált. Bármiféle ellenkezés fölösleges volt vele szemben. Utólag mégis azt mondhatom: szerencse, hogy ő fogott el. Elég volt neki annyi, hogy törpe vagyok és az erdő szellemeire bízta a további sorsomat. Ha más talál meg, már régen Miraz valamelyik föld alatti börtönében senyvedek. Aztán ez a szépséges kisasszony (mutatott Susanra) nyilaival elkergette a gaz bitorlókat. És most itt vagyok, sajnos fegyvertelenül, mert a törömet rögtön elvették tőlem.

Trumpkin szünetet tartott és újra megtömte a pipáját.

— Nagy ég! A kürt, Susan kürtje volt az, amiért tegnap a varázslat történt velünk. Alig hiszem, pedig hinnem kell! — morfondírozott Peter.

— Miért is kételkednénk benne? Léteznek csodák. Mennyi történetet ismerünk megmagyarázhatatlan eseményekről, varázserejű emberekről, helyekről! Mint az Ezeregyéjszaka meséiben, mikor Aladdin előhívta a szellemet a lámpából. Hasonló módon vagyunk most itt — magyarázta Lucy.

— Így van — helyeselt Peter. — Csupán az különös érzés, hogy bár tudjuk, ki kéri a segítséget, de nem tudjuk a pontos helyet, ahonnan az jön. Furcsa, hogy most mi lettünk a „lámpa szellemei”. Akár a telefonbetárolók, akikre apu mindig olyan dühös.

— De mi itt akarunk maradni! Aslannak szüksége van ránk — toppantott a lábával akaratosan Lucy.

— Mit tegyünk most? Jobb lenne visszafordulni és közölni az állatokkal: nincs segítség.

— Hogyhogy? Mi itt vagyunk, a varázslat él és működik — csodálkozott Susan.

— Igen... de mégis... hogy is mondjam... — és egyre gyorsabban pőfékelt a pipájából.

— Még mindig nem látod, kikkel állsz szemben? Ilyen ütődött lennél? — horkant föl haragosan Lucy.

— Dehogy! Látom, hogy ti vagytok az a négy gyerek, akikről a legendák szólnak. Nagyon örülök, hogy találkoztunk. De elnézést kérek... — és újra elbizonytalanodott, nem folytatta a mondatot.

— Csak fejezd be, amit mondani akartál — biztatta Edmund.

— Nos a király, Trufflehunter és Cornelius mester segítséget várnak. Úgy képzelnek el benneteket, mint harcedzett, tapasztalt katonákat. Most pedig, félre né értsetek: mi mindannyian nagyon szeretjük a gyerekeket, de ebben a helyzetben, egy mindent eldöntő ütközetben nem számíthattok komoly segítségnek.

— Úgy érted, hogy nem vagyunk alkalmasak arra, hogy segítsünk? — kiabált Edmund dühtől vörösülő arccal.

— Könyörgöm, ne haragudjatok rám — kulcsolta össze kezeit a törpe. — Ígérem, drága kis barátaim...

— A „kicsi” azért túlzás! — ugrott fel a helyéről hasonlóan vérig sértve Edmund. — Talán még abban is kételkedsz, hogy megnyertük Berunánál a nagy csatát! Nem érdekel, mit gondolsz, vagy mit mondasz rólunk!

— Ne veszítsük el a fejünket, inkább gondolkodjunk — szólt közbe Peter. — Fegyverezzük fel magunkat, a törpét is, és nézzünk szét még egyszer a kincstárban, aztán majd ráérünk veszekedni.

— Nem értelek — ingatta a fejét Edmund. De Lucy a fülébe súgta. — Jobb, ha azt tesszük, amit Peter tanácsol. Azt hiszem, tudja, mit akar.

Edmund jobbnak látta nem vitázni tovább. Elővette az elemlámpáját és (most már öten) levonultak a hideg, nyirkos, sötét kincseskamrába. A törpe elhült attól a felbecsülhetetlen értéktől és gazdagságtól, amit a polcokon látott felhalmozva. A lába elzsibbadt a sok lábujjhegyen való ácsorgástól. (Mindent látni akart!) Magában dünnyögött: „Nikabriknak nem fogom elárulni, az biztos”. Hosszú keresgélés után végre sikerült találniuk egy törpére való páncélinget, kardot, sisakot, pajzsot. A sisak rézből készült, s rubinkövekkel volt kirakva. A kard markolatát színaranyból öntötték. Hasonlót Trumpkin még sosem látott. A gyerekek szintúgy gazdagon díszített, gyönyörű fegyverekkel, ruhákkal látták el magukat. Peter és Susan nem feledkeztek meg a varázserejű ajándékokról sem. Fölfelé a lépcsőkön már nehezebben lépkedtek, hiszen immár teljes harci felszerelést viseltek. Sokkal inkább narniai őslakosoknak néztek ki most, mint iskolás gyerekeknek. A két fiú elmélyülten tárgyalta a további teendőket; Lucy hallotta, hogy Edmund Petert győzködi:

— Kérlek, hagyd meg ezt nekem. Nagy szégyen lesz neki, ha én győzöm le. Ha meg nem sikerül, nem kell szégyenkeznetek.

— Rendben van, Ed. Ahogy akarod — felelte Peter.

Amikor kiértek a pincéből, Edmund a törpéhez fordult és nagyon udvariasan így szólt hozzá:

— Köszönöm kell veled valamit. A gyerekeknek, mint amilyenek mi vagyunk, élményszámba megy

egy olyan harcedzett, bátor törpével találkozni, mint amilyen te vagy. Párbajoznál velem? Csak egy kicsit... Most, ha lehetséges. Tanulságos lenne mindkettőnk számára.

— Gyermekeim — felelt éppolyan udvariasan Trumpkin —, ezek a kardok veszedelmesen élesek.

— Tudom. Vigyázni fogok, hogy ne merészkedjek túl közel. Majd te is óvatos leszel.

— Veszélyes játék ez, jól gondold meg. De ha annyira akarod, ám legyen!

A két kardot szinte egyazon pillanatban rántották ki a hüvelyéből. A többiek feszülten figyelték, mi lesz ebből. Látnivaló akadt bőven. Nem olyan jelenet volt ez, mint amit a színpadon szoktunk látni, amikor tompa kardokkal párbajt imitálnak. De olyan sem, mint amikor a vívótőrökkel harcolnak. Valóban élet-halál küzdelem folyt. Ilyenkor a legfontosabb, hogy a vívó közel férközzék az ellenség lábához, hiszen ott könnyen sebezhető. Ha térdedet éri a vágás, lerogysz a földre és az ellenfél máris diadalmaskodott. A törpe sokkal alacsonyabb volt, így Edmund kénytelen volt sokszor megszakítani a támadását, ha becsületes ellenfél akart maradni. Trumpkinnak ebből sok előnye származott. Edmund érezte, ahogy karjaiba kezd visszatérni a régi szép idők kardforgató tudománya. Shhh, shhh — sistergett a levegő a villámgyors csapásoktól. Újra Edmund vívott, Narnia valamikori királya. Ide-oda forogtak, csapkodtak, hogy alig bírták követni őket. Susan egyfolytában kiabált:

— Vigyázz magadra! Vigyázz magadra!

Aztán szemvillanás alatt megtörtént a baj. Edmund szokatlan mozdulatot tett a kardjával, a törpe kezéből

szinte kiesett a markolat, tenyerét azonnal a szájához kapta, fújta és rázogatta. (Mint a futballmeccsen a kapus, aki erősen megrúgott labdát kapott el.)

— Remélem, nem komoly a sérülésed — szólt barátságosan Edmund, és visszadugta a kardját hüvelyébe.

— Belátom, olyan trükköt ismersz, amit még sosem láttam, bókolt a törpe.

— Így igaz. A legképzetebb harcosok is azonnal megadják magukat, ha olyan trükköt használnak velük szemben, amit nem ismernek. A becsület azonban azt kívánja, hogy még egy lehetőséget kínáljak fel neked. Mit szólnál egy íjlövészversenyhez, Susannal? A lövésnél nincsenek trükkök, tudod jól!

— Nagy kópé vagy te! — nevetett a törpe. — Kezdelek érteni. Láttam, hogyan célzott ma reggel a nővéred. Talán van esélyem — mondta gúnnyal a hangjában, de a szemei izgalomtól csillogtak, mert ő tudta, amit a többiek nem: évek óta első volt ebben az ügyességi játékban. Kisétáltak az almafákhoz.

— Mi legyen a célpont? — kérdezte Peter.

— A falból kinőtt ott egy vadalmafa — mutatott szembe egy csenevész fácskára Susan. — A leghosszabb ágon csüng egy alma. Megfelelő célpont lesz?

— Nagyon is. Azt a kis sárgát mondod a lehajló ágon?

— Nem azt. A rózsaszínt fölötte, a legmagasabb ágon.

A törpe arcából kiszaladt a vér. „Kisebb, mint egy cseresznye. Alig látom. Képtelenség, de mindegy” — morogta magában.

Fölajzották a nyilakat. (Trumpkin oldalról pislogott Susan rézhúrjára, mert ilyet sem látott még életében.) A lépcső tetején álltak, ami a gyümölcsösből vezetett ki az egyik udvarra. Látták, hogy a törpe valóban szakavatott kézzel feszíti a nyilát. Tvangggg — röpült a nyíl! Kitűnő lövés volt. A pici alma megremegett a helyén, egy levél ide-oda libbenve hullott a földre. Most Susan következett. Kevésbé volt izgatott, mint Edmund az előbb; valójában nem is élvezte a dolgot. Nem azért, mert annyira biztos volt a dolgában, hanem mert annyira melegszívű teremtes volt, hogy nem akart keserőséget okozni senkinek a vereséggel. A törpe dermedten figyelte minden mozdulatát. Egy villanás, és az alma alig hallható puffanással a földre pottyant. Susan nyila pont a közepébe fúródott.

— Bravó! Bravó! — kiáltozták a többiek és megtapsolták a nem mindennapi mutatványt.

— Csupán szerencsém volt — magyarázkodott a törpének. — Egy kis szél is segített benne.

— Ne szabadkozz! Ne kímélj! Tudom, mi az, veszíteni vagy nyerni. Most csúfosan megbuktam. Sajnos az előbbi sérülésem jobban aggaszt. Szégyellem, de nagyon fáj.

— Mutasd! — fogta meg a törpe karját Lucy.

— Nem lányoknak való — szabadkozott a törpe. Aztán elmosolyogta magát. — Megint buta módon viselkedem. Biztos vagyok benne, hogy Lucy éppolyan kitűnő az ápolásban, mint Edmund a párbajban vagy Susan a nyíllövésben.

Leült, levetette a sisakot, a páncélinget, sőt még az alsó inget is. Karja erős volt, izmoktól duzzadt, de pici, mint egy kisbabáé. Mély, szűrt **seb** éktelenkedett a bal felső karján. Még mindig vérzett.

— Szegénykém — sajnálkozott Lucy. — De szörnyű!

Elővette a flaskát és néhány cseppet csöpögtetett a sebbe.

— HUUUUUU...! Mit csinálsz? Ez fáj! — sziszegte a fogai között Trumpkin.

Forgatta a fejét, szakállát rázta fájdalomában. Lucy lassan megnyomkodta a seb környékét, karját gyengéden le-föl mozgatta. Majd erősebben megrázta:

— Így ni. Mehetsz!

Trumpkin fölugrott.

— Magasságos egek! Meggyógyultam! Volt seb, nincs seb. Hurrá! — nagyokat ugrált, rikoltozott örömében. Féktelen jókedve kerekedett. — Olyan bután és nevetségesen viselkedtem, ahogy még törpe soha, mióta a világon vagyunk. Erre nincs bocsánat. Alázatos szolgájuk vagyok, felséges urak és hölgyek! Rendelkezzenek velem! — közben mélyeket hajlongott. — Köszönöm az életemet, a gyógyulásomat, a reggelit... és a leckét.

Mindannyian rázták a fejüket, jelezvén, hogy fölösleges erre több szót vesztegetni.

— Ha ezek után úgy látod, hogy hinni tudsz... — kezdte újra Peter.

— Igen — hajtotta le a fejét bűnbánóan Trumpkin.

— Világos, mi a teendő. Caspianhoz kell sietnünk, amilyen gyorsan csak lehet.

— Minél hamarabb, annál jobb. Nagy butaság volt ezt az órát is másra vesztegetni.

— Két nap kell hogy odaérjünk — folytatta Peter. — Mi nem tudunk egyfolytában menni, mint ti, törpék.

A többiekhez fordult.

— Trumpkin említette Aslan kőasztalát. Ha jól emlékszem, fél napi járásra volt a berunai öböltől.

— Berunai-hídtól — helyesbített Trumpkin.

— Akkor még nem volt híd. Onnan idáig másfél nap volt a járás. Ha nem siettünk, a délutáni teázásra még hazaértünk. Erős menetelésben kb. másfél napig tartana az út innen Caspian táborhelyéig.

— Számítsd még hozzá a sűrű erdőket és benne az ellenséget — figyelmeztette Trumpkin.

— Miért kell nekünk ugyanazt az utat választani, amit a törpe? — tette fel a kérdést Edmund.

— Feltétlenül arra kell mennünk. Hallgass rám! — fogta könyörgőre a dolgot Trumpkin.

— Ne kezdjétek újra a vitát! — mondta Susan.

— Akkor is azt mondom, ne menjünk arra. Miért nem evezünk lefelé délnek a Glasswater-öbölíig, onnan pedig fölfelé, amíg a táborhely közelébe nem érünk? A tengeren vagyunk a legnagyobb biztonságban. Ha azonnal indulunk, még sötétedés előtt elérjük az öblöt, alszunk néhány órát és hajnalban már Caspiant üdvözölhetjük.

— Egyetlen bökkenő van... Nem jártam még az öbölben — mondta Trumpkin.

— És az élelemmel mi lesz? — aggódott Lucy.

— Meg kell elégednünk az almákkal — válaszolta Susan. — Még semmit sem csináltunk, pedig itt vagyunk már két napja. Máris hozzáláthatunk az almaszedéshez.

— A sapkámba nem teszek újra halakat, az biztos! — fenyegette őket Edmund nevetve.

Az egyik táskából előkotortak egy esőkabátot és telerakták almával. Aztán annyit ittak a kút vizéből,

amennyit csak bírtak. (Az öbölígy ugyanis nem lehetett vizet inni.) Aztán a csónak vízre bocsátása következett. Kicsit szomorúak voltak, mikor Cair Paravel romjait távolodni látták. Már annyira megszokták, sőt otthon érezték magukat benne.

— Trumpkin lesz a kormányos, mi ketten pedig evezünk. A lányok segítenek majd neki — adta ki az utasításokat Peter.

Elindultak. A part lassan elmaradt mögöttük. A csónak le-föl ringott a lágy hullámokon; a láthatár egyre tárgult. A víz beljebb sötétkék színűre váltott; a sós levegő csípte az orrukat. Csönd volt körülöttük, csupán a hullámok csobbanását lehetett hallani, ahogy hozzáütöttek a csónak oldalához. A nap égette a bőrüket. Lucy és Susan jól szórakoztak azon, hogy a csónak orrán keresztül kihajolva megpróbálták belemártani kezüket a hideg tengervízbe. Csak néha sikerült. Jól láthatták a tengerfenéket, az apró halakat, rákokat, ahogy éppen besiklanak a kövek alá.

— Mint régen — ábrándozott Lucy. — Emlékszel, amikor Terebinthia felé utaztunk és érintettük Galma, a Hét Szigetek és a Lone Szigetek partjait?

— Emlékszem — felelte elgondolkodva Susan. — A hajót Splendour Hyaline-nak hívták; a hajó orrán két kitárt szárnyú hatyú volt kifaragva.

— És emlékszel a selyemből készült vitorlákra, a hatalmas árbocokra?

— Azok a lakomák a fedélzeten!

Elérkezett a váltás ideje. Susan kivette Edmund kezéből az evezőt, Lucy pedig a törpét váltotta föl. Közelebb húztak a part felé. Erdő, homok mindenfelé. A szemnek csodálatos látvány volt, de őket arra az

időre emlékeztette, amikor ez a terület madárdaltól volt hangos és az állatoknak szolgált biztos menedé-
kül.

— Megizzaszt, a csudába is! — fújtatott Peter.

— Nem vehetném át egy kicsit? — kérdezte félénken a törpe.

— Fel sem bírod emelni — felelte nyersen Peter, no nem azért, mert mérges volt, hanem mert nem volt ereje többet mondani.

Lucy „látomása”

Susan és a két fiú meglehetősen kifáradtak a hosszú úttól. A lányok fejfájásra panaszkodtak (talán napszúrást kaptak?), a fiúk pedig mozdítani se bírták a karjukat. Trumpkin várta a legjobban a pihenőt. A pad, ahol ült, emberméretre készült. Szegényke egész idő alatt nem tudta a lábait letenni a földre. Ahogy fáradtak, úgy kezdett a lelkesedésük is csappanni. Eddig jó volt arra gondolni, hogy Caspiannal találkozhatnak. Most azonban kezdtek elbizonytalanodni. Hogy fognak az állatok reagálni, mit mondanak először nekik?; képes-e egy állatsereglet emberekből álló, felfegyverzett hadsereget legyőzni? — ez mind, mind ott motoszkált a fejükben.

Szürkületkor érkeztek a Glasswater-öbölbe. A part fáinak már csak a körvonalait lehetett látni; egybemosódtak a sötétben. Csöndes, nyugodt hely volt, szél sem rebbent, a víz tükörsimává szelidült. Hallani lehetett az apró patakocskák csobogását, ahogy az erdőből előbújva a tengerbe ömlöttek.

Óvatosan és csöndben kikötöttek. Annyira fáradtak voltak, hogy még világosságot sem gyújtottak, csak úgy nekiestek az almáknak (még mindig kényelmesebb volt, mint halat fogni vagy madarat lőni a sötétben). Perceken belül már mindegyikük elterült a puha fűben, befűrták magukat a meleg avarba és azonnal mély álomba zuhantak. Kivéve Lucyt, aki a legkevésbé fáradt ki közülük. Sosem tudott kényel-

metlen fekhelyen aludni. Nehezebben viselte, mint bármi mást. Ehhez jött még egy újabb keserű felismerés, hogy a törpék elviselhetetlenül hangosan horkolnak. Sokszor kipróbálta már, hogy a legjobb altató az, hogyha nem erőltetjük az alvást. Ezúttal is nyitva tartotta a szemeit. Nem messze tőle egy patak csörgedezett. A fák ágain keresztül a sötétszürke égre látott. Újra megrohanták az emlékek. Azok a gyönyörű, csillagos éjszakák! Sokszor gyönyörködött bennük, hiszen mint Narnia egyik királynője, mindig későn tért nyugovóra. Nem úgy, mint Angliában, ahol anyu mindig ügyel arra, hogy korán az ágyba kerüljön. Hányszor látta a három csillagképet: Hajó, Kalapács, Leopárd. „Drága öreg Leopárd” — merengett magában. Ahelyett, hogy elálmosodott volna, egyre kevésbé kívánt aludni. Furcsa érzései támadtak. Az öböl egyre fényesebb lett, „A hold teljes erővel világít, bár nem látom” — állapította meg magában. Minden idegszálával érezte, mintha az erdő vele együtt ébredzene kezdene. Nem tudta miért, fölkelt és sétálni indult.

— Ez csodálatos! — sóhajtott fel hangosan.

Csípős és friss volt a levegő, kellemes illatot érzett az orrában. Valahol a közelben egy rigó trillázott a fán. Abbahagyta, majd újrakezdte. A táj egyre felismerhetőbbé vált. A világosság felé vette az útját, és egy tisztásra ért. Nyomok látszottak mindenfelé a puha talajban. Az árnyék és a fény annyira összemosódtak, hogy nehezen lehetett megállapítani, azt látja-e, ami a valóság. A rigó teljes erejéből énekelt. Lucy szemei hozzászórtak az éjszakai erdő fényéhez; jól kirajzolódtak a fák is mellette. Az történt, ami sokszor a boldog időkben: a fák közelebb húzódtak hozzá!!!

Tudta, hogy ha akarná, újra szóra bírná őket. Ránézett az ezüstlevelű nyírfára: „ez úgy beszélne, mint egy szégyenlős kislány, olyan lágy hangon, vidáman”. Majd a tölgyet vette szemügyre: „lassan és megfontoltan szólna, mint az öregek, akik fehér hajukat és korukat méltóságteljesen viselik”. Majd a bükkfa következett, ami alatt álldogált: „ő lenne a legaranyosabb; mint egy királynő, mézes szavú, impozáns jelenség. Az erdő fejedelemasszonya.”

— Ó fáim, aranyos fáim! — kiáltott fel Lucy. — Ébredjetek! Emlékezzetek! Ugye nem felejtettek el engem? Kicsi állatkáim, Tumnusom, gyertek elő!

Szellő sem rebbent, a levegő mégis tele volt izgalommal, feszültséggel. A levelek susogtak, mintha beszélni akarnának. A rigó is megszakította énekét, mintha ő is a fákat várná, hogy megszólaljanak. Lucy úgy érezte, csak akarnia kell, és újra érteni fogja a fák beszédét. De mégsem sikerült. A sustorgás lassan megszűnt, a rigó sem folytatta... Sötétebb lett. Lucy még mindig az elmúlt percek bűvöletében élt, ami most szertefoszlott. Hibáztatta magát, talán túl korán szólította meg a fákat, vagy túl későn? Elszalasztotta a megfelelő pillanatot? Úgy beszélt, ahogy nem lett volna szabad? Gyötrődött. Hirtelen nagy fáradtságot érzett. Visszavánszorgott a többiekhez és szinte lezuhant a puha avarra, ahol is pillanatok alatt elaludt. Hideg volt, és az ébredés szomorú. Szürke felhők takarták az eget, nap sem világított. Minden nyomasztó volt és nyirkos.

— Megint alma! — sóhajtott föl bánatosan, orrát fintoztatva Trumpinkin. — Ami igaz, az igaz, felséges uralkodóim nem kényeztetik el hű alattvalójukat!

Föltápaszkodtak, megrázták magukat. A sűrűn nőtt fáktól alig láttak el néhány méterre, bárhogya is forgatták a fejüket.

— Remélem, a felséges urak és hölgyek ismerik az utat Caspian táborához?! — élcelődött Trumpkin.

— Én nem — sóhajtott Susan. — Sosem jártam még arrafelé. Legjobb lenne megint a vízi utat választani.

— Ennél okosabbat is kigondolhattál volna. A lányok mindig kivágják magukat a nehéz helyzetekből — gúnyolódott Peter.

— Hagy őt békén — békítette rosszkedvű társát Edmund. — Te is tudod, hogy nincs más választásunk. Észak-nyugati irányban kell továbbhaladnunk, ahol egy kisebb folyó torkollik a tengerbe... A nevét elfelejtettem. Talán Rush, vagy ilyesmi...

— Ismerem — válaszolta Peter. — Berunánál ömlik a tengerbe, ahol a híd lehet, amit a törpe emlegetett.

— Induljunk, ne vesztegessük itt a drága időt. Ha tartjuk az irányt, nemsokára Aslan kőtáblájánál leszünk, körülbelül nyolc órára. Remélem, Caspian terített asztallal várja a vendégeit! — sürgette őket Edmund.

— Csak igazad lenne! Egyedül biztosan nem találnék oda — mondta Susan.

— A lányok már csak ilyenek maradnak. Tájékozódásból megbuknának, ha vizsgáznuk kellene az iskolában — legyintett Peter.

A törpe és Edmund buzgón bólogattak. Először minden kitűnően ment. Örültek, hogy egy jól kitaposott erdei ösvényre találtak. Arra egyikük sem gondolt, hogy (a nagy erdőkben különösen) nemcsak egyetlen kivezető út létezik. Mész, mész — egyszer csak az út

eltűnik, majd felbukkan egy másik. Aztán a játék újra kezdődik. Mikor már a sokadikat próbálsz, hogy kijuss a rengetegből, rájössz, hogy egyik sem az volt, amit kerestél. A gyerekek és a törpe is hozzá voltak szokva az erdei kirándulásokhoz, most mégis tanács-talanul toporogtak a sűrűben. Fél órája kínlódhattak már, mikor Trumpkin hirtelen megállította a csapatot.

— Álljatok meg, és maradjatok csöndben! Valaki követ minket! — suttogta. — Mintha egy irányban haladnánk vele ott, balra! — mutatott egy pontra az ujjával.

Mozdulatlanul álltak. Szemük égett a feszült figyelemről, fülük zúgott a hallgatózástól.

— Előkészíték egy nyílveessőt — súgta Susan Trumpkin fülébe.

A törpe bólintott, és biztonságképpen ő is készenlétben tartott egyet. Újra elindultak. Hosszú utat tettek meg szórtanul, sűrűn hátra-hátrapillantva. Áthatolhatatlan bozótos rész következett, amin át kellett vergődniük. A sok tövissel voltak elfoglalva éppen, hogy ne szaggassa agyon a ruhájukat, amikor valami óriási barna állat, fogát csattogtatva előugrott a bokrok mögül, gallyakat törve, zúzva, taposva maga körül. Mintha villám sújtott volna le az égből. Lucy majd elájult ijedtében, egész testében remegett. Még a tegezt is elhajította félelmében. Mikor visszanyerte a lélekjelenlétét, egy óriási barna medve tetemét látta maga előtt kiterítve. A hátából nyílveessző állt kifelé. Trumpkin ezúttal tökéletes munkát végzett.

— Most ő nyert volna — fordult Susan felé Peter és megölelgette a törpét. Szegényke most kezdett igazán remegni.

— Sokáig kivártam — mentegetőzött Susan. — Attól félttem, talán ez is beszélő medve, a mi barátunk, és nem akartam elpusztítani. Tudjátok, mennyire nem szeretek fájdalmat okozni.

— Ettől sose félj. Különben is, az idők folyamán sok medve átállt az ellenséghez. Néhányan maradtak csak velünk. Sosem lehet tudni, az ilyen helyzetekben meg főleg. Máskor ne késlekedj! — oktatta Trumpkin.

— Akkor nem sajnálom, és megfogadom a tanácsodat.

— Hogy még jobban megnyugtassalak — folytatta a törpe —, rögtön tudtam, hová tartozik, amikor meghallottam az üvöltését és megláttam az arcát. Csupán reggelit akart magának szerezni és te könnyű zsákmánynak ígérkeztél. Apropos! Ha már a reggelinél tartunk! Jobb, ha most megtudjátok: nem akarok elriasztani benneteket, de a hús ritkaságszámba megy Caspian táborában, még a király konyháján is! A medvehúsnál pedig kitűnőbb étel nincs a földön. Nagy könnyelműség lenne itt hagyni a tetemét anélkül, hogy legalább egy jókora darabot ne kanyarítanánk le belőle. Alig néhány percet venne igénybe. Megkérdezhetem az urakat, tudják-e hogyan kell medvét nyúzni?

— Gyerünk innen — fogta meg Susan karját Lucy. — Látni se bírom.

Susan szó nélkül bólintott, mert olyan hányinger jött rá az undortól, hogy hang nem jött ki a torkán.

— Olyan szörnyőség jutott az eszembe, Su — mondta halk hangon Lucy, mikor letelepedtek egy fa alá.

— Micsoda?

— Félelmetes elgondolni, hogy otthon, a mi világunkban is vannak olyanok, akik belül éppúgy elvadulnak, mint ez a medve. Kívülről azt hiszed, hogy barát, de belül már rég nem az.

— Van elég bajunk itt is, nem kell ilyen problémákon törni a fejedet — intette le őt Susan.

Lassan visszasétáltak a többiekhez. A húst már időközben elkészítették. Szétosztották a szerint, ki mennyit bír cipelni. Nem a legszívderítőbb feladat nyers húst cipelni zsebben, sapkában, összetákolt zacskóban. A törpe gondosan lapulevelekbe csomagolta a darabokat. Tudta, hogy undorukat előbb-utóbb le fogják gyűrni, mivel ő már ismerte a főtt medvehúst és annak csodálatos ízét.

Tovább vánszorogtak. Útjuk közben ráakadtak egy apró patakra, ahol végre megmoshatták kezüket, arcukat és ihattak a hideg, friss vízből. A nap első sugaraival lassanként végigpásztázta az erdőt. A madarak énekelni kezdtek, a méhek, bogarak zümmögtek. A köd, a nyirkosság percek alatt fölszívódott. Egyre vidámabb hangulatban lépkedtek. A nap jól felmelegítette a levegőt, olyannyira, hogy a páncélinget le kellett venniük.

— Egyáltalán jó irányba megyünk? — kérdezte Edmund egyórai menetelés után.

— Nem tértünk ki túlságosan se balra, se jobbra. Az is éppolyan rossz lenne, ha hamarabb érnénk a Nagy Folyó torkolatához — válaszolta Peter.

Nem szólt egyikük sem, csak vánszorogtak tovább. Csupán lépteik zaját és a páncélingek ide-oda csapódó zörejét hallották.

— Hol a csudában van már az a Rush folyó? — türelmetlenkedett Edmund.

— Nyugalom, mindjárt ott leszünk. Nem vagyunk már messze tőle — felelte nyugodtan Peter.

A törpe egy idő óta hol egyiküket, hol másikat figyelte. Láthatóan ideges volt, de nem szólt semmit. Az út csak nem akart elfogyni. A páncélingek átforrósodtak a naptól; kétszeresen súlyosak lettek.

— Jóságos ég! — kiáltott fel meglepetésében Peter és hirtelen megállt.

A többiek még lépkedtek, anélkül, hogy felfigyeltek volna a veszélyre. Peter az utolsó pillanatban rántotta vissza őket. Óriási, mély szakadék tátongott alattuk, lent pedig folyó kanyargott. A másik oldal csupa fehér, kopár szikla volt. Edmund és a törpe kivételével a sziklamászáshoz egyikük sem értett.

— Sajnálom. Az én hibám, hogy erre jöttünk — lógatta az orrát Peter. — Teljesen ismeretlen ez a táj. Nincs tovább!

A törpe füttyentett egyet, de senki sem figyelt rá.

— Forduljunk vissza és térjünk rá a másik útra — biztatta elkeseredett társait Susan. — Emlékszem, merre van a másik ösvény.

— Ugyan menj már! Ne idegesítsd fel még jobban Petert. Ő tudja, mit csinál. Hagyd gondolkozni — torkolta le őt Lucy.

— Te meg Susant hagyd békén! — mordult a testvérére Edmund. — Igaza van.

— Teringettét, macskafarkát! — kiabált Trumpkin. — Ha rossz úton jöttünk, hogy találunk vissza a jó útra? Használjátok az eszeteket! Ha visszamegyünk a szigetre és újra megpróbálunk idejutni (ha egyáltalán

sikerül), éppúgy elvesztünk. Miraz végez Caspiannal és az egész állatsereggel, mire mi odaérünk.

— Azt akarod, hogy továbbmenjünk? — értetlenkedett Susan.

— Kétségbeesésre nincs ok. Mi van akkor, ha éppen ez az a Rush folyó, amit keresünk?

— A Rush nem folyik szakadékok között! — morgott Peter.

— És felséged ezt el is hiszi. Nem lenne helyesebb úgy mondani, nem *folyt* szakadékok között? — okoskodott Trumpkin. — Te ezt az országot évszázadokkal, évezredekkel ezelőtt ismerted. Nem változhatott meg azóta az egész felszín? A folyómeder lesüllyedt, a hegyek kiemelkedtek, a növényzet lepusztult. Íme, az eredmény! Talán földrengés is volt időközben, ki tudja!

— Ez eszembe sem jutott. Igazad lehet — töprengett Peter.

— Akár a Rush folyó ez, akár nem, az biztos, hogy észak felé tart és a Nagy Folyóba ömlik! Lefelé jövet megfigyeltem valamit, ami talán segít a tájékozódásban. Ha jobbra még lejjebb ereszkedünk, megtaláljuk a torkolatot. Más lehetőségünk úgy sincsen — jelentette ki magabiztosan a törpe.

— Trumpkin, te derék fickó vagy! — csettintett Peter és megveregette a törpe vállát. — Induljunk! Te leszel a vezető.

— Nézzétek! Nézzétek! — kiabált teljes erejéből Lucy, mint aki megbolondult.

— Hol? Mit? — kérdezték a többiek.

— Az Oroszlán! Aslan! Hát nem látjátok? Az arca egészen más, de a szemei! Azok ugyanúgy ragyognak, mint régén.

— Tényleg azt hiszed...? — csodálkozott Peter. — Miből gondolod, hogy őt láttad?

— Ne legyél olyan, mint a felnőttek, akik mindenben kételkednek. Én nem hiszem, hanem láttam! A két szememmel. Érted? — kiabált még mindig Lucy és jobb lábával nagyokat toppantott mérgében.

— Pontosan hol láttad, Lu? — kérdezte Peter higgadtan.

— Ott, jobbra, a két kőrisfa között. Nem a szemben levő oldalon, hanem itt, mellettünk. Az ellenkező irányba fordult, amerre mi indulni akartunk. Biztos azért mutatkozott, hogy a helyes irányba tereljen bennünket.

— Ezt is olyan biztosan tudod? — kérdezte újra Edmund.

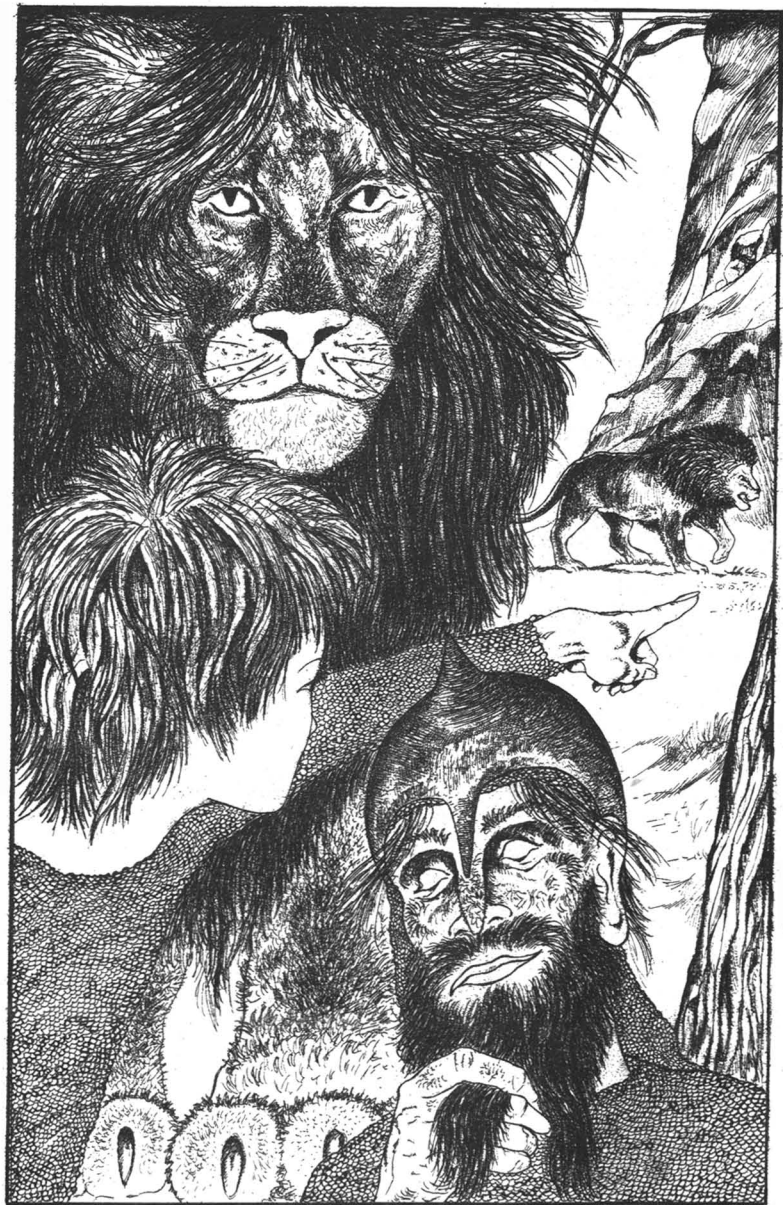
— Igenis tudom. Leolvastam az arcáról.

Egyikük sem szólt, csak álltak hallgatagon.

— Talán felséged valóban oroszlánt látott, de meg kell hogy mondjam, sok oroszlán él ezen a vidéken — mondta csendesen Trumpkin. — Magam is láttam néhányat közülük. Mint ahogy a medvével is megjártuk, lehetséges, hogy az oroszlán is csak közönséges fajta...

— Kérlek, ne beszélj arról, amit nem tudsz. Aslant százezer oroszlán közül is azonnal felismerem.

— Talán azóta ő sem a régi. Te csak arra emlékszel, amikor itt élt közöttetek. Ha mások ennyire megváltozhattak, mi a biztosíték arra, hogy ő a régi maradt? És ha az ellenséghez pártolt? Ha már elpusztult? Lehet, hogy túl öreg ahhoz, hogy segíteni tudjon. Ki tudja?

Lucy elvörösödött, és ha testvére nem fogja le a karját, talán arcul is üti a törpét. Peter nyugtatni próbálta a hűgát:

— A törpék nem értenek ehhez. Hogy is érhetnék! Trumpkinak be kell látnia, hogy Aslant mi sokkal jobban ismerjük, mint bárki más. Ne beszéljünk most róla többet, a hely és idő nem alkalmas rá. A lényeg: valóban őt láttad vagy sem?

— Hidd el, hogy ő volt az — könyörgött Lucy és könnyek folytak végig az arcán.

— Szavazzunk! — fordult a többiekhez Peter.

— Rendszerben van — válaszolta Edmund. — Te vagy a rangidős, Trumpkin. Mi a véleményed?

— Nem ő volt! Ugyan semmit nem tudok róla, de azt tudom, hogyha balra fordulunk, akkor sosem érjük el a hidat, ahol átkelhetünk. Ha azonban jobbra megyünk és megpróbálunk leereszkedni a meredeken, akkor órákon belül elérjük a Nagy Folyót. Ha léteznek erre felé oroszlanok, jobb elkerülni őket, mint találkozni velük.

— És te, Susan? Te mit mondasz?

— Ne haragudj rám, Lu, de úgy gondolom, a leghevesebb, ha folytatjuk tovább az utunkat. Halálosan fáradt vagyok. Csak ebből az átkozott erdőből jussunk ki egyszer...

— Ó, Ed! — ragadta meg a bátyja kezét Lucy.

— Peter, te következel — szölt Susan a testvérének.

— Hagyjuk abba! Olyan szörnyű ez. Nem akarok szavazni.

— Király vagy, ne felejtsd el! — hangzott a figyelmeztetés Trumpkin részéről.

— Azt mondom, lefelé menjünk, a Nagy Folyó irányába. Szívből sajnálom, Lu, de nem tehetek róla. Vagy-vagy!

Ezek után lógó orral, csendben, lassan ereszkedtek lefelé a meredek lejtőn. Lucy zárta a sort, s még mindig pityergett.

Aslan felbukkan

A szakadék szélén haladni, óvatosan lefelé ereszkedni nem is olyan könnyű feladat. Első látásra azt gondolták, hogy hosszabb ideig fog tartani ugyan, de nem okoz majd különösebb nehézséget. Hamarosan meggyőződhetnek azonban ennek az ellenkezőjéről. Először is a fenyőfákkal kellett megküzdeniük, mert állandóan fennakadtak a sűrű tűlevelekben. Az ágak a szakadék széléig nyúltak, eltakarva egy keskeny ösvényt. Bujkáltak, botladoztak az ágak között. Fél óra alatt alig haladtak néhány métert előre. Megpróbálták szélesebb ívben kikerülni a fenyőket, hátha eredményesebb lesz próbálkozásuk, de így meg elvesztették szem elől a szakadékot és a folyót. Képtelenek voltak a helyes irányba figyelni. Rettegni kezdtek, hátha újra eltévednek. Fogalmuk sem volt, mennyi lehet az idő; a nap teljes erővel vakított. Mikor visszaverekedték magukat a szakadék szélére, úgy látták, közelebb kerültek a folyóhoz és a sziklafal is járhatóbbnak tűnt. Gondosan kikerülve a veszélyes helyeket, lefelé ereszkedtek a sziklás oldalon.

Szerencsésen leértek, most már könnyebb volt a folyó partján haladni tovább. Első dolguk volt alkalmas helyet keresni, hogy kifűjják magukat és igyanak néhány kortyot. Senki sem említette a majdani lakomát Caspiannál. Már nem ragaszkodtak mindenáron ahhoz sem, hogy a folyó mellett menjenek és ne térjenek el egy kicsit. Ezen az oldalon nem fenyőfák

állták az útjukat, hanem egy ritkás erdő, félig-meddig kiöregedett fákkal. Ösvényt nem találtak, s így tüskés szederbokrok, kidőlt fák, ingoványos helyek és sűrű avar akadályozta őket a haladásban. A folyópart sem volt sokkal jobb. Különösen akkor nem, ha sietni akartak. Minden volt ott, amit nem kívántak: apró patakocskák, vízesések, mély tócsák, mohával borított szikladarabok, közöttük alattomosan mély lyukak, ahová könnyedén becsúszhat az ember, ha nem vigyáz; aztán páfrányok, lapulevelek; nagy zöld legyek, darazsak röpködtek a víz fölött, apró gyíkok sütkéreztek a köveken. A víz fölött egy sas körözött. Egyikük sem törődött a látvánnyal. Azt várták, mikor pillantják már meg végre a Nagy Folyót, aztán Berunát, és végül a táborhoz vezető utat. Sajnos, egyre többször kellett megkapaszkodniuk a csúszós talajon. A folyó ijesztően zúgott alattuk. Minden lépésükre ügyelniük kellett, nehogy végzetes hibát kövessenek el.

Megpihentek egy-egy nagyobb sziklatömbnél, és majd szétrobbantak a dühtől, hiszen alig néhány száz méterre voltak már csak a tábortól. Itt kellett vesztegelniük ezen a borzalmas helyen. Az egyik lankás részen jól megkapaszkodtak, hátukat a partnak vetették és kifújták magukat. A fiúk és Trumpkin megpróbálták tüzet gyújtani, hogy néhány darab medvehúst süsse nek, mivel már nagyon éhesek voltak. Susan még az evéshez is erőtlennek érezte magát, rögtön tovább akart menni. Lucy túlságosan fáradt és bánatos volt ahhoz, hogy bármit is mondjon. Száraz gallyakat nem találtak, így sütni sem tudtak. A fiúk már-már azon voltak, hogy undorukat legyűrve megkóstolják a nyers

medvehúst, amikor Trumpkin erőszakkal visszacsomagoltatta velük a tarisznnyába.

Ha néhány nappal ezelőtt négyen hasonló kirándulást tettek volna valahol Angliában, testileg-lelkileg biztos teljesen kimerültek volna. Itt, Narniában azonban másképpen áll a dolog. Abban a „másik” világban Lucy még csak most kezdte volna az iskolát (ha a vonat befut és minden rendben zajlik az állomáson); ebben a különös világban, Narniában viszont ő az egyik királynő, a maga uralkodói jogaival.

— Végre! — sóhajtott fel Susan boldogan.

— Hurrá! — ugrott egy nagyot Peter.

A folyó éles kanyarulatot vett, a horizont kitárult előttük. Messze elláttak a látóhatár széléig, ahol a Nagy Folyó széles ezüstcsíkja kanyargott a messzeségben. Még felfedezhették a valamikori gázlót is Beruna és a Nagy Folyó között. Most pilléreken álló, hosszú híd feszült a két part között. Pici városka terült el a híd innenső oldalán.

— Az ott a berunai csata színhelye. Istenem! — mutatott a város felé Edmund.

Rosszkedvük, mérgük egy pillanat alatt elszállt. Meghatottan figyelték azt a helyet, ahol győzelemre vitték az igaz ügyet és felszabadították Narniát, végérvényesen győzelmet aratva a Fehér Boszorkány felett.

Peter és Edmund izgatottan tárgyalták az akkori eseményeket, a csata döntő fordulóit, a kritikus helyzeteket. El is feledkeztek fájó talpukról és a nehéz páncélingról, ami a vállukat húzta. A törpe figyelmesen hallgatta őket. Az út is járhatóbb lett, így könnyebben és gyorsabban haladhattak. Bár még mindig szikladarabokon csúszkáltak, de már itt-ott fű, apróbb

növényzet bukkant elő a kövek közül. Ez már nem szakadék volt, inkább völgy. Nem volt itt patak, sem mocsaras terület, mert újra erdőbe jutottak. Aztán hangot hallottak — rhhizzzzz — mintha fakopács lett volna. A gyerekekben kellemetlen érzéseket keltett ez a hang (talán a régi időkből?), amikor váratlanul Trumpkin rájuk kiáltott: — Feküdj!

Lucyt, aki közvetlenül mellette állt, lerántotta egy óriási páfránylevél alá. Peter fölfelé tekintgetett, hátha meglátja a mókust valamelyik fán, amikor közvetlen mellette nyílve sző csapódott a fa törzsébe. Lerántotta Susant maga mellé, amikor újra egy nyílve sző surrant el a füle mellett és előtte fűrődött be a földbe.

— Gyorsan! Vissza! Kússzatok! — üvöltötte Trumpkin.

Megfordultak és másztak vissza, fölfelé a páfránylevelek alatt, az ide-oda röpködő darazsak között. A nyilak változatlanul körülöttük röpködtek. Egyik eltalálta Susan hátát, de a páncélingről nagy csattanással lepattant. Fejvesztve menekültek. Izzadság csorgott a hátukon, futottak befelé az erdőbe. Szinte lehetetlennek tűnt fölmászni a meredek hegyoldalon, ahonnan nagy nehezen levergődtek már egyszer. Csak azért volt erejük még futni, mert az életüket mentették. Megálltak egy pillanatra, hogy kifújják magukat és erőt gyűjtsenek. Most lepődtek meg igazán, hogy milyen magasra sikerült felfutniuk! Füleltek, de semmit sem hallottak.

— Ezt megúsztuk! — kapkodta a levegot Trumpkin. — Úgy látszik, nem kutatják át az egész erdőt. Előőrs lehetett. Sajnos, ez azt jelenti, hogy Miraz nagy területet bitorol.

— Szeretném magam felpofozni, hogy erre az útra kényszerítettek benneteket — mondta szomorúan Peter.

— Tiltakozom, felség — hajlongott a törpe. — Nem te voltál az, aki rábeszélte minket, hanem királyi öcséd, Edmund.

— Sajnos Trumpkinnak igaza van — hajtotta le bűnbánóan a fejét Edmund.

— Még valami — folytatta a törpe. — Ha az én ajánlatomat fogadjátok el, akkor most nem itt zsörtölődünk, hanem már Miraz börtönében csücsülünk. Vagy legalábbis nehezebben verekedjük ki magunkat egy hasonló támadásból. Szóval, még örülhetünk is, hogy erre jöttünk.

— Vissza kellene másznunk a szakadék szélére — szólalt meg Lucy.

— Lu, te vagy a nap hőse. Mondhattad volna nyugodtan: „Ugye, megmondtam”, de nem tetted. Aranyos kislány vagy — ölelte meg Lucy Peter.

— Ahogy biztonságos helyre érünk, leülünk, tüzet gyújtunk és finom vacsorát készítetek nektek — mondta a törpe. — De most szedjük a lábunkat, szaporán.

Nem szükséges részleteznem, milyen kínlódások árán jutottak fel az eredeti kiindulóponthoz. Minden tartalék erejükre szükségük volt, de valahogy mégsem keseredtek el. Ha a készülő vacsorára gondoltak, még jókedvük is kerekedett. Elérték a fenyeserdőt, ami idejövet olyan sok gondot okozott nekik. Nekiláttak táborhelyet keresni. Rá is bukkantak egy nagyobb üregre, ami elrejtette őket, s ami egyben kitűnő tűzrakó helynek is bizonyult. Hamarosán lobogott a tűz, s eloszédhették a húsdarabokat. Normális körülmények

között undorodva fordultak volna el, de most eszükbe sem jutott. Trumpkin élt-halt a főzésért. Minden egyes almát megtöltött hússal; olyanok lettek, mint a töltött gombóc. Hosszú botokra tűzte őket és parázs fölé tartotta. Az almalé átjárta a tölteléket, mint mikor almaszószt eszünk sült hússal. Annak a medvének a húsa, amelyik apró állatokkal táplálkozik, ehetetlen. Viszont az, amelyik mézzel és gyümölccsel él, kitűnő csemege. Ez a medve az utóbbi fajtához tartozott. Fenséges eledel lett belőle. A jóllakottság érzéséhez még az is hozzájárult, hogy nem kellett rögtön fölállni és elmosogatni az edényeket. Ehelyett kényelmesen hátradőltek, figyelték, ahogy Trumpkin megtölti a pipáját és nagyokat pöfékel. Újra átjárta őket a remény, s az a jó érzés, hogy közel vannak Caspianhoz. Sőt már arról ábrándoztak, hogy milyen jó lesz szétverni Miraz seregét. Jóllakottan az embernek csak kellemes gondolatok jutnak az eszébe. Egymás után álomba szenderültek.

Késő éjszaka Lucy a legmélyebb álmából ébredt fel, mert az a hang szólította, amelyet a legjobban szeretett a világon. Először édesapjára gondolt, de nem ő volt. „Anyué?” „Talán Peter lehetett?” De Peter édesdeden aludt mellette. Nem akaródzott felkelnie, noha lábaiból elmúlt a fáradtság és karjai sem sajogtak többé; jó érzés volt feküdni a többiek mellett. Felnézett az égre, a holdat leste. (A hold Narnia fölött fényesebben világít és nagyobb, mint Angliában.)

Lucy! — szólította újra a hang.

Lucy minden ízében remegett. Nem a félelemtől, hanem a boldogságtól. Már tudta...! A hold bevilágította az egész erdőt, úgy tűnt, mintha nappal lenne.

Mögötte sötétlett a fenyőerdő, alatta zúgott a folyó. Árnny suhant el közvetlenül előtte. Mintha a fák árnyéka is mozgott volna! Lucy talpra ugrott, hogy megfigyelje, mi történik. „Mintha mozognának a fák” — állapította meg magában. Szíve majd kiugrott izgalmában. Susogó hangot hallott, mint amikor szél fúj a fák között; pedig szél se lebbent ezen az éjszakán. Nemcsak zúgás volt ez, hanem emberi hanghoz hasonló valami. Nem értette, de érezte. Előző éjszaka hallott hasonló hangokat, de nem volt képes megérteni a jelentésüket. Aztán nem is tudta, hogyan és miért: lábai táncra perdültek. A fák vele együtt mozogtak, hajladoztak, ahogy csoportos táncnál szokás. Lucy hajladozott középen, a fák pedig körülötte. Az egyik mellette úgy tűnt, mintha nem is fa lenne, hanem egy magas férfi, szakállal és göndör hajjal. Lucy semmi félelmet nem érzett. Mikor újra fölpillantott rá, magas, sudár fát látott hajladozni. A fák úgy mozogtak, hogy nem lehetett látni a gyökereiket. (Hasonlóan ahhoz, mint amikor a vízben mozgunk, és nem látszik a lábunk.) Hol emberformájuk volt (mintha óriás lányok, fiúk táncoltak volna), hol pedig ismét fákká változtak. Ebben az állapotukban is volt bennük valami „emberi”. „Talán álmukban táncolnak” — gondolta Lucy. Saját magáról biztosan tudta, hogy ébren van, annyira ébren, mint talán eddig még soha. Ügyesen mozgott a fák között, hol az egyik, hol a másik mögül bújt elő. Vigyázott, nehogy összeütdjön valamelyikkel. Valójában Lucy nem a táncot és nem a fák mozgását figyelte, hanem minden idegszálával a hangra összpontosított, vajon újra hívja-e őt? Átsiklott a táncoló fák csoportján, amelyek gyűrűt alkotva

forogtak tovább a holdfényes tisztáson. És ekkor meglátta! Ő volt az — a hatalmas Oroszlán, ASLAN! Fenségesen állt a tisztás szélén, a hold óriási árnyékot vetett rá. Mozdulatlan volt olyan mint a nagy kőoroszlánok a régi kastélyok bejáratánál. Lucy egy pillanatig sem kételkedett abban, vajon régi barátját látja-e vagy egy másik oroszlánt. Odafutott hozzá és úgy érezte, menten összeesik a boldogságtól. Átölelte Aslan nyakát, fejét belefúrta dús sörényébe.

— Aslan! Drága Aslan! Csakhogy újra látlak! Úgy vártalak már! — zokogta.

A hatalmas állat gyengéden megrázta az üstökét, úgyhogy Lucy lecsúszott róla, és félig állva, félig térdelve bámult fel rá. Aslan megnyalta Lucy orrát. Meleg, barna szemei csillogtak a holdfényben.

— Isten hozott, gyermekem — üdvözölte Lucy kedvesen.

— Aslan... megnőttél egy kicsit.

— Te is öregebb és nagyobb lettél, kislányom. Ezért látod így.

— Nem te nőttél meg?

— Nem bizony. Ahogy nősz, úgy látsz engem is egyre nagyobbnak.

Lucy annyi mindent akart mondani egyszerre, hogy hirtelen nem tudott megszólalni. Helyette Aslan beszélt.

— Nem maradhattok itt sokáig. Ma derekasan viselkedtél, de sok időt elvesztegettetek.

— Nagyon szégyellem. Én megpróbáltam mindent, de nem hittek nekem. Mindannyian olyan... — Lucyban bennragadt a szó, mert Aslan szemei fenyegetően megvillantak.

— Ne haragudj — hajtotta le bűnbánóan a fejét, mert tudta, miért kapta a figyelmeztetést. — Nem akartam beárulni a többieket. Ugye nem én vagyok a hibás, hogy nem hittek nekem? Vagy igen?

Szája sírásra görbült. Az oroszlán a szemébe nézett.

— Ó, Aslan! Nem akartam rosszat neked! Hogy tudtam volna ott hagyni őket és egyedül követni téged? Ne nézz így rám! Igen... értem... azt kellett volna tennem. Gyenge voltam, belátom. Nem lettem volna egyedül, hiszen te velem lettél volna.

Aslan még mindig nem szólt semmit.

— Úgy gondolod, hogy veled kellett volna mennem? Megtudhatom, hogy mi történt volna, ha így döntök?

— Hogy mi történt *volna*?! Gyermekelem! Ezt soha senki előre nem tudhatja. Ha most visszamész a többiekhez, és fölébreszted őket, aztán elmondod nekik, hogy újra láttál; akkor mindegyik fölkel és követni fog engem?

— Akarod, hogy megtegyem?

— Igen, kicsikém.

— A többiek is látni fognak?

— Nem rögtön, később. Sok mindentől függ még.

— Akkor nem fognak hinni nekem!

— Nem számít, Lu.

— Drága, aranyos Aslan! Olyan boldog vagyok, hogy újra megtaláltalak. Azt gondoltam, te is örülsz és akarod, hogy veled maradjak, hogy elűződ a gonoszokat, az ellenséget... úgy, mint akkor. Most pedig... minden másképp történik.

— Tudom, ezt nehéz megértened. Tanuld meg, egy dolog kétszer ugyanúgy nem történik meg soha.

Sajnos Narnia sorsa sem oldható meg olyan könnyen, mint először.

Lucy Aslan sörényébe fúrta a fejét, hogy elrejtse könnyeit. Bátorságot, erőt merített belőle, és érezte, miként árad szét ez az érzés az egész testében. Letörülte a könnyeit és fölállt. Arca komoly volt és nagyon sápadt.

— Bocsáss meg az előbbi viselkedésemért. Készen állok!

— Erős lettél, mint egy igazi oroszlán. Narnia újra élni fog. Gyere! Búcsúzzunk el egymástól.

Aslan és Lucy szorosan egymás mellett lépkedtek a holdfényes éjszakai erdőben. Lucy egyik kezét az oroszlán sörényén tartotta. A táncoló fák felé sétáltak, azok szétnyíltak, utat engedtek nekik. Egy pillanatra emberi alakokra emlékeztettek, majd hirtelen újra fa lett belőlük, mintha mi sem történt volna. A levelek még zizegtek egy ideig, aztán végleg elcsendesedtek.

— Most pedig itt fogok várni — szólalt meg Aslan, ahogy a fákat maguk mögött hagyták. — Menj, keltsd föl őket, mondd meg nekik, hogy kövessenek. Ha nem hajlandók, neked akkor is velem kell jönnöd.

(Elgondolni is szörnyű, hogy fel kell keltened társaidat a legszebb és legmélyebb álmukból azért, hogy olyanra biztasd őket, amit úgysem hisznek el, és nem is akarnak.) „Nem gondolok rá, hanem csinálom” — biztatta magát Lucy. Először Petert költögette.

— Peter! Kelj fel! Gyorsan! Aslan van itt! Azt üzeni, azonnal kövessük.

— Persze, Lu. Hogyne. Ahogy kívánod — válaszolta készségesen Peter, de azonnal át is fordult a másik oldalára, és nyomban álomba szenderült.

Susan következett. Őt sikerült teljesen fölébresztenie, ezért is válaszolt olyan durván:

— Megint a látomásaid! Hagyj békén! Menj és aludj te is!

Most Edmundhoz lépett. Nehéz volt fölráznia mély álmából, de sikerült. Megdörzsölte a szemeit és felült.

— Mit akarsz?

Lucy újra elismételte Aslan parancsát. Ez volt a legkellemetlenebb része a feladatnak, mert minél többször ismételte, annál kevésbé hangzott meggyőzően.

— Aslan! Hurrá! Merre van? — örvendezett Edmund.

Lucy viasszaladt oda, ahol percekkel ezelőtt Aslantól elvált.

— Ott! — mutatott egy távolabbi helyre.

— Hol? — nézegetett jobbra-balra Edmund.

— Ott! Ott! Nem látod? A fa mellett.

Edmund morgott valamit a fogai között és így szólt: — Nem látok senkit. A holdfény megtévesztett, Lu. Előfordul az ilyesmi mással is. Egy pillanatra tényleg én is úgy láttam, de tévedtem. Optikai csalódás, ahogy mondani szokták.

— Én látom! Most is minket néz.

— Akkor én miért nem látom?

— Ő mondta: „nem biztos, hogy látni fognak”.

— Miért?

— Nem tudom. Ő biztosan tudja.

— Talán csak bosszantani akar. Jobb lett volna, ha nem is találkozol vele. Gyere, keltsük fel a többieket.

Aslan mint valóság

Amikor mindegyikük fölébredt, Lucy negyedszer is elmesélte az éjszaka történeteket. Néma csend követte a beszámolót. Idegesítő, zavaró, bizalmatlan csend.

— Én nem látok semmit — erőltette a szemét Peter. — És te, Su?

— Semmit, sehol — csattant fel Susan. — Mert nincs is! Lucy egyfolytában álmodik. Feküdj le és aludd ki magad végre!

— Pedig én azt hittem — és hangja remegett a sírástól —, hogy mind velem jöttök. Mert... mert nekem vele kell mennem, ha jöttök, ha nem.

— Ne beszélj marhaságokat — szidta őt Susan. — Úgysem engedünk egyedül elkószálni. Fejezzük is be! Úgy látszik, a hosszú út megviselte az idegeidet.

— Vele megyek, ha menni akar — mondta Edmund. — Úgy érzem, igazat mondott.

— Lehet — helyeselt Peter. — Lehet, hogy ma reggel is igaza volt. Nem is volt szerencsés az utunk a szakadékon át, eddig a pillanatig. De Aslan miért nem mutatkozik előttünk? Azelőtt nem tett ilyet. Ez nem órá vall. Te mit mondasz, Trumpkin?

— Semmit, egyáltalán semmit. Ha mindannyian mentek, én is veletek tartok. Ha szétváltok, Peterrel maradok. Ezzel tartozom neki és Caspiannak. Ha a magánvéleményemre vagytok kíváncsiak, akkor azt mondom, butaság éjszaka olyan utat keresni,

amit még nappal sem találtunk meg. És semmi hasznunk sincs abból — legyen az akármilyen varázserejű oroszlán —, ha beszélni tud, de nem beszél hozzánk, ha segíteni tud, de nem segít és ha látható, de nem mutatkozik.

— A mancsával intett, hogy siessünk. Mennünk kell. Azonnal! — könyörgött Lucy esdeklő hangon. — Én megyek.

— Nem kényszeríthetsz bennünket arra, amit nem akarunk. Négy egy ellen... és te vagy a legfiatalabb is — mérgeskedett Susan.

— Gondold meg, Lu — húzta vissza karjánál fogva Edmund. — Együtt kell maradnunk.

Edmund kezdett mérges lenni a korai felkelés és veszekedés miatt. Haragudott Lucyra, amiért mindent úgy összezavart.

— A fenébe is! Gyerünk! — csatolta föl magára mérgesen a páncélinget és a kardot Peter.

Máskor nem hagyta volna szó nélkül a történeteket (bár Lucy kedvenc testvére volt), de szíve mélyén sajnálta őt, mert átérezte, milyen szörnyű lehet neki ellenük hadakoznia. Ettől függetlenül majd szét-pukkadt dühében. Susan viselkedett a legcsúnyábban.

— Mert ő a legkisebb, neki kell mindenben kedvezni!? Miért nem kivételeztek velem is néha? Sosem törődtek azzal, amit én szeretnék vagy akarok. Hát nem fogom túrni ezek után! Vegyétek tudomásul!

— Törődjünk bele és induljunk. Ha nem alhatom tovább, nekem mindegy, hogy merre, csak menjünk — legyintett a törpe.

Nehezen, de elindultak. Lucy ment elől, összezárta az ajkait, nehogy valamit is válaszoljon a sértő megjegyzésekre. Pedig Susannak szívesen válaszolt volna, de ránézett Aslanra, és nem tette. Az Oroszlán megfordult és körülbelül ötven méterrel előttük haladt. A többiek csak Lucy-t figyelték és követték, mert Aslan nekik láthatatlan és néma maradt. Hatalmas puha mancsaival nesztelenül lépkedett a zöld fűben. A táncoló fák mellett haladtak el, s bár azok még mindig mozogtak, most senki sem figyelt rájuk. Lucy egy pillanatra sem vette le a szemét Aslanról, a többiek pedig Lucyról. Egyre közeledtek a szakadékhöz.

— Kígyók, békák, csúszómászók! — kiáltott föl Trumpkin. — Csak nem egyenest belelépkedünk a mélységbe!?

Sokáig a szélén haladtak, majd ritkás erdőszélhez értek. A sok kis fa között Aslannak hirtelen nyoma veszett. Lucy még a lélegzetét is visszafojtotta, mert azt hitte, Aslan véletlenül a mélybe zuhant. Túl-ságosan izgatott volt ahhoz, hogy gondolkodjon. Meggyorsította a lépteit és a fák közé sietett. Lenézett és meglátott egy alig észrevehető, keskeny ösvényt, ami a sziklák között a folyóhoz vezetett. Megpillantotta Aslant, amint szép lassan ereszkedik lefelé; visszafordult és meleg barna szemeivel Lucyra nevetett. Lucy tapsikolt örömeiben és utána-indult. Háta mögött kiabálást hallott: „Hé! Lucy! A jó Isten áldjon meg! Gyere vissza! Lezuhansz. Arra nincs út...”. Aztán másodpercek múlva Edmund szólalt meg mögötte, immár halkabban:

— De van út! Gyerünk utána.

Félúton Edmund utolérte a testvérét.

— Nézd csak! — kezdte remegő hangon. — Az árnyék, ami előttünk kúszik a köveken!?

— Az Ő árnyéka — válaszolta higgadtan Lucy.

— Most már elhiszem, Lu! Bocsáss meg nekem... Most merre van?

— Az árnyékát figyeld! Látod?

— Most nem... Lehet, hogy az előbb is csak a képzeletem játszott?

— Gyorsabban, Edmund, gyorsabban! A lábadra lépek — lökdöste őt a törpe.

— Gyere már! Add a kezed! Egy gyerek is könnyedén leereszkedne itt. Ne legyél olyan gyáva! — hallatszott Peter ideges hangja, ahogy Susant biztatta.

Percek alatt leértek. A víz ott zúgott közvetlenül mellettük, majd megsüketültek tőle. Aslan egy macska ügyességével ugrott egyik kőről a másikra, a kis csapat előtt. A folyó közepén megállt és lehajolt inni. Belemártotta arcát a vízbe, aztán megrázta dús sörényét. Szembefordult velük. Edmund megint látni vélte az árnyékát.

— Aslan! — kiáltotta, és rohant volna oda, ha az Oroszlán ismét el nem tűnik szemei elől.

— Peter! Te is láttad?

— Valamit. Ez a holdfény olyan csalóka tud lenni. Gyerünk tovább és háromszoros éljen Lucynak! Egyáltalán nem vagyok fáradt. Ez is valami.

Aslan megállás nélkül balra tartott. Az egész út olyan furcsának, álomszerűnek tűnt — a sebesen rohanó folyó, a fehér sziklák és Aslan „vezetése”. Csak Susan és Trumpkin voltak még mindig rossz-

kedvűek a sietős éjszakai menetelés miatt. Megint egy meredek ösvényhez értek; ezúttal fölfelé kellett kapaszkodniuk a sziklafalon. Ez sokkal meredekebb volt annál, mint amin leereszkedtek. Fárasztó cikcakkban másztak fölfelé. Szerencsére a hold jól bevilágította a szakadékot, így kitűnően tudtak tájékozódni. Lucy csaknem lecsúszott az utolsó métereken, amikor Aslan farkát és hátsó lábait látta ismét eltűnni a szakadék szélén. Utolsó maradék erejével fölkapaszkodott a tetőre; kapkodta a levegőt. Kifújta magát és körbenézett. Megpillantotta azt a vidéket, ahová kezdet óta sikertelenül próbáltak eljutni. Lankás lejtő feküdt alatta; a hold itt-ott óriási fehér sziklatömböket világított meg. Néhány száz méterre ritkás fasor következett, ami már ismerősnek tűnt. És ott, a távolban magasodott a hegy, ahol Aslan kőasztala állt valamikor.

Nagy zajjal közeledett a kis csapat a szakadék széléhez. Aslan egy villanásra fölbukkant előttük, aztán újra eltűnt.

— Lucy — szólt halkan Susan.

— Tessék!

— Most láttam őt. Igazán sajnálom, rondán viselkedtem. Bocsáss meg!

— Rendben van. Ne is beszéljünk róla.

— Valahogy belül mindig hittem, de könnyebb volt a kényelmesebb utat választani. A biztosra mentem. Mindenáron ki akartam jutni az erdőből és nem újabb bonyodalmakba bocsájtkozni. Hogy kerüljek most a szeme elé?

— Ne szólj semmit. Az lesz a legjobb.

Hamarosan elérték azt az erdőrészt, ahol a domb emelkedett; alatta a mélyben Aslan kóasztala feküdt.

— Úgy látom, későn értünk ide. Ügyesebbek is lehettünk volna, ha... — de a törpe nem tudta befejezni, mert mind a négyen egyszerre kiabáltak rá:

— Hallgass!

Aslan ugyanis megállt, méltóságteljesen hozzájuk ballagott és közvetlen közletről szembenézett a csapattal. Annyira királyi volt, annyira fenséges, hogy se szólni, se mozdulni nem tudtak. Örültek és rettegtek egyszerre. A fiúk féloldalra húzódtak, Lucy középen maradt, Susan és a törpe pedig hátul helyezkedett el.

— Ó, Aslan! — kiáltott fel Peter, térdre rogyva előtte és annak egyik mancsát az arcához szorítva. — Olyan boldog vagyok! Bocsáss meg, hogy egész idő alatt rossz úton vezettem a csapatot. Még tegnap reggel is... Meg tudsz nekem bocsátani?

— Drága fiam! Én is nagyon örülök, hogy látlak! Aztán Edmundhoz lépett.

— Minden rendben — és meleg barna szemeivel a fiúra mosolygott.

Hosszú szünet következett. Aztán mély hangja újra megszólalt:

— Susan!

Susan nem válaszolt! A többiek látták, hogy mindjárt elbőgi magát.

— Gyáva voltál. A rosszra hallgattál. Hadd leheljek rád, és felejtsd el, ami történt. Hogy érzed magad?

— Kicsit jobban.

— Most pedig — csapott egyet a farkával — hol van az a törpe, az a híres párbajozó, vívómester, aki nem hisz az oroszlánokban? Gyere csak ide! Ide a lábam elé!

— Kígyók, békák, csúszómászók! — morogta reménytelen hangon Trumpkin.

A gyerekek, akik már jól ismerték Aslant, látták, hogy mosoly bujkál a szája szögletében. Egészen másképp sült el a dolog azonban a törpe számára. Életében nem találkozott még így oroszlánnal, pláne ilyennel nem, mint Aslan, aki most felelősségre vonja. Egyetlen lehetősége maradt, hogy úgy-ahogy bátornak mutatja magát: nem vonult félre, hanem előrelépett és Aslan szemébe nézett. Aslan kihasználta a helyzetet és félelmetes hangon felhördült. Láttál már macskát, amelyik szájában cipeli a kölykét? Rácsapott szegény Trumpkinra, aki összegömbölyödve, mint egy szórlabda himbálódzott az oroszlán fogai között. Aslan megrázta, hogy szegényen csörgött minden — fegyver, páncéling, tőr —, aztán a magasba repítette. Mindezt nagyon óvatosan, kímélettel csinálta, amiből persze a törpe semmit sem sejtett. Ő csak azt tudta, hogy élet-halál között lebeg, aztán pedig elszáll a levegőbe. Aslan óriási, puha mancsával felfogta a lezuhanni készülő törpét, mint anya a gyerekét, majd gyengéden letette a fűbe.

— Akarsz a barátom lenni, te kis élőlény? — kérdezte nevetve az oroszlán.

— I...i...i...gen — nyögte Trumpkin, mert még alig nyerte vissza lélekjelenlétét.

— Jól van. Ha így mindent elrendeztünk, figyeljtek rám. Lassan szürkülni kezd, nézzetek hátra. Nincs vesztegetni való időnk. Ti härman, férfiak, siessetek Caspian táborába.

Egyikük sem merte megkérdezni, vajon Aslan velük tart-e vagy sem. Mindegyik hárman kirántották a kardjukat és tisztelegtek annak rendje és módja szerint, majd sarkon fordultak és eltűntek a sűrűben. Lucy szorosan mellettük állt és látta, hogy már egyik sem fél. Bátor harcosok lettek egyszerre.

Lucy és Susan szorosan Aslanhoz húzódtak. A nap messze keletről már küldözgette első sugarait a tájra. Alambil, Narnia sarkcsillaga, mint apró pontocska hunyorgott az égbolton. Aslan, aki a vilá-gosságnál még hatalmasabbnak tűnt, fölemelte a fejét és teljes erejéből elüvöltötte magát. Mélyről jött a hang; először csak morgásnak hallatszott, aztán egyre erősödött, a végén már az egész vidék belere-megett. Visszhangozták hegyek, völgyek, erdők. Lent a völgyben, Miraz táborában a katonák föl-ébredtek és sápadt arccal, remegő kézzel kaptak a fegyverükhöz. A Nagy Folyó mélyéről a nimfák és egyéb vízi élőlények a felszínre emelkedtek, az erdőkben lakó éles hallású tapsifülesek kibújtak a lyukakból, a madarak kidugták a fejüket az odúkból, a fák ágai pedig susogtak a szélben. A városokban és falvakban az anyák magukhoz szorították gyerekeiket, a kutyák vonítottak, az emberek fegyvereikhez kaptak. Messze, az északi hegyvonulat mögött, az óriások a kapu felé bámultak. Lucy és Susan erősen kapaszkodtak Aslan sörényébe. Lát-

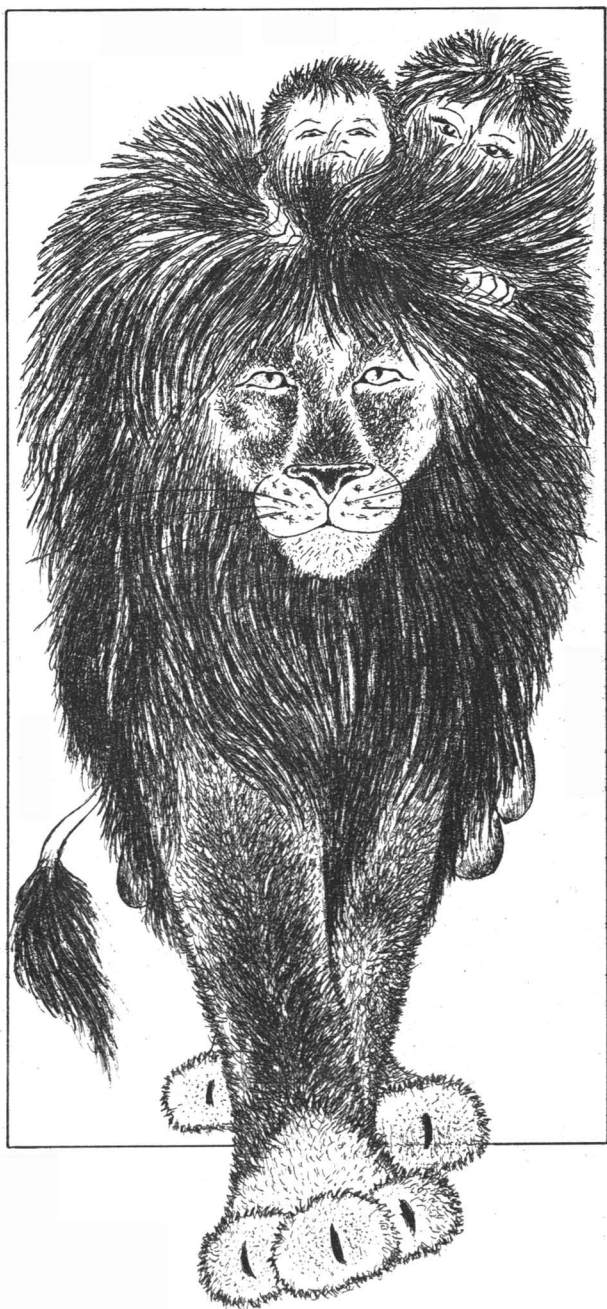
ták, hogy a messzeségből, minden irányból óriási fekete „valamik” közelednek feléjük. Mint egy fekete massa, ha kiömlik a földre és ott szétfolyik. Vagy amikor a tenger egyre emelkedik, s végül a hullámok ki-kicsapnak a partra. A feketeség egyre közeledett. Már tudták, mi az → az erdők életre keltek! Úgy tűnt, az egész belátható óriási vidék Aslan elé akar vonulni. Ahogy közeledtek, egyre kevésbé voltak fák, ide-oda nyújtózzkodó karjaikkal inkább hosszú emberi formát öltöttek. A vékony, sudár lány-alakok, tömzsi, alacsony férfi-figurák, apró, vidám bokrocskák mint a gyerekek táncolták körül Aslant és a két lányt. Sűrögtek-forogtak, hajladoztak, tekerőztek, közben pedig szünet nélkül zúgtak, susogtak, csilingeltek:

— Aslan! Aslan!

Olyan sűrű, tömött sorokban forogtak, olyan szédítő ütemben táncoltak, hogy Lucy szédült már a látványtól is. Egyre hangosabban kiabáltak, sikongattak, valahogy így: „Euan, euan, eu — oi — oi — oi.”

— Ez egy táncfajta? — kiabált Aslan fülébe Susan.

Az Oroszlán bólintott. Különös tánc volt, mert sem szabályos lépéseket, sem valamiféle rendet fölfedezni benne nem lehetett. Ehelyett úgy nézett ki, mintha mindegyikük vad táncot lejtene, ugyanis összevissza ugráltak, egymásnak rohantak, a táncost és párját szinte nem lehetett megkülönböztetni. Az egyik öreg „tölgy-táncos” elkiáltotta magát. „Frissítőket kérünk!”

A következő pillanatban szőlőindák kúsztak föl-
felé a fák törzsein; hatalmas fürtök lógtak a levelek
között. A lányoknak is jutott. Lucy alig bírta kiszar-
badítani magát a ráfonódó szőlőindákból. Minden
irányból szőlőszemek potyogtak a fűbe. Nem kö-
zönséges szőlő volt ez! Íze mint a legfinomabb méz
és szinte elolvadt a szájban. Soha nem telhetsz el
vele, nem fekszi meg a gyomrod soha. Ha egyszer
megkóstolod, soha többé más gyümölcsöt nem
kívánsz enni. A fák hangos csámcsogással nyelték
az óriási fürtöket. Kifáradtak az evésben, táncban és
egyre lankadtabban mozogtak. Látszott, hogy az
ünneplés a vége felé közeledik. Aslan köré csoporto-
sultak és lesték a szavait. A nap kibújt a látóhatár
szélén, sugaraival beragyogta a földet. Lucy Susan
fülébe súgta:

— Ha nem lenne velünk Aslan, bizony nem szíve-
sen ébrednék táncoló fák társaságában.

— Megnyugtatlak, hogy én se — szorította meg
együttérzéssel húga karját Susan.

A bosszú

Ezalatt Trumpkin és a két fiú szerencsésen megtalálták az apró kövekből kirakott nyílást, ami a domb belsejébe vezetett. Két borz, akik őrt álltak, vicsorgó fogakkal üvöltöttek a mélyből:

— Ki járkal ott?

— Trumpkin — kiáltott vissza a törpe. — Narnia királyához jöttünk. Bebocsájtást kérünk.

Az örök kidugták a fejüket és megszaglászták az idegeneket.

— Végre! ... Csakhogy! — mondták.

— Hozzatok lámpást, barátaim — kérte őket a törpe.

Azok engedelmesen leakasztottak valahonnan egy égő fáklyát és Trumpkin mancsába nyomták. Bár a hely ismeretlen volt, mégis bátran nekiindultak a sötétben. Nyirkos volt minden, pókhálók borították a falakat. A fiúk, akik napok óta a szabadban tartózkodtak, ijedten néztek körül; mint-ha föld alatti börtönbe kísérték volna őket.

— Nézd ezeket a faragásokat — súgta Peternek Edmund. — Milyen régiek látszanak!? A mi időnkben még nem voltak itt.

— Igen. Nekem is föltűnt már.

A törpe egyenesen ment előre egy hosszú folyosón, aztán jobbra fordult, majd balra. Egy ajtóhoz értek, amin fény szűrődött ki. Most hallottak először hangokat, mióta leereszkedtek a mélybe. Valaki

olyan hangosan beszélt, hogy nem hallotta kintről a lépések zaját.

— Valahogy nem tetszik ez nekem — ingatta a fejét Trumpkin. — Hallgassuk csak, mit beszél...

Nesztelenül megálltak az ajtó előtt és hallgatóztak.

— Jól tudjátok — (ez a király hangja — suttogta Trumpkin), miért nem fújtam meg a kürtöt azon a reggelen. Képtelen voltam egy pillanatra is ott hagyni a harcteret, mert olyan váratlanul és olyan erővel támadt ránk Miraz serege. Emlékezzetek! Több mint három órán keresztül, szünet nélkül folyt a küzdelem. Akkor fújtam meg a kürtöt, amikor lélegzetvételi szünethez jutottam.

— Nem kell örökösen emlékeztetned erre — válaszolt egy dühös hang. — Sok törpét veszítettünk a harcban.

— Ez Nikabrik hangja — suttogta Trumpkin.

— Nemcsak törpék estek el a csatában — válaszolt nyersen egy másik hang. (Ez pedig Trufflehunter — mondta Trumpkin.) — Mi is harcoltunk legalább olyan bátran, mint a törpék. Ha nem bátrabban!

— Meséld be magadnak, de ne nekem! — szólt gúnyosan Nikabrik. — Egyébként is nem ez a fontos. A lényeg: a varázskürtöt a király megfújta, a segítség pedig sehol. Te... te nagyokos, főprofesszor, tudós és minden egyéb! Még mindig arra biztatsz minket, hogy Aslan segítségével reménykedjünk? Meg a gyerekek, bocsánat, az uralkodók eljövételében? Ugyan már! Nevetséges!

— Nem tagadom... belátom... mély csalódásomat kell tolmácsolnom... (Ez lehet Cornelius — suttogta a törpe.)

— Vagyis röviden szólva, csúfosan megbuktatok. A legkevesebb, amit meg kell tennetek: félreálltok és engeditek azokat cselekedni, akik eddig ezt nem teheték.

— A segítség jönni fog, meglátjátok! — kiáltott fel kétségbeesetten Trufflehunter. — Akkor is Aslan-ra szavazok! Legyünk türelemmel! Talán már itt állnak az ajtó előtt?!

— Ah! — morogta Nikabrik. — Addig várjunk, amíg újra nyakunkon az ellenség? Nem várhatunk tovább. Az élelem fogy és sok a veszteségünk. Vannak, akik átszöktek az ellenség táborába. És még nincs vége...

— És mindez miért van? — kérdezte Trufflehunter. — Én megmondom az okát! Mert másról sem beszélnek egymás között, mint a kütről, ami megváltja őket a veszélytől, biztos diadalt ígér, hiszen Aslan és a régi dicsőséges uralkodók azonnal a segítségükre indulnak. Emlékezz! Mielőtt Trumpkin elment innen, azt mondta: „Ha a helyzet úgy hozza, hogy használnod kell a kürtöt, ne tudja meg senki a seregben, hogy megfújtad és azt sem, amit remélsz tőle.”

— Jobb, ha tartod a szád és örülsz, hogy még élsz... Engem gyanúsítgatsz!? Vond vissza, vagy máskülönben... — ordított magából kikelve Nikabrik.

— Barátaim! Hagyjátok abba! — szólt a veszekezőkre Caspian. — Szeretném tudni, milyen megoldást tartogat számunkra Nikabrik, mert hogy valamit forgat a fejében, az biztos! Még azt is megkérdezném, ki az a két ismeretlen, akit a táborunkba hozott és akik állandóan leskelődnek, mindenütt ott vannak.

Nikabrik megvonta a vállát.

— Éppolyan jogaim vannak, mint bárki másnak. Te is elhívtad a barátaidat, Trumpkin és a többiek is. Ez a vén öreg tudor is csak rontja itt a levegőt! Csak nekem nem lehetnek barátaim?

— Köteles vagy mindenben királyodnak engedelmeskedni — figyelmeztette Trufflehunter.

— Udvari etikett meg szabályok! — gúnyolódott Nikabrik. — A háború egészen más! Legyünk őszinték. Ez a telmarin fiú sosem lesz Narnia uralkodója (mutatott Caspianra), és örülhet, ha segítünk neki élve megúszni ezt a kalandot.

— Mármint te és a barátaid? Talán hallgassuk meg őket is, mit mondanak! — fordult a két mereven álló alakhoz Cornelius. — Kik vagytok, honnan jöttetek?

— Mélyen tisztelt professzor úr — szólalt meg sipító, vékony cérnahangon az egyik. — Én csak egy szegény asszony vagyok és örülök, hogy köztetek lehetek. A felséges király ne tartson tőlem, öregasszonytól. Mozdulni is alig van erőm. A varázslás tudományában egy kevéssé járatos vagyok, no közel sem annyira, mint tisztelt Doktor Cornelius professzor. Talán hasznára lehetek a királynak az ütközetekben. Szívemből gyűlölöm az ellenséget.

— Ez mind nagyon szép — bólogatott Cornelius. — Hanem magadról is mondhatnál egy-két bemutatkozó szót.

Peter a hang hallatára összeborzadt:

— Soha nem vagyok éhes, se szomjas, nem halok meg, nem sebezhetnek meg. Évekig fekhettek a

jében, mégsem fagyok meg. Mutasd az ellenséget, hol van?

— Ez minden? — kérdezte Caspian.

— Igen — válaszolta Nikabrik. — A segítségükkel végrehajthatjuk a tervünket.

Olyan kiabálás lett odabent, akkora zaj támadt, hogy nem lehetett érteni, ki mit mond. Végül Caspian elkiáltotta magát:

— Nikabrik! Halljuk azt a tervet!

Csönd lett. Olyan sokáig tartott, hogy azt hitték azok ketten az ajtó mögött, hogy Nikabrik megnémult. Mikor megszólalt, hangja egészen megváltozott, mintha maga se nagyon lelkesedne azért, amit mondani fog.

— Mindent átgondoltam és megszerveztem. Senki sem tud semmi biztosat az ősi Narniáról, annak lakóiról. Trumpkin sem hitt benne, csak nem mondta. Ennek ellenére nem elleneztem én sem ezt a hókuszpókuszt a kürttel. Sajnos, hiába volt minden. Ha egyáltalán valamikor léteztek azok az „uralkodók”, minket még nem ismerhettek. Hátha idővel ellenségeink lettek ők is...

— Vagy barátaink és éppen úton vannak a tábor felé — vetette közbe Trufflehunter.

— Addig hitegethetsz ezzel minket, amíg Miraz mindannyiunkat a kutyaival fog megetetni. Azt próbálom bizonyítani, hogy a legenda sajnos mesének bizonyult. Ismeritek a mondást: ha nincs ló, jó a számár is. Azokban a régi történetekben más szereplők is vannak. Mi lenne, ha azokat hívnánk segítségül?

— Ha Aslanra gondolsz — felelte Trufflehunter —, mindannyian egyetértünk. Ő a vezér mindenekfő-

lött. Ha nem küldi őket (mármint az ősi Narnia uralkodóit), akkor ő maga fog személyesen megjelenni.

— Nem erre gondoltam. Lehet, hogy az Oroszlán már nem is él, vagy nem támogatja az ügyünket. Talán van nála nagyobb erő is, ami visszatartja. Ha el is jön, honnan tudod, hogy barátként jön? Úgy hallottam, nem volt a legbarátságosabb a törpékhez, sem a vadállatokhoz. Kérdezd meg a farkasokat. Különben is egyszer volt csak Narniában, és nem maradt akkor sem sokáig. Szóval ezt a tervet nyugodtan ejthetjük. Valaki másra gondoltam.

Olyan csönd lett, hogy a légy zümmögését is meg lehetett hallani. A borz izgatottan, villogó szemekkel bámult a többiekre.

— Kire gondoltál? — hangzott el a várva várt kérdés.

— Arra, akinek nagyobb az ereje Aslannál is, aki hatalmában tartotta hosszú évekig egész Narniát.

— A Fehér boszorkány! — kiáltottak egyszerre hárman, és nagyot ugrottak.

— Igen — válaszolt Nikabrik lassan és határozottan. — Rá gondoltam. Üljetek le és ne viselkedjétek úgy, mint a gyerekek. Hatalmat akarunk, és annak a segítségét, aki ezt biztosítja nekünk. Ami az erejét illeti: a régi történetek úgy mondják, a Fehér boszorkány legyőzte Aslant, azon a hatalmas kőtömbön ölte meg, ami ott áll a fa mellett.

— De az is benne van a történetekben, hogy utána életre kelt — válaszolta Trufflehunter.

— Igen, mondják — jegyezte meg gúnyos hangon Nikabrik —, de a további ténykedéseiről már alig

hallottunk valamit. Egyszerűen eltűnt a világból. Mi a magyarázata a feltámadásának? Sokkal valószínűbb, hogy nem kelt életre újra, és a történetek azért mondanak róla olyan keveset, mert nincs is mit mondani.

— Ő vezette ide, ültette a trónra a két királyt és királynőt.

— Az a király, aki megnyer egy döntő ütközetet, támogatás nélkül is meg tudja szilárdítani a hatalmát.

Trufflehunter kínjában felnyögött, de Nikabrik zavartalanul tovább beszélt.

— Különben is, mi történt az uralkodókkal? Hasonlóan egyik pillanatról a másikra eltűntek. Egészen más a helyzet a Fehér boszorkánnyal! Évszázadokon keresztül uralkodott, és ehhez nagy erő és hatalom kell. És ez kell most nekünk is.

— Könyörgöm! — szólt Caspian. — Nem azt hallottuk mindig, hogy ő a legfőbb ellenségünk? Ezerszer rosszabb, mint Miraz.

— Lehet — hangzott a kurta válasz. — De az emberekhez volt rossz, ha egyáltalán éltek akkor ilyenek. A vadállatokat szerette, azoknak kedvezett. A hódokat kiirtotta, hírmondójuk sem maradt Narniában. De a törpéket mindig megkülönböztetett bánásmódban részesítette. Én törpe vagyok, hozzájuk tartozom. Mi nem félünk a Fehér boszorkánnytól.

— Eddig velünk tartottatok — morogta Trufflehunter.

— Igen, és sokat is tettünk eddig értetek. Hány törpe pusztult el az első vonalakban? Kik vállalták a

legveszélyesebb manővereket? A törpék! Mindig és mindenhol a törpék.

— Hazugság! Hazugság! Mind hazugság! — kiabált Trufflehunter.

— És most ha nem csatlakoztok, akkor ahhoz megyek, aki biztosan segíteni fog — jelentette ki határozottan Nikabrik.

— Ez nyílt hazaárulás, Nikabrik — hangzott a királyi ítélet.

— Ne próbáld a kardodat használni! — intette le Caspian Nikabrik. — Gyilkosság a királyi udvarban? Ne tréfálj! Csak nem képzeled, hogy megijedek tőled? Három három ellen az állás!

— Rajta! Kezdjük! — nyúlt volna a kardjához Trufflehunter, amikor Cornelius közbelépett.

— Állj! Álljatok meg! Túl messzire merészkedtek. A boszorkány már nem él, legalábbis az írások ezt mondják. Miért mondtad Nikabrik, hogy tőle kérsz segítséget?

Az a bizonyos gyanús hang süvített bele a levegőbe, aminek hallatára Trumpkin libabőrözni kezdett.

— Valóban nem él??? Egyem a lelked, kedves kicsi királyom, aki semmit sem tudsz a boszorkányok életéről, szokásairól. Elhiszed ennek a sokat tanult, bölcs, de mégis oktondi öreg tudornak, hogy a boszorkányok meghalhatnak, elpusztulhatnak meg miegymás? Tévedés! Óriási tévedés! Mindig is hívhatók, mindig is elővarázsolhatók! Próbáld meg! Rajzolj kört a szoba közepére, gyújts lángot. Aztán majd meglátod...

— Micsoda? — ugrott fel a helyéről Caspian villogó szemekkel. — Szóval ezt akarod, Nikabrik!

Fekete mágiát és elátkozott lelket megidézni!? Az ördöggel cimborálni!?

A következő pillanatban őrzítő zaj kerekedett. Állatok üvöltése, acélok pengése, ordítás és jajgatás. A fiúk és Trumpkin berontottak. Peter majd kővé meredt ijedtében, amikor meglátott egy félig ember, félig farkas alakot verekedni egy fiatal fiúval. A törpe és a borz ide-oda gurultak, összetekeredve birkóztak. Trumpkin szemtől szembe állt a boszorkánnyal. Az elvetemült teremtés lábait szétvetette, szürke haja csomókban meredezett a fején, s a kezében tartotta Corneliust a torkánál fogva. Egy hirtelen kardsuhintással a boszorkány feje a földre hullott. Trumpkin ismételten tökéletes munkát végzett. Aztán valaki elfújta a fáklyát és nem lehetett hallani mást a sötétben, mint fogak csikorgatását, kiabálást, zihálást, kardok csattogását. Aztán hirtelen csönd lett.

— Jól vagy, Ed ? — kérdezte valaki a sötétben.

— Azt hiszem, igen — válaszolta Edmund. — Eltaláltam ezt az alávaló Nikabrikot, de nem halt meg.

— A fene az egészbe! Te vagy az? Rajtam ülsz. Nem veszed észre? Mintha egy elefánt telepedett volna rám! — nyögött kinjában szegény Trumpkin.

— Elnézést. Nem akartam — szabadkozott Peter.

— Most meg a sarkaddal a számba léptél. Légy szíves egy kicsit arrébb húzódni . . . Köszönöm.

— Caspian él? — érdeklődött Peter.

— Itt vagyok. Egy kicsit megsebesültem.

Valaki gyufát gyújtott. Edmund volt az. A gyenge fénynél jól látszódott sápadt, össze-vissza karmolt

arca. Valahol talált egy gyertyacsonkot, meggyújtotta és az asztal közepére állította. Köré gyűltek és egymásra néztek.

— Úgy látszik, az ellenséget szétvertük — szólalt meg Peter. — A boszorkány halott.

(Gyorsan elkapta róla a szemét, mert még így is félelmetes látványt nyújtott.)

— Nikabrik szintén halott. Ez pedig a harmadik (mutatott egy véres csomóra az egyik sarokban.) Csak hallomásból tudtam, hogy léteznek olyan lények, amelyek félig emberek, félig farkasok. Te ugye Caspian vagy, a király? — fordult a fiatal fiúhoz Peter.

— Az vagyok. De te ki vagy?

— Ó Peter, Narnia uralkodója — sietett a válasszal Trumpkin.

— Légy üdvözölve — nyújtotta a jobb kezét Caspian.

— Hasonlót kívánok — fogadta el az eléje nyújtott jobbot Peter. — Nem azért jöttem, hogy elvegyem tőled a királyi címet, hanem hogy hozzásegítselek.

— Felség — hallatszott valahonnan Peter lábainál.

Körbenézett és meglátta a borzot. Lehajolt, föl-emelte, jobbról-balról megpusztilgatta csúnya kis pofáját. Egyáltalán nem undorodott tőle, mert alattvalóját, segítőjét, barátját tisztelte benne, akinek ő is sokat köszönhetett.

— Borzok kitűnősége! Bajnoka! Légy üdvözölve te is!

— Köszönöm, de nem érdemlem meg ezt a dicséretet. Mi borzok mindig így viselkedünk. Tesszük a dolgunkat és kész.

— Sajnálom Nikabrikot, mert az ellenem érzett gyűlöletét nem tudtam megváltoztatni — ingatta a fejét Caspian. — Talán sokat szenvedett és csalódott, azért lett ilyen. Ha sikerül győznünk, talán jó törpe vált volna belőle. Nem tudom, melyikünk ölte meg, de így van jól.

— Te vérzel! — döbbsent meg Peter.

— Megsérültem egy kicsit, majd elmúlik. A farkas volt — felelte Caspian.

Trumpkin azonnal gondos kezelésbe vette, ki-mosta, bekötözte a sebet. Caspian hang nélkül tűrte ténykedését.

— Készen vagyunk — húzta ki magát büszkén a törpe. — Mielőtt bárki bármit mondana, együnk valamit.

— De ne itt! — nézett körül a szétdúlt teremben Peter.

— Persze! A tetemeket rögtön elvitetem — intézkedett Caspian. — A boszorkányt egy mély gödörbe dobjuk, a törpét pedig tisztességgel eltemetjük.

A reggelit egy másik teremben, jó étvággal fogyasztották el. Nem az a reggeli volt, amire titokban áhítoztak (pástétom, sült hús, tojás, forró kávé). Helyette hideg sült medvehúst, kemény sajtot, hagymát és vizet kaptak. Mégis úgy érezték, régen volt részük ilyen fejedelmi reggeliben.

A király parancsa

— Azt hiszem — dőlt hátra a székén jóllakottan Peter —, Aslan és a lányok már itt járhatnak a közelben. Nem tudja senki, Aslan mikor fog közelépní. Ez az Ő dolga. Hagyja, hogy azt tegyük, amit mi jónak látunk, saját elképzelésünk szerint. Azt mondtad, Caspian, nem vagyunk olyan erősek, hogy nyílt harcba bocsátkozzunk az ellenséggel.

— Sajnos ez a helyzet — válaszolta gondterhelten Caspian.

Hasonlított Peterre, csak kevesebbet beszélt. Neki sokkal nagyobb szenzáció volt találkozni az ősi legendák életre kelt szereplőivel, mint fordítva.

— Jól van. Akkor másképp döntünk. Személyesen fogom kihívni Mirazt, nyílt küzdelemre — állt föl méltóságteljesen a helyéről Peter, ezzel is kinyilvánítva az ügy rendkívüliségét. — Erre még úgysem gondolt senki sem.

— Nem lehetnék én a kihívó? Szeretném megbosszulni édesapám halálát — kérte Caspian.

— Megsebesültél. Talán még ki is nevetne, vagy gúnyos megjegyzéseket tenne. A mi szemünkben te király és uralkodó vagy, de számára csak egy gyerek.

— Uram! Szabad valamit mondanom? — emelte fel mancsát a hód, le nem véve a szemét Peterről. — Mi lesz, ha nem fogadja el a kihívást? Hiszen tudja, hogy jóval erősebb hadsereggel rendelkezik.

— Nem lesz kedvére a dolog, az biztos — helyeselt Peter —, de biznunk kell. Ha vonakodik elfogadni, hírnököket küldünk mindenfelé a táborban, hogy terjesszék. Addig is időt nyerünk és közben Aslan talán beavatkozik. Lesz időm megnézni a harcosokat és megerősíteni az állásokat, ahol lehet. Rögtön megfogalmazom a felhívás szövegét. Doktorom, tintát, tollat kérek!

— Egy tudós sosem lehet meg enélkül — hajlongott Cornelius.

— Akkor diktálok! Írjad!

A törpe gondosan kisimította a fehér papírlapot, felnyitotta a tintatartó fedelét és a tollat gondosan, többször is belemártotta a tintába. Feszülten figyelt. Peter összehúzott szemekkel, egy pontra koncentrálva pergette vissza magában azokat a sajátos szavakat, kifejezéseket, amelyeket a régi „aranykorban” használt uralkodása idején.

— Készen vagy, Doktorom?

A mester szó nélkül, mozdulatlanul várakozott. Peter diktálni kezdett.

— „Mi, Peter, Aslan helytartója, Minden Tartományok uralkodója, Narnia ősi földjének választott királya, Long Island, Cair Paravel birtokosa, üdvözljük Mirazt és népét!” ... Leírtad?

— ... „Üdvözljük... Mirazt... és... népét!” — dünnyögte Cornelius. — Kész!

— Új bekezdés következik:

„A vérontás elkerülése végett, az értelmetlen pusztítás és pusztulás megakadályozására, indítványt terjesztek elő. Megtiszteltetés számomra, hogy nyílt harcra, egyenes küzdelemre, hősi párvia-

dalra hívhatom ki ellenfeletem, Mirazt, aki a telmarinek jóvoltából királynak nevezi magát. Lelkén szárad és az égbe kiált IX. Caspian, Narnia jog szerinti királyának meggyilkolása. Ezért megkövetjük Őt, nyílt párharcban. Ezt a levelet a mi szeretett királyi testvérünk, Edmund által küldjük. Felruházuk minden joggal, hogy Őméltóságával tárgyaljon. Készült ezen levél Aslan kőtáblájánál, az Úr V. hónapjának 12. napján.”

X. Caspian, Narnia uralkodója

— Készen vagyunk! — sóhajtott fel Peter. — Két kísérő megy Edmunddal. Az óriás lesz az egyik.

— Kedves fickó, de nem okos — mosolygott Caspian.

— Nem is kell, hogy az legyen. Már akkor is ijesztő, ha ki sem nyitja a száját. Most az első benyomás a fontos, nem az ész. Félni fognak tőle. De ki legyen a másik?

— Ne vedd szerénységnak — hajlongott Trumpkin —, bár az illető, akire gondoltam, elég közönséges fajtából való, mégis kitűnő társalgó! Ezen kívül úgy tud nézni, hogy beleborsózik az ember háta. Reepicheepre gondoltam.

— Nem bánom! — nevetett Peter. — Csak ne lenne olyan pici. Keresni kell, hogy észrevegyék.

— Menjen Glenstorm, felség — ajánlotta Trufflehunter. Még senkinek sem volt kedve nevetni, aki találkozott vele.

Két órával később, két ór Miraz seregéből (Lord Glozelle és Lord Sopespian) látták, ahogy a Kentaur,

Wimbleweather, az óriás és középen egy ismeretlen alak közeleg a táboruk felé. (Ha Edmundot iskolatársai most látták volna, ők sem ismerték volna fel. Az Aslannal való találkozás, és a rábízott rendkívüli feladat teljesen megváltoztatta őt.)

— Mit akarnak? Ütközetet? — kérdezte a társától Lord Glozelle.

— Nem hiszem. Valami papírfélét szorongat az egyikük. Talán egyezkedni akarnak. Azt ott közösen nem ismerem. Ki lehet? Caspian nem, mert őt sokszor láttam.

— Valamelyik katona a seregből. Ezek mindenkit összeszedtek — legyintett megvetéssel Lord Sopespian. — Embernek nézem. Olyan fajta, akiktől Miraz is félig-meddig származik. Milyen páncélinge van! A mieink nem tudnak ilyet készíteni.

— Fogadok, hogy kihívó és nem behódoló levelet hoz. Nézd az arcát!

— Hogyhogy? A markunkban vannak. Miraz nem lesz olyan örült, hogy kitegye magát egy fölösleges küzdelemnek.

— Pedig nem ártana neki!?

— Csöndesen! Lépjünk innen arrébb, mert még meghallhat valaki. Jól értettem, amit mondtál?

— Ha Miraz elfogadja, megölheti Caspiant... vagy az őt — de ezt már csak suttogta Lord Glozelle.

— Ha megöli Caspiant, eldőlt a csata sorsa. Győztünk.

— És ha nem? — súgta megint társa fülébe Lord Glozelle.

— Ha nem, akkor is győzhetünk még... Miraz egyébként sem jó hadvezér.

— Szerintem még mi is el tudnánk irányítani ezt az országot. Nem igaz?

Lord Glozelle arca elsötétült. Alig bírta indulatait visszafogni.

— Ne felejtsük el, hogy mi segítettük minden lépését, hogy elérje a trónt, hogy gond nélkül uralkodjon. És mi jutott nekünk?

— Ne többet! A küldöttség elérte a királyi sátort. Nézzük meg, mi történik.

Mikor odaértek, a vendégek még kívül várakoztak. Miraz a sátorban volt, fegyvertelenül, éppen reggelizett. Arcán meglepetés és ijedtség tükrözött, amikor bejelentették az ellenség követeit. Edmund közben láthatta, amint két testőr belép a királyi sátorba. Intett társainak, hogy legyenek készenlétben. Miraz elmélyülten tanulmányozta a levelet, s közben mosolyt erőltetett az arcára.

— Mit nem képzelsz magáról ez a kölyök!?

— Üdv a királynak! — köszöntötte Mirazt a két testőr.

Az válaszra sem méltatta őket.

— Ha az a fiatalember a sátor előtt Edmund, a királyi herceg, akkor jobb, ha felséged lovagnak tekinti, nem pedig gyerekeknek.

— Ugyan! Edmund mint királyi herceg!? Nevetnem kell! Csak nem hisztek ti is azokban a buta mesékben?

— Én a szememnek hiszek, felség — hajolt meg Lord Glozelle.

— Halljam a véleményedet! — és Miraz intett a testőrének, hogy beszélhet.

— Legbiztosabb lenne visszautasítani azt, amit felkínál. Bár rám még soha senki nem mondhatta, hogy gyáva vagyok, de nem szívesen találkoznék ezzel az Edmunddal nyílt küzdelemben, főleg, ha a bátyja az a híres bajnok, Peter király. Ez röviden a véleményem.

— Szégyelld magad! — kiáltotta Miraz. — Nem ezt akartam tőled hallani! Gondolod, hogy megkérdezném a véleményedet, ha félnék tőle és nem akarnék kiállni ellene? Csupán a részleteket artam megbeszélni veletek. Most, hogy miénk a győzelem, megkockáztassunk-e egy ilyen fölösleges küzdelmet?

— Mindenáron utasítsd vissza! — ajánlotta ismét Lord Glozelle. — Baljós jelet látok benne.

— Megint ezzel jössz! — ugrott föl a trónszékről mérgesen Miraz. — Ennyire gyávának tartasz?

— Ahogy felséged óhajtja — válaszolta gunyoros hangon Lord Glozelle és mélyen meghajtotta magát.

— Úgy beszélsz, mint egy félős, öregasszony. És te, Lord Sopespian?

— Ne fogadd el a kihívást! Nem kell senkit megkérdezned, senkivel megbeszélned, tőlünk senki semmit megtudni nem fog. Ezt megígérem!

— Egek! — kiáltott fel Miraz. — Mind a ketten megőrültetek ma? Ti lennétek az elsők, akik gyávaságomról hírt vinnétek!

A beszélgetés olyan irányt vett, amelyet a két testőr előre eltervezett. Tovább nem ellenkeztek.

— Látom már, mire megy ki a játék. Gyáva, uralkodásra alkalmatlan királynak akartok feltüntetni. De ebből nem esztek! Visszavonulni, harc

nélkül! Katonák vagytok ti? Telmarinek? Emberek? Ha visszautasítom, mindenki azt fogja hinni, úgy fogják a gyerekeknek tanítani az iskolában, hogy Miraz király gyáva király volt, és ez lett a veszte.

— Senki nem hiszi ezt. Kérdezd meg a legderekabbb katonáidat.

— Hiába minden. Látom, ellenem vagytok. Először az én fejemben is megfordult, hogy visszautasítom, de ezek után nem teszem. Elfogadom a kihívást. Halljátok!?! Nem leszek céltáblája senkinek!

— Könyörgünk... — mondta volna Lord Gloselle, de Miraz hirtelen kisietett a sátorból és már csak beleegyező szavait hallották kintről.

A két testőr egymásra kacsintott.

— Tudtam, hogy elfogadja, hiszen annyira hiú. Nem bocsájtom meg neki, hogy gyávának nevezett. Ezért még fizetni fog — morogta a fogai között Lord Gozelle.

Ujjongás tört ki az egész táborban, mikor köölték a tárgyalás eredményét. Edmund megállapodott a párviadal pontos helyében és idejében. Kötelekkel, karókkal körbekerítették a terepet; két telmarin állt az egyik oldalon, kettő a másikon.

— Felség! Felség! Én medve vagyok! — kiáltozott egy hang messziről.

Peter megfordult, hogy megnézzze, ki az. A legöregebb medve szaladt feléje.

— Látom, hogy az vagy, te drága öreg mackó. Mit kívánsz?

— Mindig a medvék tiszte, hogy a király mellett tevékenykedjenek. Erre szeretnélek figyelmeztetni.

— Nehogy megengedd! — súgta Peter fülébe Trumpkin. — Rendes medve, de mindig szégyent vallunk vele. Ha rájön az álmoság, nem törődik semmivel, lefekszik és ott húzza a lóbórt a szemünk előtt.

— Ezt nem vehetem figyelembe, mert igaza van. Valóban a medvék joga a párbajnál való segédkezés évszázadok óta.

— Felség, akkor elfogad szárnysegédjének? — furakodott Peter közelébe a medve.

— Természetesen, de nagyon vigyáznod kell, nehogy elálmosodj.

— Hogy képzeled? — horkant föl sértődötten a medve.

— Mit vagy úgy megsértődve, hiszen már most álmos vagy! — intette le Trumpkin.

Szegény medve alig tudott az egyik vastag fa mögé bújni, hogy legalább kedvére kiásíthassa magát.

— Uram! — sipítozott egy hang valahonnan a fűből.

— Ó, Reepicheep! — kiáltott fel örömeiben Peter, mikor végre felfedezte a hang tulajdonosát a lábai előtt.

— Felség! Életem, halálom kezédbe ajánlom. Az egyetlen kürtös vagyok az egész seregben. Szeretnék a küzdelemben én is segítségedre lenni. Bántana, ha nem engednéd.

Ekkor mennydörgéshez hasonló hang rázta meg a vidéket. Az óriás, Wimbleweather kacagott, teljes erejéből, ahogy ez már az óriásoknál szokás. Szegény Reepicheep megsemmisülten kuporgott a fűben.

— Természetesen teljesítem a kérésed — hajolt le az ijedelemtől megdermedt egérkéhez Peter. — Hozzátartozik a szabályzathoz. Miraz hadd irigykedjen, hogy nálunk minden az ősi hagyományok és szokások szerint történik.

— Felség az uralkodók gyöngyszeme! — virgonkodott az egérke és ugrált örömében. — Az pedig, aki az előbb kinevetni merészelt, most megkapja tőlem a magáét!

Peter csak nehezen tudott komolyságot erőltetni magára. Várt néhány másodpercig, aztán a katonáihoz fordult:

— Wimbweather, az óriás, a medve és Glenstorm, a kentaur lesznek a segédeim. A bajvívás délután 2-kor kezdődik. Ebéd pontosan délben.

— Jól hangzott! — súgta Peternek Edmund, amint lefelé ballagtak a tanácsterembe. — Gondolod, hogy sikerülni fog?

— Ez az egy, amit én sem tudok — válaszolta csöndesen Peter.

A párbaj és az ütközet

Két óra előtt néhány perccel Trumpkin, a hód és a többi állat elfoglalták a helyüket és lesték, mikor bukkan föl Miraz a seregével. Nem kellett sokáig várniuk. Jöttek hosszú, tömött sorokban. Körülbelül két nyíllövésnyire lehettek, amikor Miraz megálljt parancsolt. Négyszögletes, fűvel borított tisztás volt a bajvívásra kijelölt hely. Az egyik sarokban állt Glozelle és Sopespian, Miraz két segédje. A másikban Wimbleweather és a barna medve. (Aki minden pillanatban az alvás széléről pofozgatta vissza magát.) Hamarosan Peter tűnt fel az első sorban, és kezét rázott Corneliussal és Edmunddal. Nyugodtan, de kissé sápadt arccal lépkedett a kijelölt küzdőtér felé. Robbanásig feszült volt a légkör.

— Bárcsak Aslan közbeavatkozna, mielőtt elkezdődik — sóhajtozott Trumpkin.

— Bizony! De pillants a hátad mögé! — szólt Trufflehunter.

— Jóságos ég! — kapkodta a levegőt a törpe. — Kik ezek? Óriások és mennyien! Honnan jöttek?

— Aslan küldhette őket, ha valami baj történne viadal közben.

— Az biztos, hogy jól jön a segítség, ha valami rosszban törik a fejüket.

— Szegény Peter király nem sokra megy velük, ha Miraz kardja jobb és gyorsabb az övénel.

A hód nem válaszolt, mert a küzdőteret figyelte. Peter és Miraz lassú léptekkel közeledtek egymás felé. Mindketten gazdagon díszített mellvértet viseltek, a fejükön sisakot, s kardot az oldalukon. Üdvözölték egymást és kezet fogtak. A körülöttük állók természetesen egy szót sem értettek az egészről. A következő pillanatban a kardok összecsaptak, s csak úgy szikráztak a napfényben. Az első összecsapás zajait még hallották, de azután a két tábor olyan őrült üdvivalgásban tört ki, mintha sportversenyen lennének. A zaj, kiabálás, ordítozás elnyomta a kürtök hangját is.

— Jól van, Peter. Ügyes volt! — kiabálta teli torokból Edmund, amikor látta, hogy Miraz lépésről lépésre hátrál a segédei felé. — Menj utána! Ne hagyd!

Először úgy látszott, hogy a manőver sikerül. Peter következetesen támadott, de sajnos Miraznak elég volt egy-két kihagyott helyzet, hogy összeszedje magát. Megpróbálta azt is kihasználni, hogy jóval magasabb és súlyosabb Peternél.

— Miraz! Miraz! Éljen a király! — üvöltötték a telmarinok.

Caspian és Edmund halottsápadtak lettek az ije-delemtől.

— Peter sokszor mellévág — csóválta a fejét Edmund.

— Hu! Mi történik ott? — nyújtogatta a nyakát Caspian.

— Mindketten megsérültek és véreznek. Figyelled? Újra kezdik! Sokkal ügyesebben, mint az előbb. Egyelőre csak kerülgetik egymást.

— Attól tartok, Miraz kemény falat lesz. Érti a dolgát.

— Hogy állnak? — furakodott a két beszélgető közé Cornelius. — Sajnos a szemem már nem a régi, nem látok tisztán.

— Úgy nézem, Miraz kapott egy oldalvágást a jobb karjára — tapsolt örömeiben Caspian. — Csúnyán vérzik. Kellemetlen lehet így vívni.

— Megint nem tetszik nekem — aggódott Edmund. — Nem jól tartja a pajzsot. A bal karja fedetlen és Miraz ezt biztosan ki fogja használni.

Sajnos alig mondta ki, máris megtörtént a baj. A pajzs nyílt helyet hagyva lógott, Peter karjából pedig ömlött a vér. A telmarinok alig bírták megállni, hogy oda ne rohanjanak. Rengett a föld az ujjongásuktól.

— Te több nehéz ütközetben vettél már részt. Van még remény? — kérdezte aggódva Caspian.

— Egy kevés, talán. Reméljünk — felelte halkan Edmund.

— Miért is engedték? — siránkozott Caspian.

Hirtelen elült a zaj. Edmund először nem tudta, mi történt, aztán látta, hogy a küzdő felek közös megegyezéssel rövid szünetet tartanak.

— Gyere doktor! Talán tudunk segíteni Peternek — húzta magával Corneliust Edmund.

A királyi sátorhoz mentek; Peter már ott volt. Arca össze-vissza volt vagdosva, karjából folyt a vér, melle zihált.

— Nagyon fáj? — vizsgálgatta a bal karját Edmund.

— Kibírom. Szerencsére a penge nem hatolt be teljesen, mert az utolsó pillanatban sikerült magam elé rántani a pajzsot. Csak húst ért a vágás. Ha szorosan bekötnéd, biztosan folytatni tudnám a harcot.

Edmund összeszedte minden felcseri tudományát, mert tökéletesen akarta bekötözni a sebet. Mikor végzett vele, félénken megkérdezte:

— Mi a véleményed róla? — intett a fejével az ellenség felé.

— Edzett katona és főleg kitartó. Hogy őszinte legyek, nincs sok esélyem. Búcsúzz el a nevemben mindenkitől otthon Ed, ha netán... De mennem kell, már közeledik. Viszlát, cimbora! Minden jót, drága mester. Trumpkinnak is mondj a nevemben valami szépet. Derék fickó.

Edmund képtelen volt bármit is mondani, könnyek fojtogatták. Némán kísérte testvérét a visszafelé vezető úton. Üvölteni szeretett volna elkeseledésében. A viadal folytatódott. Peter most jól kezelte a pajzsot és úgy látszott, a karját is használni tudja. Szinte játszadozott az ellenséggel, hol ide, hol oda ugráltatta. Néha túl közel engedte magához, már-már végzetesen közel, aztán egy ügyes mozdulattal kisiklott a feléje sújtó kard elől.

— Gyáva! — üvöltöztek a telmarinok. — Miért nem mersz harcolni? Félsz? Arénában vagy, nem táncparketten!?

— Remélem, nem hallja őket — suttogta Cornelius Caspiannak.

— Ne féltsd őt. Jaj...! — kapta kezeit a szeméhez Caspian.

Peter nagy ütést kaphatott, mert fél térdre rogyva próbálta Miraz megújuló támadásait kivédeni. A telmarinok visítása, ordítózása már-már elviselhetlenné vált. „Most! Most! Öld meg, Miraz! Mire vársz?” — hangzott mindenfelől. Nem kellett neki kétszer mondani. Már Peter feje fölött állt, halálos döfésre készen. Edmund izgatottságában olyan erővel harapta meg a szája szélét, hogy kiserkent rajta a vér. Úgy látszott, Miraz Peter fejét készül lecsapni. Egek! Peter utolsó erejével oldalra fordult, a vágás így csupán a jobb vállát érte. Miraz egy pillanatra megingott az ütés súlyától, s ezalatt Peter fölállt. Sőt! Újra megpróbálta folytatni a küzdelmet.

— Nagy ég! Újra kezdi! Peter! Rajta, Peter! — kiabált teli torokból Edmund.

— Hogy csinálta? — tűnődött hitetlenkedve Cornelius.

— Beleakaszkodott Miraz bal karjába! El se engedti! Ez aztán a katona! Éljen a király! Éljen Narnia királya! — ugrándozott Edmund.

— Nézd csak! — rángatta Edmund karját Trufflehunter. — Miraz dühös. Ez jó jel.

Elkeseredetten küzdöttek. Egyikük sem tudott a másikra súlyos csapást mérni. A nagy zaj elcsendesedett, feszülten figyelt mindenki. Még a halk lélegzetvételt is hallani lehetett. Szörnyű és fenséges küzdelem volt. Váratlanul fölhördült mind a két tábor. Miraz térdre rogyott, de nem Peter segítette hozzá, hanem egy behajított kődarabon csúszott el. Peter két lépést hátrált, hogy ellenfele felállhasson.

— Miért vagy ennyire becsületes? Kihaszználhatad volna az alkalmat! Jaj, Peter! — neheztelt Ed-

mund a testvére. — Igaz, ha Aslan látná, biztosan nagyon örülne neki. De ez a nyavalyás újra feléled, és aztán . . .

De az a „nyavalyás” nem állt fel.

Glozelle és Sopespian már jó előre eltervezték, mit fognak tenni. Amikor látták, hogy Miraz térdre rogy, teljes erejükből bekiabáltak:

— Árulás! Árulás! Hátról szúrt, amikor védte-
len volt! Fegyverbe! Támadás!

Peter nem értette, mi történik körülötte. Két óriási alakot látott, amint kivont karddal feléje futnak. Peter tudta, ha odaérnek, menten elbúcsúzhat az életétől. Elkiáltotta magát, de közben — micsoda borzalom! Glozelle hátulról ledöfte királyát, miközben fogai között sziszegte:

— Ezt azért kaptad, mert gyávának nevezted.

Peter szembekerült az aljas gyilkossal. Egy jól irányzott mozdulattal elválasztotta a fejét a testétől. Ekkor érkezett Edmund. Teljes erőből vagdalkozott. A két ellentábor összecsapott. Az óriások küzdöttek az első sorokban, visszaverve az első rohamokat. Két kézzel osztották a halált. A kentaurok akkorákat üvöltöttek, hogy sok telmarin ijedtében még közelíteni sem mert feléjük. „Twang, twang, twang” — hallatszott mögöttük; „hiss, hiss, hiss” — süvöltött előttük. A törpék derékhada tevékenykedett most. Trumpkin vállvetve harcolt; teljes erővel dúlt a csata.

— Gyere vissza, Reepicheep! Azonnal vissza! — üvöltött az egerke után Peter. — Megölnek! Ez nem a legjobb alkalom az egerek számára!

De a kis buta állatka ahelyett, hogy hallgatott volna az okos szóra, ott lábatlankodott az ellenség

között, el-elugorva a felé suhintó kardok elől. Sok telmarin érzett aznap apró, kellemetlen tűszúrásokat, ami sokukat meggátolt abban, hogy tovább harcoljanak. Az egerke tevékenysége hasznosnak bizonyult.

Mielőtt Peter serege kimerült volna, az ellenség szemlátomást visszavonulni készült. Aztán a visszavonulásból fejvesztett menekülés lett. Először nem értették a dolgot, aztán valamelyikük hátra pillantott.

— Az erdő! Az erdő megindult! Hurrá! — kiabáltak boldogan.

Semmiféle fegyver nem tud akkora zajt csapni, mint egy egész erdő, ha megmozdul. A fák, ágak, bokrok, virágok úgy zúgtak, sisteregtek, csattogtak, mint ahogy azt a nagy nyári viharok előtt hallani. Aztán képzelhetitek, mit jelent az, mikor egy megvadult óriási erdő nemcsak viharként tombol, hanem megindul és közeledik! Nem is fák voltak már, hanem hosszúra nyúlt, óriásivá nőtt emberi alakok. A telmarinok halálra rémültek. Úgy futottak, ahogy a lábuk bírta, egyenesen neki a Nagy Folyónak. Próbáltak átjutni a hídon, de a híd nem volt sehol! Össze-vissza torlódtak, teljes volt a zűrzavar. Előttük a félelmetes, zúgó folyó, mögöttük az üldözők. Teljesen elvesztek. De mi történt a híddal?

A lányok korán ébredtek aznap reggel. Aslan állt a fejük fölött és köszöntötte őket:

— Nyaralni fogunk!

Fák már nem voltak körülöttük, csupán a távolodó árnyakat látták a hajnali szürkületben, ahogy

Aslan kőtáblája felé vonulnak. Lucy felugrott. Madarak énekeltek, valahonnan zeneszó hallatszott, állatok gyűltek köréjük.

— Mi ez, Aslan? — kérdezte Lucy. — Táncolni, énekelni lenne kedvem.

— Üljetek a hátamra! Úgy mint régen.

— De jó lesz! — tapsikolt Lucy, és a két lány fölkapaszkodott a jó puha bundára, kényelmesen elhelyezkedtek, jól megkapaszkodtak.

Az egész társaság elindult. Aslan nyargalt elöl, az apró állatkák utána, a sort pedig Silenus, a szamár zárta. Jobbra fordultak és nemsokára elérték a berunai hidat. Mielőtt rátértek volna, hatalmas robajjal óriási fej magasodott ki a folyóból. Félelmetes látványt nyújtott hosszú szakállával, csapzott hajával, óriási szájával. Elüvöltötte magát:

— Aslan! Szabadíts meg a láncaimtól!

— Ki ő? — kérdezte Susan remegve.

— A folyó istene, de maradj csöndben! — intette le nővérét Lucy.

— Úgy lesz, ahogy kívánod! — felelte Aslan.

— Vagyis a hidtől kell őt megszabadítani — súgta Lucy Susan fülébe.

Így is történt. Az egész alkotmány recsegniropogni kezdett, majd elsüllyedt a habokban.

— Hurrá! — sikongattak a lányok. — Újra mehetünk a gázlón. Beruna ismét szabad!

Aslan és kísérete lassan átgázolt a sekély vízen és besétált a városba. Az utcákról menekültek az emberek. Az első ház, ahová a hívatlan látogatók betértek, a helyi iskola volt. Lányok tanultak itt éppen. Hajuk hosszú, vékony copfba volt fonva,

egyenruhájuk kék-fehér csíkos anyagból készült. Éppen történelemórájuk volt. Miraz uralma alatt gyűlölt tantárgy lett, mert csak az ő dicsőségéről volt szabad tanítani és tanulni.

— Ha nem figyelsz, Gwendolen — fenyegette meg ujjával az egyik lányt Miss Prizzle —, és továbbra is kibámulsz az ablakon, duplán kapsz házi feladatot.

— Kérem, Miss Prizzle... — kezdte volna a kislány, de a tanárnő újra ráförmedt.

— Semmi „kérem”! Hallottad, mit mondtam?

— Igen, de ott kint egy oroszlán áll és les be az ablakon.

— Egyest kapsz, mert butaságokat beszélsz! — mondta dühösen Miss Prizzle, de egy hatalmas ordítás megakadályozta ebben a ténykedésében. A falak megremegtek, a lámpák kialudtak, a bútorok recsegték, az ablakok, ajtók kinyíltak. Lassan az egész épület semmivé vált. Miss Prizzle továbbra is állt, mintha a katedrán állna, előtte azonban asztal helyett rózsabokor virított. A lányok ültek, de nem a padokban, hanem puha, zöld pázsiton. Aslan és az állatok körbeállták őket. Gwendolen inkább örült, mint ijedezett. Várakozóan, kíváncsian nézett Aslanra.

— Kicsi lányom, akarsz-e csatlakozni hozzánk?

— Lehetséges? Köszönöm! Nagyon köszönöm!

— örvendezett Gwendolen.

Beállt a körbe a táncoló állatok közé. Bárhová mentek a berunai utcákon, az emberek először elmenekültek, aztán látva a táncoló, éneklő menetet, előmerészkedtek, sőt a bátrabbak bekapcsolódtak még a táncba is. Mikor elhagyták a várost, óriási

tömeg követte őket. A folyó bal partja mentén haladtak tovább. Minden állat előjött az istállókból, hogy lássa és üdvözlje őket. Öreg csacsik, akik régóta szomorúságra és némaságra voltak ítélve, most táncra perdültek, nevetgéltek, farkukat csóválták. Láncra vert kutya eltépték láncukat és csatlakoztak ők is; a lovak ledobták a kötőfékeket és szilaj trappolásba kezdtek. Nyerítettek, hátsó lábukat föl-fölrúgták a levegőbe. Határtalanul boldogok voltak, hogy újra szabadok.

Az egyik tanyán egy férfit pillantottak meg, aki engedetlen gyereket éppen nyújtófával ütlegelte. A bot hirtelen virággá változott az apa kezében. Megpróbálta elhajítani, de az alaposan a kezéhez ragadt. Majd két karja két ág lett, teste fatörzs, feje korona, lábai gyökerek. A fiú, aki egy perce még bömbölt, most nevetésben tört ki. Ő is csatlakozott a menet-hez. Beaversdam felé, egy kis városban megint iskolaépület mellett vitt az útjuk. Egy nagyon kimerültnek látszó, fiatal tanárnő matematikát tanított a sok neveletlen lurkónak. Éppen kipillantott az ablakon, amikor meglátta a nevető, zajos, vidám menetet, ahogy elvonultak az ablakok alatt. A látvány jókedvre derítette. Aslan megállt és ránézett.

— Ne, ne hívj! Szívesen mennék, de muszáj maradnom. Szavamat adtam. A gyerekek nagyon szomorúak lennének, ha veled mennék.

— Szomorúak lennének? — kérdezte az egyik legrosszabb gyerek az osztályban. — Kivel beszélget ez a nő az ablakon keresztül? Az óra után megmondom az igazgatónak, hogy tanítás helyett beszélget az órán.

— Nézzük meg, ki az! — ajánlotta egy másik fiú.

Az ablakhoz tódultak. Amikor kinéztek, a számár elkiabálta magát: „Euan, euoi — oi — oi — oi — oi!” — és a fiúk ijedten hátráltak, egymásnak rohantak és úgy törtettek kifelé a teremből, ahogy csak tudtak. Mesélték később (igaz-e vagy sem, nem tudom), hogy ezeket a gyerekeket soha senki nem látta többé a történetek után.

— Nos kedves kisasszony, van még valami akadály?

A tanárnő nevetett és megrázta a fejét.

Beaversdamnál keletnek fordultak és tovább folytatták az útjukat. Tanyaépület bukkant fel a folyó partján, kisgyerek állt az ajtóban. Keservesen zokogott.

— Miért sírsz, gyermekem? — kérdezte Aslan.

A kicsi soha nem látott még oroszánt, így csöppet sem félt tőle.

— Nagyi nagyon beteg, meg fog halni.

Aslan be akart menni a házba, de az ajtónyílás túl keskeny volt neki. Bedugta a fejét, a vállaival szétfeszítette az ajtófélfákat, majd az egész házat fölemelte. (Lucy, Susan, Gwendolen még jókor leugráltak a hátáról.) Középen, most már a szabad ég alatt, sovány asszony feküdt, vastag takaróba göngyölve. Haldoklott. Mikor felnyitotta a szemeit és megpillantotta az oroszánt az ágya mellett, nem sikoltott, nem ájult el, hanem ezt suttogetta:

— Ó, Aslan! Tudtam, hogy eljössz. Egész életemben téged vártalak. Magaddal viszel?

— Kedvesem! Még nincs itt az ideje!

Szavai, mint napsugár a tavaszi rügyre, úgy hatottak a szegény asszonyra. Életre, erőre kapott tőle, fájdalmai elmúltak. Vidámság és nyugalom költözött az arcára.

— Megéheztem — mondta Aslan, és szemei nevettek. — Tudsz reggelit adni nekünk?

Rögtön került az asztalra (ki tudja, honnan? nem kérdezte senki) szalonna, tej, kolbász, tojás, sonka, kenyér, vaj, méz — és még sok-sok jó falat. Víz helyett finom vörösbort ittak. Az asszony már el is felejtette betegségét. Ott sürgött-forgott a vendégsereg körül. Nagy volt az öröm, vigasság.

— Üljetek föl — súgta a lányok fülébe Aslan. — Mennünk kell. Ők majd utánunk jönnek, innen már ismerik az utat.

Azzal szélesebb vágtaiba kezdett. A vendégeknek sem kellett több! Ott hagytak csapot-papot — nosza! utánuk! Az öregasszonyt látni kellett volna, hogy' futott!

Caspian tábora már közel volt. Mire Aslan elérte a nagy dombot, kísérete már ott szorongott mögötte. Mindenkit meglepett és megörvendeztetett az érkezésük. Caspian kisietett a sátorból és éppen Aslan lábai elé akart borulni, amikor két öreg kéz fonódott a nyaka köré. Drága, szeretett dajkája szorította magához és örömében óriáskönnyeket ejtett.

Aslan és a visszatérés

Aslan és kíséretének látványa a telmarinokban hihetetlen pánikot keltett. Térdük remegni kezdett, arcuk elsápadt, mozdulni sem bírtak. Sokan a földre rogytak, arcukat eltakarták. Eddig nem hitték el a történeteket az oroszlanokról, pláne Aslanról! Most, hogy szemtől szembe látták őt, félelmük óriási lett. Még a törpék is — akik pedig tudtak létezéséről — csöndben és ijedten álltak. Azok a törpék, akik Nikabrik pártján álltak, kezdtek volna elszökdösni, de a vadállatok ügyesen körbekerítették Miraz megmaradt seregét és orrukkal, farkukkal, mancsaikkal belökdösték, betaszígták a tömegbe azokat, akik megpróbáltak egerutat nyerni. Úgy játszottak velük, mint macska az egerrel, amelyik mielőtt felfalná áldozatát, még elszórakozik vele egy kicsit. Peter Caspiannal együtt átverekedte magát a tömegben. Aslan elé léptek és Peter így szólt:

— Bemutatom neked Caspiant.

Caspian féltérdre ereszkedett és megcsókolta Aslan feléje nyújtott mancsát.

— Isten hozott, herceg — köszöntötte Aslan. — Elég erőt és bátorságot érzel magadban, hogy Narnia uralkodója legyél?

— Nem tudom... nem hiszem — válaszolta meghatottan Caspian. — Fiatal vagyok én még ehhez.

— Jól válaszoltál. Ha úgy éreznéd, hogy alkalmas vagy, az az ellenkezőjét jelentené. Ezért halljad a

döntésemet: Te leszel Narnia királya, Cair Paravel várának és Long Island szigetének uralkodója. Uralmad addig tart, míg utódaid élnek e földön. A koronázás pedig... de mi történik itt?

Ebben a pillanatban egy csapat egér (pontosan tizenegy) vonult a tábor felé. Hatan cipeltek egy hordágyat, ami nem volt nagyobb egy könyv borítójánál. Soha ilyen furcsa menetet! Sárosak, piszkosak voltak, ruhájuk cafatokban lógott, némelyikük arca bekötözve, farkukat a földön vonszolták. Egyikük szomorú nótát fújt egy apró furulyán. A hordágyon kicsi, összetekeredett szőrösömő feküdt. Reepicheep! Még lélegzett szegényke, de egyébként halottnak látszott, tele vérző sebekkel; farkának csak maradványai lógtak.

— Lucy, gyerünk. Te következel! — intett Aslan a lánynak.

Lucy villámgyorsan elővette a gyógyírral töltött varázsüveget. Mindegyik sebbe egy-egy cseppet csöppentett. Olyan sok kellett szegénynek, hogy percek teltek el, míg Lucy gondosan végiggyógyította a sebeket. A többiek hangtalanul figyelték a műveletet. Reepicheep láthatóan éledezni kezdett. A vérzés megszűnt, a sebek tünedezni kezdtek tésztéről. Kinyitotta a szemét, s rögtön apró kardjához kapott.

— Hé, Aslan! — kiáltotta sipító hangon. — Nagy megtiszteltetés... — és már ugrott volna le az ágyról, amikor hirtelen hátranézett.

A farka hiányzott! Lucy elfelejtett oda csöppenteni a gyógyírból. Sajnos, segíteni már nem lehetett rajta. Úgy látszik, a varázserejű gyógyír csak egy-

szerre, egy időben hat. Szegényke nagyon szégyellte magát, amikor meghajolt, és érezte, hogy a farka nincs sehol. Félt, hogy állandóan úgy fog járni, mint a részeg az utcán, akik nem tudják magukat egyensúlyban tartani. Többször körbeforgott saját tengelye körül, hogy meggyőződjön a valóságról. Hiába nyújtogatta a nyakát, tekergette a fejét, az eredmény ugyanaz maradt.

— Az ördög vigye el! — fordult Aslan felé. — Elnézésedet kérem ezért a megjelenésért.

— Nagyon jól áll neked, egérke — nevetett Aslan.

— Talán még lehetne valamit csinálni... Felséges királynő! Nem próbálnád meg még egyszer?

— Minek neked az a fark annyira? — kérdezte Aslan.

— Életem, halálom, kezedbe ajánlom, rendelkez velem! Mindenem a tied. De a fark, a fark... az az egér egyetlen értéke, ékessége... anélkül élni nem lehet.

— Nem értékeled túl önmagadat egy kissé? — csóválta a fejét az oroszlán.

— Királyok királya! — hajolt a földre Aslan előtt az egérke —, hadd emlékeztesselek arra, hogy nagyon kicsi jutott nekünk egereknek ebből az adományból. Ha nem vigyáznánk és óvnánk, azok, akiknek a farkuk jóval hosszabb, állandóan gúnyos megjegyzéseket tennének ránk. Céltáblája lennénk mindenkinek.

(Közben lapos pillantásokat vetett az óriásra, Wimbleweatherre, de az olyan magasan állt fölötté és az egérke hangja annyira cérnavékony volt, hogy az óriás nem is hallotta, ügyet sem vetett rá.)

— Narnia boldogulására kérem, varázsold vissza a farkamat!

— Talán a többieket kellene megkérdezni, hátha hajlandóak lennének hozzád igazítani a farkukat! Mit szoltok hozzá? — kérdezte Aslan.

— Ahogy kívánod, Aslan! Természetesen hajlandók vagyunk az áldozatra, ha így látod jónak. Ki a kardokat! — vezényelte a vezéregér.

— Ó! — csodálkozott Aslan. — Ezt a nagylelkűséget! Igazán meg vagyok hatva. Nagy szívetek van. Nem a te kedvedért, Reepicheep, hanem a társaid szeretetéért fogom teljesíteni a kívánságodat. Sokat köszönhetek nektek, drága barátaim. Sosem felejttem el, amikor kötelékeimtől szorgos rágszálásokkal megszabadítottatok a kótlátlánál.

Alig fejezte be Aslan az utolsó mondatot, gyönyörű, ragyogó szőrű, új, hosszú farok bújott ki a régi helyén.

Ezek után kezdődött a várva várt ceremónia, a nap fénypontja: Peter Caspiannak adományozta a királyságot, Narniát, annak összes alattvalójával együtt. Caspian mint törvényes király, lovaggá ütötte Trufflehuntert, Trumpkint és Reepicheepet. Cornelius mester Lordkancellár lett, a medvék pedig tábornokok. Nagy taps kísért minden bejelentést. Ezek után a győztesek vezérlete mellett a telmarinokat lefegyverezték, megbilincseltek és Beruna város börtönébe kísérték őket.

A legnehezebb feladat az volt, amikor át kellett kelniük a sekély gázlón. A rabok óriási ricsajt, ordítózást csaptak, mert nem mertek még csak közelíteni sem a folyóhoz. Alig bírták őket átvon-

szolni a túlsó partra. Lakat alá kerültek, kenyérre és vízre lettek kárhoztatva. A kíséret tagjai visszatértek és kezdetét vette a nap legkellemesebb része, a lakoma. Lucy és Susan közvetlenül Aslan mellett foglaltak helyet. Büszkén kihúzták magukat és körbenéztek az ünneplő tömegen. A fák még mindig táncoltak. Körbe-körbe forogtak, jobbra-balra hajladoztak ágaikkal. A törpék gyújtósokat hordtak egy halomba, majd meggyújtották a rakást. Először szikrákat szórt, majd lángra kapott, aztán teljes fénnel bevilágította az erdőt. Mindenki a tűz köré telepedett.

Míg a fák pihentek, addig mások kezdték a táncot. Silenus, Maenad, Bacchus sokkal vadabbul és gyorsabban ropták, mint a fák. Nem volt szép és kellemes látvány, inkább varázslatos és félelmetes. Fejüket fölvetették, patájukkal nagyokat rúgtak, míg az ütem egyre fokozódott. Közben finom húsok sülték, sütemények készültek; illatuk belengte a tűz körül ülőket. Gyümölcsök álltak halomba rakva — szeder, alma, körte, szőlő, barack, narancs —, és még sok más, mi szem-szájnak ingere. Nagy fakupákban csillogott a finom bor; sötét, mint a rubin, sűrű, mint a méz. A fák részére mást „tálaltak”. Földet! Lucy először borzongott és undorodott, mikor ezt látta. Aztán azt is láthatta, hogy ez a föld a legtáplálóbb és a legsűrűbb termőföld, mintha csokoládé lenne. (Edmund odáig merészkedett, hogy megkóstolt belőle egy darabot. Nem szólt semmit, csak elfintorította az orrát.) Amikor a fák jóllaktak, ittak a forrás tiszta, jéghideg vizéből, majd csendesen elpihentek. Csupán a levelek mozogtak, jelezve, hogy még ébren vannak.

Aslan addig ünnepelt Narnia lakóival, míg az első csillagok meg nem jelentek az ég alján. A tűz még mindig égett, de már nem olyan erővel és lobogással. Lassan az ünneplők is bóbiskolni kezdtek, pillájuk elnehezedett. A beszélgetés zaja csendesebb lett, a beszélgetők nagyokat ásítottak. El-elnyújtóztak a meleg földön, a puha fűben, lábukat a tűz felé fordítva. Jó érzés az, ha ennyi barát van együtt, békében. Csend lett mindenfelé, csupán a Nagy Folyó zúgása hallatszott Beruna felől. Aslan és a hold őrködtek az alvók fölött.

Másnap futárok vitték a hírt az ország minden részébe, hogy Narnia szabad és Caspian az új király. A szétszóródott, ellenséges telmarinok is hallották a hírt. (A hírnökök a madarak és a mókusok voltak.) A szöveg így szólt:

„Azok, akik elfogadják a megváltozott körülményeket, természetesen legyenek üdvözölve. Aki nem kívánnak tovább itt élni, azoknak Aslan új helyet jelöl ki. Bárki, aki máshol lakik, és Narniába akar költözni, szabadon jöhet. Az engedélyt megkapják.”

Gondolhatjátok, milyen pánikhelyzetet okoztak ezek a hírek a telmarinok körében. Sokan (főleg a fiatalok közül) hallomásból ismerték csak azokat a Narniában történt dolgokat, amik évszázadokkal ezelőtt zajlottak le az országban. Örültek a változásnak és szívesen maradtak. Könnyen megbarátkoztak a korábbi „ellenséggel”. Az öregebbek, akik vezető pozíciókat töltöttek be Miraz kormányában, sértetten vállalták az országból való kitelepülést. Ráadásul bizalmatlanok voltak, nem hittek az ígére-

tekben. „Majd meglátjátok, hogy előbb-utóbb kibújik belőle a gonosz!” (Ezt Aslanra értették.) A legkevesbé hitték el azt, hogy az ellenség új otthont, helyet biztosít számukra. Olcsó fogásnak gondolták, ami arra lesz jó, hogy ne azonnal és nyíltan fogják el őket. „Egyenként akarnak végezni velünk” — mondogatták. Minél többet gondoltak rá, annál jobban gyűlölték Aslant és népét.

A kijelölt napon a telmarinoknak több mint a fele megjelent Aslan előtt. Az Oroszlán fákból óriási kaput állított fel, amiről senki sem tudta, hová vezet. Előtte állt Aslan, jobbján Peter, balján Caspian. Körülöttük Susan, Lucy, Trumpkin, Trufflehunter, Cornelius, Glenstorm, Reepicheep és mások. A törpék már felkutatták a palota összes szekrényét, hogy megfelelő öltözetben jelenhessenek meg. A napra lehetett nézni, de rájuk nem. Csak úgy villogtak, csillogtak a sok drágakőtől, ezüsttől, aranytól, prémtől. Még a vadállatok is aranyláncot viseltek a nyakukban. Aslan sörénye azonban kitűnt az összes látnivaló közül. Narnia lakói tömött sorokban álltak mögötte; a végén a telmarinok zárták a sort. A nap sugarai beragyogták a vidéket, s zászlók lengtek a lágy szélben.

— Telmarinok! Telmar népe! — kiáltotta Aslan. — Ti, akik új hazába kíváncsoztok, figyeljétek szavaimat. Oda küldelek benneteket, ahol még nem jártatok, de én tudom, hogy az a ti hazátok. Telmar birodalma.

— Nem emlékszünk rá! Nem tudjuk, hol él! Még azt sem, hogy néz ki, milyen ember! — tiltakoztak a telmarinok.

— Valamikor Telmar orszagából jöttek Narniába. Törvény szerint nem ide tartoztok. Ez évszázadokkal ezelőtt történt. Peter is odavaló! — mutatott a jobbán álló fiúra Aslan.

Ekkor a telmarinok közül néhány felkiáltott:

— Ugye megmondtuk? Ismeretlen helyre küld el bennünket, hogy ott végezzen velünk! Persze hogy nem tartozunk hozzájuk! Ehhez a sánta, buta, ügyetlen és ronda népséghez? Még mit nem! Bennünk valódi királyi vér folyik.

Caspian és Cornelius megütközve néztek Aslanra.

— Csönd legyen! — mondta nyugodtan Aslan, de hangjában fojtott indulat feszült. — Caspian fiam, te jól tudod, csak azért lehettél Narnia uralkodója, mert az első emberpártól, Ádámtól és Évától származol. Valamikor az a vidék, Telmar országa lakatlan volt. Csupán víz, hó, rét, erdő, nádasok borították. Hogy miért, hosszú lenne most elmesélnem. Aztán Telmar és leszármazottai benépesítették a földet; ezek rettenthetetlen, bátor, büszke emberek voltak. Sok száz évvel ezelőtt nagy éhínség tört ki az országban, ezért hódították meg Narniát és kiterjesztették hatalmukat erre a vidékre is. (Ezt elmesélni megint hosszú ideig tartana.) Jól megjegyezted, Caspian?

— Igen, Aslan. Azt hittem, előkelőbb rokonságból származom.

— Légy meglegedett és büszke! Ádám és Éva leszármazottjának lenni a legelőkelőbb származás az összes teremtmény közül. Most pedig kérdeznék tőletek valamit, nem kell rögtön válaszolnotok. Visszatérnétek-e abba a világba, abba az országba, ahol a szüleitek éltek, ami a hazátok, otthonotok,

ahová tartoztok? Sok szépség van ott és még több, ami felfedezésre vár. A kapu nyitva áll előttetek. Egyre viszont figyelmeztetek benneteket. Jól gondoljátok meg. Aki egyszer ezen a kapun belép, soha vissza nem térhet. Örökre becsukódik mögötte.

Csönd lett, halálos, néma csönd. Valaki a telmarinok közül megszólalt:

— Elfogadom az ajánlatot.

— Helyesen választottál — bólintott Aslan. — Amiért az első ember voltál, aki jól választott, megerősítelek. Az életed hosszú lesz és boldog. Gyere ide!

A telmarin sápadt arccal előrelépkedett. Aslan népe utat nyitott neki.

— Menj és élj boldogul! — érintette meg mancsával a telmarin vállát Aslan.

A telmarin arca hirtelen egészen megváltozott. Szemei barátságosan csillogtak, szája nevetett. Látszott, hogy boldog. Búcsút intett a körülötte állóknak, majd lassú lépekkel átsétált a kapun. Mindenki őt figyelte. Egy szempillantás alatt köddé vált. A telmarinok hatalmas zúgolódásba kezdtek: „Láttátok, mi történt vele? Megölték. Nehogy oda menjete!” Reepicheep Aslan fülébe súgta:

— Ha az segít valamit, hogy én is átmegyek a kapun, akkor szólj és megteszem azonnal. Átviszem magammal mind a tizenegy egeret is.

— Nem szükséges, egerke — tette rá mancsát nagyon óvatosan a fejére Aslan. — Ott nem éreznéd jól magad, sok ellenséged lenne. Állandóan üldözénének. Másoknak kell most menniök.

— Gyerünk. Mennünk kell! — szólt váratlanul Peter a testvéreihez.

— Mit mondasz? — nyitotta kerekre a szemeit Edmund.

— Erre! — mutatta az irányt Susan. — A kapun át. De előbb még át kell öltöznünk.

— Átöltözni? — kérdezte Lucy.

— Hogy néznénk ki ebben a ruhában egy vidéki vasútállomáson?

— De a ruháinkat ott hagytuk a tengerparton! — emlékeztette őket Edmund.

— Rosszul tudod. Itt vannak! Még korán reggel elhozattam a futárokkal. Minden készen áll.

— Erről beszélt Aslan olyan titokban veletek ma reggel? — kérdezte Lucy.

— Igen... még mást is mondott, amit most nem mondhatok el — válaszolt halkán Peter és könnyes lett a szeme. — Soha nem térhetünk vissza Narniába!

— Soha? — kiáltott fel Edmund és Lucy, s már sírtak is mind a ketten.

— Uralkodjatok magatokon! — intette le őket látszólagos szigorúsággal a bátyjuk. — Ahogy én a szavaiból kiveszem, ti még visszatértetek egyszer. Én és Su már nem. Már túl öregek vagyunk hozzá.

— Ó, Peter! Hogy tudod elviselni? — ölelte át Lucy.

— Nem lesz könnyű, de megpróbálom — válaszolta, s már nem volt képes visszatartani könnyeit. — Mennünk kell. Ne késlekedjünk.

Furcsa érzés volt levenni a szép királyi ruhákat és visszavenni az otthoni ünneplőt. A telmarinok kivé-

telével minden állat a két király és két királynő múlhatatlan dicsőségét zengte. A medvék, Trumpkin, Trufflehunter egymás lábát taposták, hogy ki tud előbb búcsúpuszit cuppantani a távozók arcára. Caspian felajánlotta a varázserejű kürtöt Susannak (hiszen az övé volt), de Susan visszautasította. Következett a legszomorúbb és legnehezebb búcsú. Búcsú Aslantól!

Aztán Peter megfogta Susan kezét, Susan Edmundét, Edmund meg Lucyét, Lucy pedig a bátor telmarinét. Így, sorban egymás mögött megindultak a kapu felé.

Aztán volt egy pillanat, amit nehéz elmondani. A gyerekek három dolgot észleltek egyszerre. Az első sejtelmes sötétség volt, ahová beléptek. A másik Aslan boldog és a többi állat ijedt arca, ahogy rájuk néztek az utolsó pillanatban. A harmadik valami szürkesség...: egy vidéki váróterem képe a reggeli napsütésben. Ez a három különböző dolog szinte egyszerre, egy pillanatban játszódott le. Hosszú fapadon ültek, körülöttük csomagok. Mintha mindig is itt ültek volna! Néhány másodpercig még éreztek valami csodálatos és fájdalmas érzést, amit aztán rögtön elnyomott a közeledő vonat zakatolása.

— Készülődjünk! — sürgette a többieket Peter.

— De bolond vagyok! Narniában hagytam az új lemezlámpámat! — kiáltott fel már futtában Edmund.

A vonat nyikorogva elindult velük.

TARTALOM

1. Az ismeretlen sziget	5
2. A romvár és kincsei	14
3. A törpe	26
4. A törpe elmeséli Caspian herceg történetét	36
5. Caspian kalandjai	49
6. Az erdő „láthatatlan” lakói	63
7. Narnia veszélyben	78
8. Menekülés a szigetről	91
9. Lucy „látomása”	103
10. Aslan felbukkan	116
11. Aslan mint valóság	128
12. A bosszú	139
13. A király parancsa	151
14. A párbaj és az ütközet	161
15. Aslan és a visszatérés	174

ISBN 963 360 382 X

A KIADÁSÉRT FELEL: DR. ÁKOS GÉZA IGAZGATÓ
MŰSZAKI SZERKESZTŐ: FONYÓDI OTTÓ

SZENT ISTVÁN TÁRSULAT
1053 BUDAPEST, KOSSUTH LAJOS U. 1.
SZEDTE A SZENT ISTVÁN TÁRSULAT

88.764.66-14-2 ALFÖLDI NYOMDA, DEBRECEN
FELELŐS VEZETŐ: BENKŐ ISTVÁN VEZÉRIGAZGATÓ

50,— Ft

